

‘கலைவாணி’

சித்திரை

—

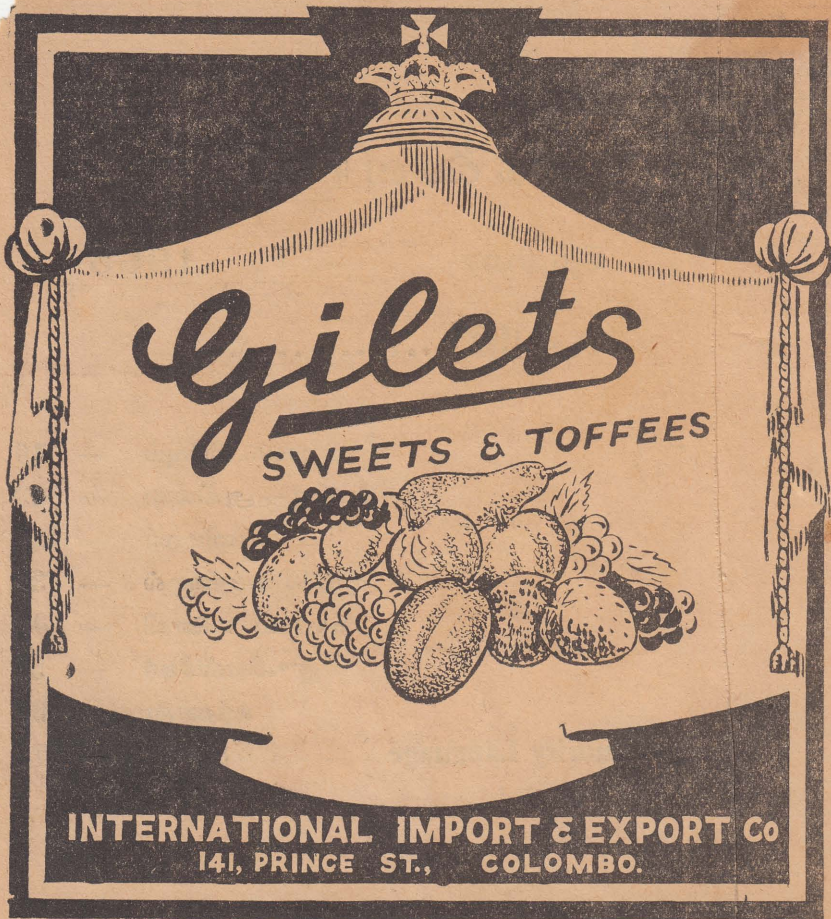
1965

உள்ளே!.....

உறவும் பிரிவும்	—	10
பேட்டி—அகிலன்	—	23
பனிமலர்	—	26
நிலை மாறினால்	—	37
அருமை மனைவி	—	44
ஜூலியஸ்சீசர்	—	53
கர்ணன்	—	62
Minority LanguageStates	— 78

கதை, கவிதைகளில் காணப்படும் பெயர்களெல்லாம் கற்பனையே!

Colombo Studio

Gilets
SWEETS & TOFFEES

INTERNATIONAL IMPORT & EXPORT Co
141, PRINCE ST., COLOMBO.

“கலைவாணி”

தமிழ்த் திங்கள் வெளியீடு

கட்டுரை - கவிதை - சிறுகதை

யாவும் இடம்பெறும் ஓர் அரிய திங்களிதழான
எம் ‘கலைவாணி’யைப் படித்து விட்டீர்களா?

படிக்காவிட்டால் இன்றே-இதோ-படியுங்கள்!

தனிப்பிரதி: 40 காசு வருடச் சந்தா: 5-00

(தபாற்செலவு உட்பட)

மகிழ்ச்சி

சித்திரைப் புத்தாண்டு—சிந்தைக்கினிய செந்தமிழ் ஆண்டு! இந்நல்லாண்டை யடுத்து—எம் ஈழத்திருநாட்டில் 'தேசிய அரசாங்கம்' புதிதாக அமைந்திருக்கிறது.

'இன மத பேதமற்று—எல்லோரும் இந்த மண்ணில் சொந்தங்கொள்ளப் புதிதான வழியொன்றை அமைத்து—பொலிவான வாழ்வை எல்லார்க்குஞ் சமைத்து—புனிதமாய் அரசைச் செலுத்துதலே' தேசிய அரசின் முக்கிய நோக்காகும்.

இந்நோக்கம்-எல்லோர்க்கும் இன்பந்தரும் நன்நோக்கமே!

தேசிய அரசின் ஆட்சியில், நாடறிய ஊரறிய உளந்துடிக்கும்—ஈழத்தமிழரின் உரிமை வாழ்வுக்கு—இனிமேல் ஓரளவு உரிமை கிடைக்கலாமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

மேலும், இலங்கைவாழ் மக்கள்,—பெரும்பான்மை சிறுபான்மையென்ற பேதம் நீக்கி—சகோதரத் தத்துவம் பூண்டு—இலங்கையைப் பொன்கொழிக்கும் பூமியாக ஆக்குதற்கு, தேசிய அரசாங்கத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பது மிகமிகப் புத்திசாலித் தனமாகும்.

மக்கள் ஓரளவு சனநாயகத்தைப் புரிந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் மனதில் சர்வாதிகாரத்தின் கொலுவுக்கு உள்ளளவேனும் இடமில்லை. சனநாயகச் சிந்தையுடன் எல்லா இனத்தவர்க்கும் இனிமை பயப்பதற்கென்று அமைந்த இத் தேசிய அரசு,—மக்களின் வாழ்வுக்குப் பொருள்வள முட்டி—இனமத பேதத்தை அடியோடு களைந்து—தமிழ் மக்களின் உரிமை வேட்கையில் கண்ணோட்டஞ் செலுத்தி—'செங்கோல் ஓச்சம்' என நம்புகிறோம்.

சித்திரைப் புத்தாண்டின் புதுமலர்ச்சி—தேசிய அரசின் மலர்ச்சி! செந்தமிழ்ச் சிந்தையுடையோர்க்குப் பெருமகிழ்ச்சி!! ஈழநாட்டின் அனைவர்க்கும் அகமகிழ்ச்சி!!!

இம்மகிழ்ச்சி!—என்றும் நிலைத்திருக்கக்கூடிய மகிழ்ச்சி தானா? பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்!

கண்ணன் தூது

இசை:- காபி

தாளம்:- ஆதி

எடுப்பு

மருந்தாலும் தீராது தோழி — எந்தன்
மன நோயைக் கூறிவா தோழி

தொடுப்பு

கரும்பான மொழிதந்த கண்ணன் — எந்தன்
அரும்பிய சிந்தையிற் குடி கொண்டு நின்றான்

முடிப்பு

செந்தமிழ் மொழிகண்ட திருப்பதி மலையில்
திருமலைக் கண்டென் சிந்தைதனைக் கூறு
விந்தமா மலைதனிலே விளையாடுந் தென்றல்
விளைசுகமே கண்டிடஎன் விருப்பமதைக் கூறிவா.

— செந்தாமரை

அன்பர்களின் கடிதங்கள்

'அன்பகம்'
தோப்பூர்,
காரைநகர்.

ஆசிரியர் 'கலைவாணி'
யாழ்ப்பாணம்.

ஆசிரியப் பெருந்தகையீர்!

வணக்கம். கலைவாணி என்னும் பொன்னேடு கிடைக்கப் பெற்றது, நன்றி. தங்களின் படைப்பான 'காதல் நெஞ்சம்' உண்மையிலேயே பைந்தமிழ்ப்பூங்காவாக மிளிர்ந்துள்ளது. தேனுண்ணும் வண்டுகள் போலத் தங்களின் அரிய சுவை ததும்பும் மலரை நுகர்ந்து மெய்மறந்து விட்டேன். தாங்கள் தொடர்ந்து இப்பணியைச் செய்யத் தமிழன்னையின் பேரால் வேண்டுகிறேன்.

இங்ஙனம்,
வீ. அன்பரசி.

* * *

ஏ. பி. வி. கோமஸ், பி. ஏ.,
எட்டியாந்தோட்டை.

ஆசிரியர் 'கலைவாணி'
யாழ்ப்பாணம்.

தாங்கள் அன்புடன் அனுப்பி வைத்த கலைவாணி இதழ்கள் கிடைத்தன, நன்றி.

நிற்க. மாதத்துக்கு மாதம்
இதழ்களின் தரம் கூடிவருவது

கண்டு பெருமகிழ்ச்சி. தங்கள் கட்டுரைகளின் அழகு நடை வாசிப்புக்கு இன்பம் பயப்பதாயுள்ளது. இளமைத் துடிப்புள்ளாருக்கு ஏற்ற நடை.

மேலும், தாங்கள் மலைநாட்டுப் பக்கம் வருவதாயிருந்தால் எனக்கும் எழுதுங்கள். எங்கள் பள்ளிக்கூடத்திலும் ஒரு கூட்டம் ஒழுங்கு செய்து தரலாம்.

அன்றியும், தங்களுக்கு நான் ஒரு நாடகம் அனுப்பி வைத்திருந்தேன். உசிதம்போல் பாவிப்பீர்கள் என்று எண்ணுகிறேன். பிரசுரத்துக்கு ஏற்றதுதானே.

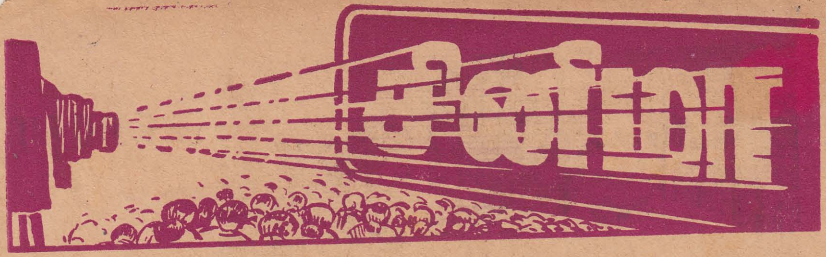
இதோ இத்துடன் ரூ.5.00-க்கு அஞ்சற்கட்டளை அனுப்புகிறேன். என்னையும் ஒரு சந்தாதாரராக ஏற்றுக்கொள்க. ரசீது எதிர்பார்க்கிறேன்

இன்னும் தங்களின் முயற்சிகள் வெற்றிபெற வேண்டுகிறேன் நான்

நிற்க, இங்குள்ள ஒரு புத்தக ஏஜன்ட்ஸ் கடையில் பேசி அவர்களை ஏஜன்ட்ஸ் ஆகும்படிக்கேட்கட்டுமா; தங்கள் விருப்பம் அறிய அவா.

அன்புள்ள நேயன்,
கோமஸ்.

✻ ✻ ✻

கவி காளிதாஸாக சிவாஜி

சரித்திரப் பிரசித்திபெற்ற கவி காளிதாசருடைய கதையை 'மகா கவி காளிதாஸ்' என்ற பெயரில் கல்பனா கலாமந்திர்ப் பட நிறுவனத்தினர் தயாரிக்க இருக்கின்றனர். அடுத்த வாரம் முதல் வாகினி ஸ்டூடியோவில் படப்பிடிப்பு துவங்க இருக்கும் இப்படத்தில் சிவாஜி கணேசன் கவி காளிதாசாக நடிப்பார். இளவரசியாக சௌகார் ஜானகியும், போஜ ராஜுகை எஸ். வி. சுப்பையாவும், அம்பர்ஷப் புலவராக வி. கே. ராமசாமியும், கோனார் வேடத்தில் டி. எஸ். துரைராஜும், மற்றும் எம். எஸ். மாலதி சி. கே. சரஸ்வதி, எஸ். வி. சஹஸ்ரநாமம், எஸ். வி. சிவானந்தம், புதுமுகம் மேகலா முதலியோர் நடிக்கிறார்கள்.

ஒளிப்பதிவு, டைரக்ஷன் ஆகிய முக்கிய பொறுப்புக்களை தயாரிப்பாளர் ஆர். ஆர். சந்திரன் கவனிக்கிறார். கதை-வசனத்தை கு. மா. பாலசுப்ரமணியம் எழுதுகிறார். பாடல்களைக் கவிஞர் கண்ணதாசனும், கு. மா. பாவும் எழுதுகின்றனர்.

கர்னாடக இசைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துத் தயாரிக்கப் போகும் இப்படத்தின் இசையை கே. வி. மகாதேவன் அமைக்கிறார்.

திலீப்குமாரின் ஆர்வம்

ஹிந்தி நடிகரான திலீப்குமார், தமிழை வேகமாகக்கற்று வருவதும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிலும், வாழ்க்கை முறையிலும் மிகுந்த அக்கறை காட்டுவதும் பலருக்கு வியப்பாக இருக்கும். "ஆலயமணி" ஹிந்திப் பதிப்பில் நடிக்கும் அவர், அதன்

தயாரிப்பாளரான வீரப்பாவுடன் அடிக்கடி தமிழில் பேசிக்கொள்கிறார். தமிழ் பேசும் மக்களின் பண்பாடும் வாழ்க்கை முறையும் தன்னிடம் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளதாக திலீப்குமார் கூறினார்.

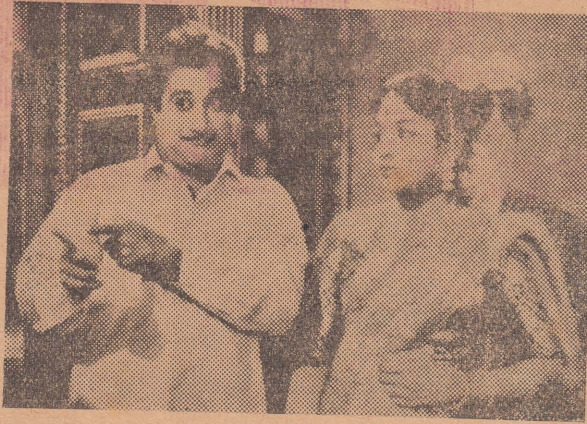
"கல்வி அறிவற்றவர் போல தோன்றும் சாதாரணமானவரிடம் கூட, எளிதில் புறக்கணிந்து விட முடியாத பண்பாட்டு ஒளி வீசுகிறது. தமிழின் பெருமை அனைத்தையும் அறிய நான் விரும்புகிறேன். அதற்காக முயற்சியும் செய்து வருகிறேன்" என்று நிருபரிடம் அவர் தெரிவித்தார்.

தற்கொலைக் காட்சிகள்

பார்ப்பவரைத் திடுக்கிடவைக்கும் ஒரு படம் இப்பொது லண்டனில் நடைபெற்று வருகிறது. அந்த ஜப்பானியப் படத்தின் பெயர் "ஹராகிரி" ஆகும். மானங்கெட்ட போதும், மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டபோதும் ஜப்பானிய மேட்டுக் குடியினர் குடலைக் கிழித்துக்கொண்டு கொடூரமாகச் செய்து கொள்ளும் தற்கொலைக்கு "ஹசாகிரி" (மகிழ்ச்சியான விடுதலை) என்று பெயர் லண்டனில் அப்படத்தைக் காணும் மக்கள் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகியுள்ளனர்.

சிறந்த நடிகர்

1964-ஆம் ஆண்டின் சிறந்த நடிகராகச் சிவாஜி கணேசனையும் நடிகையாகச் சாவித்திரியையும் தென்னிந்திய சினிமா உலகம் தெரிவு செய்துள்ளது. இவர்கள் இருவரும் ஏற்கனவே சிறந்த நடிகராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள்.

தெரியுமா
?
1

2

3

விடை

அடுத்த இதழில்
வெளிவரும்

மெக்டெலீனின் புலம்பல்

(SOLILOQUY OF MARY MAGDALENE)

தூயமென் வாழ்க்கை
புகழொடு வாழ்ந்தேன் !
இன்றென் தூய்மை
அழிந்து ஒழிந்தது!
மென்மை குலைந்து
எவ்வழி யேகினும்
அவ்வழி மக்கள்
இகழ்ந்து களிக்கினர் !
அழகெனும் செருக்கு
இளமை யழகு
கன்னி மிடுக்கு
கெட்டு முடிந்தது !
எச்சிற் படுத்திய
பிண்டமென் றென்னை
ஏழ்மைப் படுத்தினர்
ஆடவர் கேளீர் !
வையத் துள்ளீர் !
உயர்குடிப் பிறந்த
'மெக்டெலீன்' என்பது
என்பெயர் அறிவீர் !
இன்றென்னுள்ளம்
இடர்பட் டலையுது !
பண்ணிய வினையின்
பயனிது காண்பீர் !
கண்ணெதிர் தோன்றுது
நரகத்தின் எல்லை !
காதற் போதையில்
காலத்தைப் போக்கி
சிதைந்து சிதறி
துவண்டதென் னான்மா !
இன்றென் செய்வேன் ?
இரங்கி யேங்கி
நாதன் தாளே
துணையென் றிருப்பேன் !
நினைக்க இயலா
இழிசெயல் புரிந்து
தேடியும் கிட்டா
ஈசனின் அருளைப்

பாவியேன் இழந்தேன்!
 படுகுழிப் பட்டேன்!
 உயிரைக் காய்ச்சியும்
 உடலை யெரித்தும்
 கொடுமை மிக்க
 முடிவின்றி யெரியும்
 நரகலோகத் தீயினின்றும்
 தப்பும் வழியொன்று
 எனக்கு முளதோ?!
 எனக்கு முளதோ?!
 இருள்இன் றுலகைக்
 கல்வி மறைத்ததும்
 என்னுட் புதைந்து
 மறைந்து கிடக்கும்
 பொய்மையை யெல்லாம்
 அவரின் முன்னால்
 வெளியே கொணர்ந்து
 நீதியை வேண்டி
 இரந்து நிற்பேன்!
 அடியேன் யானே!

அன்பின் உறைவாம்
 அண்ணல் அவரை
 மக்கட் கெல்லாம்
 மேலாம் மன்னரை
 மேற்கிலும் கிழக்கிலும்
 தேடிக் கண்டு
 தரிசித் தல்லால்
 தரித்திலேன் ஒருகணம்!

அன்பும் அருளும்
 கருணையும் அபயமும்
 அவரின் அருளால்
 வருமே யன்றி
 வேறொரு சத்தியும்
 அருள்புரி யாது!
 அவரே யன்றி
 வேறொரு தெய்வம்
 எனக்கின் றுளதோ?!
 எனக்கின் றுளதோ?!
 இதை நானறிவேன்!
 இதை நானறிவேன்!!

உறவும் பிரிவும்

ஆனித்திங்கள் ஆரும் நாள்
அவனுக்கும் அவளுக்கும் திரு
மணம்! அவனோ, கடலை தழுவும்
கவின்றிலங் கொண்ட நெய்தல்
நிலத்துத் துறைவன்; அவளோ,
செந்நெல்லும் கன்னலும் செழிப்
போடு சிரிக்கும் மருதநிலத்து
மங்கை. இருவருடைய குடியுமே
ஈடிணையற்ற செல்வக் குடியாகவே
அவ்வவ்வூரில் விளங்கிற்று. மண
மக்கள் திருமணத்தின் முன்னமே
ஒருவரையொருவர் நன்கு அறிந்
தனர், காதல் நெஞ்சத்தாற்
செறிந்தனர். எத்துணை இன்ப
த்தை முன்னம் அடைந்திருந்தா
லும் திருமணத்தின் முதலிரவிலி
ருந்து பெறும் இன்பந்தானே
காதலர்க்கு உண்மையான இன்
பம்!

வித்துவான் புலவர் பி.ஆனந்தராயர்
◇ வேல்மாநன் ◇

புது வாழ்வு

திருமணத்தைச் சிறப்பித்து மணமக்களை மகிழ்விக்க - சுற்றம் அயலவர் யாவரும் வந்தனர். மாலைப்பொழுது வந்ததும் மனதுக்குச் சுகந்தரும் மதுரகீதம் பாட பாணர்கள் வந்தனர். அவர்களுடைய தேனிசைக்கு ஈடிணையாக விறலியரின் அபிநயமான ஆட்டமும் தொடங்கியது.

யாவர்க்கும் பெரும்கிழ்ச்சி! மணமக்களின் மகிழ்ச்சிக் கென அமைக்கப்பெற்ற கலைவிருந்தால் எல்லாரும் களிமயக்க மடைந்தனர்.

முன்னிரவு கழிந்தது!

பாணர், விறலியர், கூத்தர், யாவரும் பரிசு பல பெற்றுப் பரவச முகத்தோடு மணமக்களை வாழ்த்திச் சென்றனர். அயலவர், 'ஆயிரத்தில் ஒரு நாள் — இந்நாளாம்' என அகமகிழ்ந்து அவ்வில்லத்தைவிட்டு அகன்றனர். சுற்றத்தார், சூழ இருந்து விருந்துண்டு - தத்தம் உரிமையும் பெருமையும் கூறி ஒவ்வொருவராய்ச் சென்றனர்.

நள்ளிரவு தொடங்கியது!

மணவறை!—மலர்தூவி அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகான கட்டில்! அக்கட்டிலில் மணமகன் தலையணை மேல் சாய்ந்திருந்து மணமகளை எதிர்நோக்கியிருந்தான்..... ஒரு சில விநாடிகளின்பின் தோழிமார் மணமகளுக்குப் பூச்சூடி-புத்தாடை கட்டி—புதுப்பொலிவோடு அவளை அலங்கரித்து - மணவறைக்குள் அனுப்பி வைத்தனர்.

கதவு சாத்தப்பட்டது!

கன்னித்தமிழ்ப் பெண்ணை அடிமேல் அடிவைத்து மணமகள்

வந்தாள். தான் இதுவரை கண்டிராத புதிய அழகைக் கண்டுகளிப்பவன்போல் தலைவன் தன்காரிகைமுன் நின்றான்! அவளோ, தலைகவிழ்ந்து தன்னுடைய இரு கரங்களாலும்—வாழ்க்கைப் பாதையில் திடமாக நடைபோடக்கூடிய அவனுடைய பாதங்களைத் தழுவி வணங்கினாள். அவள் வணங்கிய மாத்திரத்திலேயே தலைவன் — தன்னுடைய அன்பின் கரங்களால் அவளுடைய இரு தோள்களையும் பற்றி—தன் முகத்தோடு முகமாய் அவளை மெல்ல உயர்த்தினான்

நீலமலர் போன்ற அவளுடைய கண்களில் - மென்மையான பனித்துளிகளைப் போன்ற கண்ணீர்த் துளிகள் பெருகின. நெற்றிப் புருவங்களின் ஓரத்திலே முத்துமுத்தாய் வியர்வை அரும்பின ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் அவளுடைய சிவந்த கன்னங்களினூடே - உருண்டோடி வரும் கண்ணீர்த்துளிகளை, மாலையிட்ட மணளன் தன் கைவிரலால் கோடிட்டு மெல்லத் துடைத்து -

'அன்பே' என்றான்.

.....அவளோ ஒன்றுமே பேச இயலாத நாணத்தின் கற்சிலையானாள்.

'ஆருயிரே! நீல மலர்போன்ற உன் கண்களில் இன்பக் கண்ணீர் பெருகுதலைக் காணுந்தோறும் என் நெஞ்சம் கனிகின்றதன்பே!!' என்றான்.

'அத்தான்!, அத்தான்!....., என்று அவள் மெல்ல உரைப்பதற்குள் —

‘கனிர்சமே!, உன் பவள இத்
ழைத் திறந்து - அத்தான் என்று
என்னை எத்தனை முறை வேண்டு
மானாலும் கூறு; பொற்சிலையே!,
உந்தன் மொழி - எந்தன் சிந்தைக்
குத் தெவிட்டாத தேனன்றோ!’
என நயம்பட உரைத்தான்.

..... அவள் எதையோ பேச
வாய் திறந்தாள்!

‘பேச அன்பே பேச! என்
னுடன் பேசுதற்கு இனிமேலும்
தயக்கமா?!” என்றான்.

‘அத்தான், என் உள்ளக்
கோவிலின் தெய்வம் நீங்கள் தான்;’

‘கண்ணே! கன்னித்தமிழ் வழி
வந்த பெண்ணே! இந்த மண்
ணில் - உன்னைவிடப் பெரிதான
செல்வம் எனக்கு ஏதேனும்
உண்டோ?!”

‘இல்லையத்தான் இல்லை;
ஆனால்’....., என அரைகுறை
யோடு தன் பேச்சை நிறுத்தினாள்.

தலைவனோ அவள் நெஞ்சுக்கு
உறுதிப்பாடு அளிப்பதுபோல்,

‘தயக்கம் வேண்டாம்
தையலே! உன் இதயம் எதுவோ -
அதைக்கூறு!’ என்றான்.

‘ஒன்றுமில்லையத்தான்;.....
உங்கள் செல்வமாகிய என்னை
என்றும் பிரியமாட்டீர்களே?!”
எனப் பயபத்தியோடு கேட்டாள்.

‘பிரிவா?!” இனிமேலும் நமக்
குப்பிரிவென்பதொன்று உண்டா?!”
பேதமை வேண்டாம் கொடியே!
உன்னை, ஒரு நொடிப்பொழுதே
னும் பிரியமாட்டேன் என் அழ
குச்செடியே!’ என உறுதி
மொழி அளித்தான் தலைவன்;

‘.....’

அவள் ஒன்றுமே பேசவில்லை
நாணமே தலைக்கேறியபின் எப்
படித்தான் பேசுவாள்?

கொத்துமலர் இணைத்த அவ
ளுடைய அலைபோன்ற கூந்தல் -
அவனுடைய மார்பிலுந் தோளி
லும் கலைந்து புரண்டது. கரு
மைக் கோடு இட்ட நீண்ட செவ்
விழிகளின் இமைகள் - மெல்ல முடி
யது. சிவந்தெடுத்த அவளுடைய
பளிங்குக் கன்னம் - அவனுடைய
முகத்தோடு முகமாய் இணைந்தது
ஆரம் அணியப்பெற்ற அவளு
டைய அரும்பிய மார்பு - அவன்
நெஞ்சோடு நெஞ்சாய் அணைந்
தது. சுருங்கக் கூறின் அவளுடைய
தளிர்மேனி முழுதையும் அவனு
டைய உள்ளமும் உடலும் கொள்ளை
கொண்டுவிட்டது.

காதலர், கற்பினால் பெறும்
உண்மையான இன்பத்தை அன்று
தான் முதன்முதலாகப் பெற்ற
னர்!

விளக்கின் சுடர் அணைந்தபின்
கம்மிய இருளைச் சிறிது விலக்கும்
வளர்பிறையின் பொற்கோடும்
மெல்லமெல்ல அடிவானத்துள்
மறைந்தது. முதலிரவிலே காத
லர் பெற்ற முழுமையின் இன்பத்
தைக்கண்டு பொருமையுற்ற இரவு
மங்கை, மனம்பொறுக்காதவளாகி
மிகவிரைவிலேயே படுக்கை
கொண்டுவிட்டாள்.

.....காலைக் கதிரவன், தன
க்கே உரித்தான சிரித்த முகத்
தோடு வருகை தந்து - மணமக்க
ளின் புதுவாழ்வை மலர்வித்தான்.

* * *

பிரிவெண்ணம்

மூன்று திங்கள் மூன்று நாட்களைப்போல் கழிந்துவிட்டன. காதலர் புதுமனை வாழ்க்கையை நன்றாகக் களித்தனர். தினமும் சுற்றந் தழுவி - விருந்தினரை ஒம்பியாவருமே பெருமைப்படக்கூடியதாக இல்வாழ்க்கை நடந்தேறியது. இதுவரை எவ்வித குறைவுமற்று இல்வாழ்க்கைப் படகை அறமான வழியில் செலுத்திய காதலரின் திறத்தை யாவருமே பெருமையோடு பாராட்டத் தொடங்கினர். வந்தார்க்கெல்லாம் உண்டுகொடுத்து — உறங்குதற்கு இடமமைத்து — எல்லாரையும் மகிழ்விப்பதையே தலைவன் தலையாயகடனாகக் கொண்டான். அவன் எண்ணியாங்கு என்றும் செயல்புரியப் பொருள்தான் அவனுக்கு வேண்டியதாக இருந்தது. தான் நடாத்தும் இல்வாழ்க்கை - தனக்கும் தன் மனையாளுக்கு மாத்திரந்தான் பயன்பெறக் கூடியதாக, அவன் வாழ ஒருபோதும் விரும்பவில்லை. சுற்றத்துக்கும் அயலுக்கும் ஊருக்கும் பயன் கொடுக்குமுகமாக இல்வாழ்க்கையைச் செலுத்துதலே தமிழரின் பண்பெனவும் உணர்ந்தான். இவ்வுணர்வு நாள்வீதம் அவன் உள்ளத்திலே வளரத் தொடங்கியது. முடிவிலே அவ்வுணர்வு — பொருள் தேடும் பெருமுயற்சிக்கே அவனை இழுத்துச் சென்றது.

பொருளென்றால் ஏழு தலைமுறைக்கும் காணக்கூடிய வற்றாத பொருளைத் தலைமக்களின் பெற்றோர் கொண்டனரன்றோ. இப்படியிருக்கத் தலைமகன் பொருள் தேடும் முயற்சியில் நாட்டங்கொள்வானேன்? தலைமகனோ ஆண்மை படைத்தவன். தன்பெற்றோரின் சிறு பொருளையே

னும் விரும்பாத பண்பினன், தான் உழைத்துப் பெருக்கும் பொருள்தான் உண்மையான பொருளாகக் காண்பவன். அப்பொருளால் எல்லார்க்கும் பயனளிக்கும் வாழ்வை மேற்கொள்வதே இல்வாழ்க்கையின் முழுமை இன்பமாகக் கொள்பவன்.

இதனால்தான் பொருளைத் தானே தேடிப்பெறும் பெருமுயற்சியில் தலைப்பட்டான்.

பொருளைத் தேடுவதென்றால் அவனோ வேற்றுார் செல்லவேண்டும். வேற்றுார் சென்று பொருளை முற்றாகத் தேடிவரக் குறைந்தது ஓர் ஆண்டாகுதல் செல்லும். சிறு பொழுதேனும் அவனை விட்டுப் பிரியப்பொருத தலைமகன் எப்படித்தான் ஓர் ஆண்டுக்காலம் அவனைப் பிரிந்து வாழ முடியும்? முன்னம் பொருள் தேடுதற்கு முனைந்த அவனுடைய உள்ளம்— இப்பொழுது, தன் பிரிவால் துயருற்றுச் சோரக்கூடிய மனையாளின் நிலையை எண்ணித் தயங்கியது.

அவன் மனத்திலே ஒரே போராட்டம்! தொடர்ந்து மனை வாழ்வை மாண்போடு நடத்துதற்கென்றால் பொருள் வேண்டும். பொருளைத் தேடுதற்கென்றால் மனையின் தலைவியான தன் மனையானை விட்டுப்பிரிய வேண்டும். பிரிவன்றேல் பொருளில்லை! பொருளின்றேல் மாண்புள்ள மனை வாழ்க்கையுமில்லை! 'மாண்புள்ள மனை வாழ்க்கையால் ஏற்படக்கூடிய பெருமை தனக்கே மாத்திரம் உரித்தானதல்ல, தன் மனையாளுக்கும் உரித்தானதே' — என்பதைத் தலைவன் உணர்ந்தான். அவனுடைய உணர்வு — பிரிவின்

துன்பத்தைவிடப் பொருளாற் பெறும் மனைவாழ்க்கையின் இன்பத்திலேயே தினைத்தது. மனத்தின் போராட்டமும் ஒருவாறு தணிந்தது! பொருள் தேடும் முயற்சியில் மனமோ முற்றாகத் துணிந்தது! வாணிகத்தின் மூலம் பொருளீட்ட நானே மறுநாளே செல்லவுந் தீர்மானித்தான். தன் தீர்மானத்தை இன்னும் தலைவிக்கு உரைத்தானில்லை. 'எப்படியாகுதல் தான் மேற்கொண்ட பொருள் வயிற் பிரிவை இன்றே தலைவிக்கு உரைத்துவிட வேண்டும். அல்லது அவள் உணரும்படி உணர்த்திவிட வேண்டும்' எனச் சமய சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்தான்.

கதிரவன் தன் உடல் முழுதையும் ஒடுக்கி—மேலை வானில் சமாதியடைந்தான். இரவுப் பெண்ணரசி தன் குளிர்ந்த முகமான நிலாவைக் காட்டி—தான் கட்டிய நீலச் சேலையில் நித்தில மணிகளை இழைத்ததைப் போன்று வெள்ளிக் கூட்டங்களை அகல விரித்து—வானிலே வருகை தந்தாள்.

ஊரோ அமைதியென்னும் வீட்டிற் குடிகொண்டதைப் போன்று ஆரவாரமற்ற அமைதியோடு வழக்கம்போல் உறங்கிற்று.

தலைவியோ தோகை விரித்த மயில்போல் தலைவனின் மனதைக் கொள்ளை கொள்ளும்படி பஞ்சணை மெத்தையிற் கிடந்தாள். தலைவன் என்றுமில்லாத புதிய அன்பையும் பரிவையும் அவளிடத்திற் காட்டி—அவளை ஆரத்தமுவி அணைத்துக்கொண்டான்.

முத்துக்கள் தொடுத்த பல்வகை ஆரம் அசையும் அவளுடைய இளமை பூரித்த கொங்கைகளைத் தலைவன் இடைவிடாமல்

நீண்ட பொழுதாகத் தழுவினான். தழுவியதோடு வேட்கை அடங்காதவனாய்—கலைந்த அவள் கூந்தலை அன்போடு ஒப்பனை செய்தான். அத்துடன், கூர்மைபடைத்த அவளுடைய சிறிய பல்வரிசையில் ஊறும் அமுத நீரான உமிழ்நீரைத் தேனைவிட மிக இனிதாக உண்டு சுவைத்தான். நெடுநேரமாக உண்டு சுவைத்தும் வேட்கை அடங்காதவனாய்க் கலைந்த அவள் மார்பணிகளைப் பற்றேடு செய்பஞ் செய்தான்.

பின்பு, அழகான தேமல் படர்ந்த அவளுடைய எழில் மார்போடு வைத்த கண் இமையாது—அம்மார்பினைப் பார்த்து மகிழ்ந்தும் வேட்கை தணிந்திலனாய்—புணர்ச்சியினால் ஒளிவீசும் அவள் நெற்றியைப் பரிவோடு தடவினான். இப்படியாகத் தலைவன்—தலைவியிடத்துப் புதிதாகக் காட்டும் அன்பும்—பற்றும்—பரிவும்—அவள் உணர்வினைப் புதிய கோணத்துக்குத் திருப்பியது. சில நாட்களாகத் தலைவனிடத்துக் காணப்படும் பரபரப்பையும், 'பொருளிலார்க்கு இவ்வுலக மில்லை'யென்று அவன் அடிக்கடி கூறும் மொழியுணர்வையும், அன்றிரவு புதிதாக அவன் மட்டிற் காட்டிய அன்பு-பற்று-பரிவு ஆகிய கழிபெரு நல்கலையும், ஒன்றோடொன்று தொடர்புபடுத்தித் தலைவி எண்ணத் தொடங்கினாள். அவளுடைய எண்ணத் தொடர்ச்சி—பிரிவெனும் துன்ப வாழ்வுக்கே அவளை இழுத்துச் சென்றது. 'தலைவன் பொருளின் காரணமாகத் தன்னைவிட்டுப் பிரியப் போகிறான்' என்ற உள்ளுணர்வு அவளிடத்தில் தலைதூக்கி நின்றது.

பிரியாமல் இருப்பவர் யார்? உலகமே பிரிவின் கோலத்தையே

மாறிமாறிக் காட்டுகின்றன. ஒரு வரிடத்துக் கொண்டுள்ள அன்பிலே — நாம் அவரைச் சதா நினைத்து நினைத்து நெக்கி நெக்குருகு

தல் பிரிவென்பதொன்று இருப்பதினால்தானே?! — ஆமாம்; அதே பிரிவை நினைத்து நினைத்தே உருகத் தொடங்கினால் தலைவி.

பிரிவை விலக்கல்

மாலை மதியப் பொழுதிலே, — நாளை மறுநாள் பொருள் தேடச் செல்வதற்குரிய முற்கருமங்களில் தலைவன் ஈடுபட்டிருந்தான். எதிரிகளைத் தாக்கித் தன்னைக் காக்க வழித்துணைக்கமைந்த வேலை எடுத்து அதன் முனையைச் சரிப்படுத்தினான். 'மங்கையின் மணிமொழிகேட்டு—அவள் மதிமுகத்தை வருடி—மனங்கலந்து பெறும் இன்பப்பொழுது, — மாலைப்பொழுது!' என்பதையும் மறந்தான். கற்பின் ஒழுக்கத்தால் தலைவியோடு இணைந்து உரிய காலத்தில் பெறும் தலையான இன்பத்தைவிடப் பொருளைத் தேடி—பெரும்புவியில் பெருமையுடன் வாழும் போலி வாழ்க்கையின் இன்பமே—பேரின்பமாக அவனுக்குத் தோன்றியது!

நாளெல்லாம் நாயகனுடன் இணைந்து வாழும் நங்கை—சிறு பொழுதேனும் தலைவன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்தால் மனம்பொறுக்காத மங்கை—குறைந்தது ஓர் ஆண்டுக் காலமாகுதல் அவன் பொருள்தேடப் பிரிந்துவிட்டால், மீண்டும் அவன் வருந்துணையும் இறவாமல் இருப்பாள் என்பதையார் கண்டார்?

அவள் உயிர் நிலையமே அவகை இருக்கின்றபோது — அவன் தன்னோடு இணைந்து வாழும் நிலையில் சிறிதேனும் நிலை தவறி விட்டால், முடிவு?—இறப்பு!

'அவள் இறந்துவிட்டால்—அவன்?'

.....அப்பப்பா இதையெல்லாம் நினைக்கின்றபோது தலைவியின் ஆருயிர்த் தோழிக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை.

தலைவன் பிரியப்போவதைக் குறிப்பினால் அறிந்து கொண்ட மாத்திரத்தில்—பிரிவை, எண்ணியெண்ணி — உயிர்வாடி — உடல் தேய்ந்து — அழியும் எவ்வத்தினாளான தலைவியை, மீண்டும் மீண்டும் எண்ணி—தோழியின் சிந்தனைக் கோடுகள் சுழன்றன. அவளுடைய சிந்தனைச் சுழற்சி—தலைவியின் உயிரைக் காக்கும் பணியில் — அவளை வழிவகுத்தது தலைவியின் உயிரைக் காப்பதென்றால்—தலைவன், பொருள் தேடும் தன் பெருமுயற்சியை இன்றே கைவிட வேண்டும்!

வீட்டின் நடுச் சாலின் பிரமாண்டமான தூணருகே தலைவன் வேல்முனையைக் கடைசி முறையாகச் சரிபார்த்து நின்றான். நல்ல வேலை - அப்பொழுது தோழியும் வந்தாள்!.....

தலைவா! வேல்முனையைச் சரிப்படுத்து முகமாகத் தங்களுக்கு ஏதுவினை வந்ததோ? — என்று வேல்முனையின் கூர்மையை விட, அதி கூர்மையாகத் தலைவனிடம் குறுகுறிப்பாக வினாவினான்.

தலைவன் இனிமேலும் தன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தாமல் மறைத்து வைக்க விரும்பவில்லை. பொருள் தேடும் தன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துதற்கு இதுதான் தக்க சமயம் என்பதை உணர்ந்தான். உணர்ந்த மாத்திரத்திலேயே, —

‘என் ஆருயிர்த் தலைவியின் மாசற்ற தோழியே! நாளை மறுநாள் பொருள் தேடு முகமாக வேற்றார் செல்லப் போகிறேன்!’ — என்றான்.

‘வேற்றாரா? கொடுமை! கொடுமை!! பொருள் தேட மாற்றார் சென்றால் - உன் மங்கை மனம் பொறுப்பாளா?’ — என்றான்.

‘மாதே! என் பாவை — உதிர்ந்த பூவை போல் ஆகிவிடுவாளே! — என்பதற்காகத்தான் இதுவரை பொருள்தேடும் நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தா திருந்தேன்.’

‘அப்படியென்றால்!’

‘பொருள்தேடப் போவதே என் முடிவான நோக்காகி விட்டது!’

‘தலைவா! வேலின் கூர்முனையை வெண்மையாக ஒளிவிடும்படி நன்றாகத் தீட்டி, அவ்வேலை என்று உன் வலக்கையில் ஏந்தினாயோ — அன்றே, உன்னை! — உன்பிரிவை! — உன் முல்லைக் கொடியாள் முற்றுகப் புரிந்து கொண்டாள்! புரிந்ததிலிருந்தே வாடிய மலர் போல் ஆகிவிட்டாள்!’ — என்று கூறிய தோழி அத்துடன் நின்றுளா? இல்லை! தொடர்ந்து நீண்ட அறிவுரையைப் பகன்றான்!

‘வலிமையும், வலிமையை முன்னே வைத்து-பின்பு உறுதியுடன் எழுந்த உடம்பும், புலியைப் போன்ற நோக்கும், முறுக்கிக் கட்டிய வில்லும், சுருண்டு வளர்ந்த

மயிரும், உடையவராய்க் காணப்படும் ஆறலைக் கள்வரை நீ அறிந்திருக்கக் கூடும். அறியாதிருந்தால் பொருள் தேடுதற்காகச் செல்லும் வழியில் அவரின் கொடுமை நிறைந்த தோற்றத்தை நன்றாகக் கண்டு அறிவாய்! அவர்களோ, வருவோரிடத்தில் தாம் கவர்ந்து கொள்ளக் கூடிய பொருள் இல்லை யாயினும், புதிதாக அவ்வழியில் வருவோர் துயருற்றுத் துள்ளித் துடிப்பதைக் கண்டு மகிழ்வதற்காகவே அப்புதியவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்று கவர்வர். அதனால், அத்தனிவழியிடத்தே பறவைகளும் பறக்க அஞ்சுமன்றோ! இத்தகைய கொடுமை நிறைந்த பாலை நிலத்து ஆரிடையை, வெண்மையுறத் தீட்டப்பட்ட வேலை வலக்கையில் ஏந்தி — பொருள்தேடும் வேட்கையாற்போகத்துணிந்துள்ளாய் என்பதைத் தலைவி நன்றாக அறிந்து கொண்டாள்!, அவள் தானாகவே அறிந்து கொள்ளும்படியாக நீ அவளிடத்திற் காட்டிய புதிய அன்பை என்னென்பது? இதைப்பற்றி அவள் நேற்றே என்னிடம் கூறி விட்டாள்! அவள் கூறியவற்றைக் கூறவே நான் இங்கு வந்தேன். அவற்றைக் கேட்ட பின்பாகுதல் ‘நீவீர் பொருள்வயிற்பிரிவது நியாயந்தானா என்பதை நன்றாகச் சிந்தித்து ஒருமுடிவுக்கு வருவாய் என்ற நம்பிக்கை எமக்கு உண்டு.’

‘தோழி! நம் காதலர் முத்துக் கள் இணைத்த வகைவகையான ஆரங்கள் மேலே கிடந்து ஒளிவீசும் இளமை பொருந்திய என் கொங்கைகளைச் சிறு நாழிகையும் இடைப்பட்டு வீணுகாதவாறு ஆரத்தழுவியும் தம் வேட்கை அடங்காத வராய்ப் புணர்ச்சியாற் கலைந்த என் கூந்தலைச் செப்பஞ் செய்து

அணிகுவர். காதலர் காட்டும் இப் பேரன்புக்குக் காரணம் யாதேனும் இருத்தல் வேண்டும். அவர் தம் முடைய மனத்தே கருதியுள்ள காரியம் யாதோ? — அதை அறியேன்!

மேலும் 'முன்போன்ற கூரிய பற்களிடையே ஊறும் அமிழ்தம் போன்ற இனிமையுடைய தீஞ்சுவை உமிழ்நீரை உண்டு — அது 'கள்ளினும் தித்திக்கிறது' — எனப் பாராட்டியும் தன் வேட்கை அடங்காதவராய்ப் புணர்ச்சியாற் கலைந்த என் அணிகளைத் திருத்திச் செய்பவன் செய்குவர்; இப்பேரன்பினைக் காட்டும் காதலர் தம் உள்ளத்திற்கருதுவது யாதோ? — அதை அறியேன்!

'நுண்மையான அழகும் மாந்தளிர் நிறத் தேமலும் உடைய என் மார்பை, அவர் தம்முடைய கண்ணோடு கண்ணாய் ஒன்றாகப் பிணித்து வைத்ததுபோல் அத்துணை அருகில் இருந்து (இமையாது) நோக்கியும் — தம் வேட்கை அடங்கிரா என்றால், — இல்லை! அவரோடு இணைந்து பெற்ற புணர்ச்சியால் — முத்துக்கள் போன்ற சிறுசிறு வேர்வைத் துளியினால் ஒளிவீசும் என் நெற்றியைத் தடவிக் கொடுப்பார்; என்றுமில்லாத இப் புதிய பேரன்பைக் காட்

டும் அவர் தம்முடைய உள்ளத்தில் என்னதான் எண்ணியுள்ளாரோ — யான் அறியேன்' — என்றார்.

'தலைவ! வழக்கத்துக்கு மாருக நீ காட்டும் என்று மில்லாத இப் புதிய பேரன்பு, — யாதோ ஒரு காரணம் கருதியே காட்டப் படுகிறது' என எண்ணி உள்ளம் நொந்து வருந்தும் எவ்வத்தளாகினள் என் தோழி; போகா முன்பே பிரிவுக்குறிப்புறிந்தே, இவ்வாறு வருந்தும் அவள் — கூட்டம் இல்லாமற் போகுமாறு ஒரு நாள் தன்னும் நீ பிரிந்து போய்விட்டால் உயிரோடு வாழ்வாளோ? உறுதியாகக் கூறுகிறேன்! — அவள் வாழவே மாட்டாள். ஆகவே, தலைவ! பொருள் மேல்வேட்கை கொண்டு நீ கருதிய பிரிவின் எண்ணத்தை இக்கணமே கைவிட்டு விடுவாயாக!

தோழியின் உரை முடிந்து விட்டது! மேலும் அவள் தொடர்ந்து ஒரு மொழியைத்தன்னும் உரைக்க விரும்பவில்லை.

தலைவன் எதைப் பேசுவான்?!

'... ..'

அவனால் ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை! தோழி உரைத்த அம்மொழிகளில்தான் அவனுடைய புலன்யாவும் சுழலத் தொடங்கியது!

“வலிமுன்பின், வல்லென்ற யாக்கைப் புலிநோக்கின், சுற்றமை வில்லர், சுரிவளர் பித்தையர், அற்றம் பார்த்து அல்கும் கடுக்கண் மறவர், தாம் கொள்ளும் பொருளிலர் ஆயினும், வம்பலர் துள்ளுநர்க் காண்மார், தொடர்ந்து உயிர்வெளவலின், புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொல் ஆரிடை வெள்வேல் வலத்திர் பொருள்தரல் வேட்கையின் உள்ளினிர் என்பது அறிந்தனள் என் தோழி;

‘காழ்விரி வகையாரம் மீவரும் இளமுலை
போழ்துஇடைப் படாஅமல் முயங்கியும் அமையார், என்
தாழ்கதுப்பு அணிகுவர் காதலர்; மற்றுஅவர்
சூழ்வதை எவன்கொல்? அறியேன்!’ என்னும்

முள்உறழ்முனை எயிற்று அமிழ்து ஊறும் தீ நீரைக்
கள்ளினும் மகிழ்செயும் எனஉரைத்தும் அமையார்; என்
ஒள்இழை திருத்துவர் காதலர்; மற்றுஅவர்
உள்ளுவது எவன்கொல்? அறியேன்!’ என்னும்;

‘நுண்எழில் மாமைச் சுணங்கு அணிஆகம் தம்
கண்ணோடு தொடுத்தென நோக்கியும் அமையார்; என்
ஒள்நுதல் நீவுவர் காதலர் மற்றுஅவர்;
எண்ணுவது எவன்கொல்? அறியேன்!’ என்னும்;

எனவாங்கு,

‘கழிபெரும் நல்கல் ஒன்று உடைத்து’ என எந்தோழி
அழிவொடு கலங்கிய எவ்வத்தள்; ஒருநாள் நீர்
பொழுது இடைப்பட நீப்பின், வாழ்வாளோ?
ஒழிகஇனிப் பெரும! நிற்பொருட்பிணிச் செலவே.”

(கலித்தொகை. பாலை:3)

உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்க
ளும் தத்தமக்குள் உறவு வாழ்வி
னைக் கொண்டாடி வருகின்றன.
ஆனால், எல்லா உயிரினங்களுள்
ளும் உறவினை முறையோடும் உரி
மையோடும் கொண்டாடுந் தனித்
தன்மை மனித உயிர்க்கே உண்டு!

‘அப்படியென்றால் — தனக்கும்
தலைவிக்கும் உள்ள உறவு!’—

‘கணவன் மனைவி’ என்ற கட
டுக் கோப்புக்குள் என்றும் நிலைத்தி
ருக்கும் உறவு!’

‘இவ்வறவு — என்றும் அழி
யாது! பிரியாது! அணையாது!’

‘நானின்று அவளில்லை!’

‘அவளின்றி—நான்,.....’

‘ஐயகோ! நான் எவ்வளவு
மாற்றமுடையாகி விட்டேன்!’

மாற்றமா?!— ஆமாம், மாற்ற
முடையவனாகித்தானே விட்டேன்!
அல்லாதிருந்தால், ‘நானின்று அவ
ளில்லை, — என்று சொல்லுமள
வுக்கு — அவளின்றி நானில்லை’
என வாழ்வதில் தவறுடையவனாக
இருப்பேனா?

இதற்கிடையில், அவன் கை
யகத்தே இருந்த வழித்துணைக்
கமைந்த வேல் — தானாக நழுவி
யது!

தோழி அதற்கு மேல் அங்கு
நிற்க விரும்பவில்லை. அவளுக்கு
நன்றாகத் தெரிந்து விட்டது!

எது?—

‘பொருளிடத்தில் பிணி (வேட்
கை) கொண்டு — தலைவன் தலைவி
யை விட்டுச் செல்லக் கருதிய செல

வை — பிரிவை — இனிமேல் தான் விலக்க வேண்டிய தில்லை; அவனே விலக்குவான்!' — என்று;

தோழி அவ்விடத்தை விட்டு மெல்ல அகன்று விட்டாள்! அவனே தூணோடு தூணாய் அசையாது நின்றுன். அவனுடைய சிந்தை

— 'தன் மனையாளுக்குப் பிரிவின் ஏக்கத்தை யளித்து— அவள் மனதில் துன்பமென்னும் கொடும் புயலை எழுப்பி விட்டேன்' என்பதை நினைத்து நினைத்துத் துயரமுற்றது.

* * *

பிரிவை வென்ற உறவு

திருமணத்தால், தலைவன் தலைவி இருவருக்கும் ஏற்பட்ட உறவு—'அழியாத உறவு' என்பதையாவருமே மறுக்க முடியாது. அவ்வழியாத உறவால் பெறும் இன்பமோ — காதலின்பமாகும் காதலின்பத்தை உரிய காலத்திலே தான் பெறவேண்டும். இதற்குரிய காலமோ—இளமைக் காலமாகும். இளமை சென்று விட்டால் காதலின்பத்தை முதுமையில் பெறலாம் என்பது முடியாத காரியம்.

தலைவன் தலைவி இருவருமே இளமைப் பருவத்தில் ஒத்துத் தினைத்தவர்கள். அவர்கள் இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்குரிய பருவமும் இதுவே. இப்பருவம் வீணாகாதவாறுதானே தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் புரிந்தான். அவனும் அவளும் தம்முட் கொண்ட 'கணவன் மனைவி' என்ற உறவினால் தானே — காதலின்பத்தைப் பிறர் பழிப்புக்கு இடமின்றி முழுமையோடு பெறமுடியும்.

களவுப் புணர்ச்சிக் காலத்திலே, அவளுடைய இளங் கொங்கைகளைத் தழுவுதற்கும், பற்களினூடே ஊறும் அமுத நீரை உண்ணுதற்கும், மார்பினைக் கண்ணோடு கண்ணய்ப் பிணித்து—அத்துணை அருகிருந்து நோக்குதற்கும், அவனுக்குச் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை இடங்கொடுக்கவில்லை. இதற்

காக எத்தனையோ நாட்கள் ஏங்கிக் கிடந்தான்.

ஆனால், இப்பொழுதோ—நாள்முழுதும் அவள் கொங்கைகளைத் தழுவுலாம்! அமுத நீரை உண்கலாம்! மார்பினைத் தன்கண்ணோடு தொடுத்தென நோக்கலாம்!

இப்படி முயங்குதற்கும் (தழுவுதற்கும்) — உண்ணுதற்கும்—நோக்குதற்கும்—இடமான இவ்வுறவின் பெருமைப் பாடையும் அருமைப் பாடையும் தலைவன் உணராமல்—பொருளிடத்திற் பிணி (வேட்கை) கொண்டு—தலைவியைப் பிரியக் கருதியமை, தோழிக்குப் புரியாத புதிராகிவிட்டது.

'பொருளைத் தேடுதலால் புற வாழ்க்கை வளமாகலாம்' என்று எண்ணிய தலைவன்—புறத்துக்கு மிக முக்கியமான அக வாழ்க்கையைச் சிந்தித்துச் செயலாற்றத் தவறிவிட்டான்.

பொருளால் வளமாகும் புற வாழ்க்கையின் பயனை என்றுந் தேடிக்கொள்ளலாம். ஆனால், 'அன்பின் உணர்விலே இணைந்த அகமாகிய காதல் வாழ்வை — மனை வாழ்க்கையின் இன்பத்தை—உரிய காலத்திலேதான் பெறலாம்'—என்ற உண்மைப் பொருளைத் தலைவன் உணர்ந்தானென்றாலும் பொருளி

டத்திற் கொண்ட பிணியைத்
தவிர்ந்தானில்லை.

அவனுக்கு ஒன்றையொன்று
மாத்திரம் பெருமையான வாழ்வு
போல் காட்சியளித்தது. அக்
காட்சி! -போலி வாழ்வின் காட்சி!
பொய்யான காட்சி! சிறிது காலந்
தான் நிலைபெறக்கூடிய காட்சி!—
என்பதை உணர்ந்தானோ என்
னவோ—அல்லது, உணர்ந்தும்
உணராதவன்போல் பொருள்மீது
தன் மனத்தை உப்பவிட்டான்
என்னவோ—தெரியவில்லை!

பொருள்மீது அவனுக்கு அவ்
வளவு பற்று!

அப்படியென்றால் — தலைவிய்து
ள்ள பற்று?

பொருளை விடக் கூடிய பற்று?
குறைந்த பற்று?

எல்லாம் மயக்கம் ஆமாம்,
வரட்டு வாழ்க்கையின் கோலத்
தால் ஏற்பட்ட மாருட்டமே தவிர
வேறென்றுமில்லை! அல்லாதிருந்
தால் திருமண வாழ்க்கை ஆரம்
பித்து மூன்று மாதங்களுக்குள்
பொருள் வயிற்பிரிவை மேற்கொள்
வானு?

அவன் எத்துணை தான்
தன்னுடைய மனதைப் படியவிட்
டாலும், தலைவியைப் பிரிந்து
வாழ்தல் நல்லதல்ல என்னும்
உள்ளுணர்வு — அவன் மனதில்
எங்கேயோ ஒரு மூலையில் விசுவ
ரூபம் எடுத்து—அவனை ஆட்டுவித்
தது. அவ்வாட்ட நிலையில் சிறிது
மனத்தளர்ச்சியும் அடைந்தான்.

அதனால்தான்,

அவளுடைய இளங்கொங்கை
களைச் சிறுபொழுதேனும் வீணா
காதவாறு தழுவியும் வேட்கை
அடங்காதவனாய்ப் புணர்ச்சியாற்
கலைந்த அவளுடைய கூந்தலை
அன்போடு செப்பஞ் செய்தான்.

நல்லதா கெட்டதா?

காலஞ்சென்ற ஐஸ் டிஸ்
ஹோம்ஸின் கருத்துக்கள் சிந்த
னைக்கும், சிரிப்புக்கும் உகந்
தவை. மனிதர்களுக்குள் எவ்வ
ளவோ அபிப்பிராயபேதங்கள்
இருந்தபோதிலும் எப்போதா
வது ஒருநாள் நிச்சயமாக அவர்
கள் ஒத்துப் போவார்கள் என்
பதை நிரூபிக்க அவர் ஒரு உதா
ரணம் கூறினார்.

இரண்டு விவசாயிகள் நீண்ட
நாட்களுக்குப்பின் மறுபடியும்
சந்தித்துக் கொண்டார்கள். அவ
ர்களுடைய பேச்சு வருமாறு.

“என்னப்பா! இத்தனை
நாளாக எங்கே இருந்தாய்?”

“ஆஸ்பத்திரியில்!”

“ஐயையோ! கெட்ட சமா
சார மல்லவா இருக்கிறது!”

“இல்லை, நல்ல சமாசாரம்
தான். நர்சைக் காதலித்துக் கல்
யாணம் பண்ணிக் கொண்டேன்!”

“சபாஸ்! நல்ல சமாசாரந்
தான்!”

“இல்லை! கெட்ட சமாசாரம்
அது. ஒன்பதுகுழந்தைகளை யல்
லவா பெற்றுத் தள்ளிவிட்டான்!”

“இல்லை! நல்லதும் உண்டு.
பெரிய பங்களாவுக்கு உரியவள்
அவள்!”

“நல்ல விஷயந்தான்!”

“கெட்டதப்பா. வீடு எரிந்து
போய்விட்டதே!”

“அட்டா! ரொம்பக் கெட்
டதுதான்!”

“கிடையாது. நல்லதுதான்!
என்மனைவியும் அதில் எரிந்து
போய் விட்டாளே!”

“அப்படியானால் நல்லது
தான்.”

“ஆமாம்! நல்லதுதான்.”

(மூலம்: ப்ரீ இண்டியா)

—சுதேசமித்திரன்

அவளுடைய பற்களின் கடைவாயிலே ஊறும் உமிழ்நீரை உண்டு—‘கள்ளினும் மிக்க மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது’ எனப் பாராட்டியும் வேட்கை அடங்காதவனும்—புணர்ச்சியாற் கலைந்த அவள் அணிகளைப் பற்றேடு செய்பஞ்செய்தான்.

மேலும், நுண்மையான எழில்படைத்த மாந்தளிர் நிறத்தேமலுடைய அவள் மார்பினைத்தன் கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியும்—தன் வேட்கையில் அமைதி காணாதவனும்—புணர்ச்சியால் ஒளிவீகம் அவள் நெற்றியைப் பரிவோடு தடவினான்.

இவ்வாறு, தன்மட்டிற் புதிதாகக் காட்டும் கழிபெருநல்கலுக்குக் காரணம் ‘ஒன்று’ இல்லாமல் போகாது என்பதே அவளுடைய முடிந்த எண்ணமாகிவிட்டது.

அவ் ‘வொன்று’ யாது?

பொருள்வயிற் பிரிவு!

பொருள்வயிற் பிரிவையே மையமாகக்கொண்டு இப்புதிய பேரன்பைத் தலைவர் நல்கின்றார் என்பதைத் தலைவி குறிப்பாகவே உணர்ந்துகொண்டாள். உணர்ந்த மாத்திரத்திலேயே.....

அவள்,.....

‘அழிவோடு கலங்கிய எவ்வத்தன்’ ஆகிவிட்டாள்!

‘பொருளாற் பெருவாழ்வு பெறலாம்’ என்று தலைவனுக்கு இருக்கும் உணர்ச்சி வேகம் தலைவிக்கு இல்லாமற் போய்விட்டது. அவளுடைய உணர்ச்சியோ உணர்வோ பொருள்மீது எழக்கூடிய தன்று. எக்காலத்தும் ஒரே தன்மைத்தாய் நின்று நிலைக்கும் காதல் மீதுதான் எழக் கூடியது. தலைவன் தன்மீது காட்டும் அன்பின் உணர்ச்சி ஒவ்வொன்று மேதலைவிக்குக் கழிபெருநல்கலாகத்

தான் இருக்கும். ஆனால், தலைவன் முன்னிரவு காட்டிய மிக்க பேரன்பு—(கழிபெருநல்கல்) பொருள்மீது அவன் பிரியக் கருதிய பிரிவுக் குறிப்பையே அவளுக்கு உணர்த்திற்று.

தலைவன் பிரியக் கருதியது பொருளின் பொருட்டும்—அப்பொருளாற் பெறும் புகழ்மிக்க வாழ்வின் பொருட்டும்—என்பதைத் தலைவி அறியாமலல்ல சுற்றந்தழுவி-விருந்தினரை ஓம்பி-மேற்கொள்ளும் வாழ்வு—பொருளினுல்தான் முடியும். அப்பொருள் கொண்டு அமையும் புகழ்மிக்க வாழ்வு தலைவனுக்குப் பெருமை தரக்கூடியதொன்றே! அதல்லாமல், அவன் பெருமைக்குத் தோளோடு தோள்கொடுத்து ஒத்துழைப்பது தன் கடமை என்பதையும் நன்றாக உணர்ந்தான்.

அப்படி உணர்ந்தாளென்றால்,—தலைவனின் பொருள்வயிற் பிரிவை எண்ணித் தன் உடல் அழிந்து தேய்வதோடு—துன்பத்தால் கலங்கிய எவ்வத்தளாக இருப்பானேன். அவன் எவ்வத்தளாக (வருத்தமுடையவளாக) மாறியதற்கு முக்கிய காரணம்,—தலைவனின் பிரிவுதான் என்பதை மேலும் கூறவேண்டியதில்லை.

பிரிவென்றால்—ஐயகோ! எத்துணை கொடுமை நிறைந்த பிரிவு! ‘தலைவன் தன்னை விட்டுப்பிரிவதும், அவன் பிரிவைத் தான் ஆற்றி இருப்பதும் தன் தலையாய கடன்தானே’ என்பதை உணர்ந்தவள்—அவன் பிரிந்து செல்லும் வழியின் கொடுமையை எண்ணித்தான் கலங்கிய எவ்வத்தினளாகினாள் போலும்.

‘தலைவன் பிரிந்து செல்லக் கருதிய நிலமோ—வெப்பமிகுந்த கொடிய நிலம். நிலத்தின் கொடுமையைக் காட்டிலும் அங்கு வாழும்

மக்களின் கொடுமைதான் - கொடுமையிலும் கொடுமை நிறைந்ததாக விளங்கிற்று. அந்நிலத்தில் வாழும் அருள் நெஞ்சம் சிறிதேனும் இல்லாத கடுங்கண் மறவர், வழியிலே வருவோரைக் கொடுமைப் படுத்துவதையே தம் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள்; வழிப்போக்கரிடம் பொருள் கண்டவிடத்து மாத்திரந்தான் அவர்களைத் துன்புறுத்துபவரல்லர். பொருள்காணவிடத்தும் துன்புறுத்தும் இயல்பினர். தாம் துன்புறுத்துவதால் அவர்கள் துள்ளித் துடிப்பதைக் காண்பதிலே ஒருவகை மகிழ்ச்சியை அடையும் கொடுமையாளர். அவர்களுடைய செயலால் மடிந்த சதைப்பிண்டங்களைக் கொத்தத்தின்னும் கொடிய புள்ளினங்கூட - வானத்தின் மேலே பறந்து வட்டமிடுதலை விட்டொழித்து அப்பக்கமே தலைகாட்டாது எங்கேயோ சென்றுவிடும்.

இத்துணை கொடுமை நிறைந்த வழியில் தலைவன் பொருள் தேடச் செல்வதையிட்டுத்தான் - தலைவி தன் உடல் தேய்ந்து அழியும்படி கலங்கி வருந்தினான்.

அவளுடைய கலக்கத்தின் காட்சியைத் தலைவன் தன்னுடைய மனக்கண்ணால் நோக்கினான். அவனுடைய நோக்கு - தலைவியின் மீது என்றும் அருள் நெஞ்சுடைய நோக்காகத்தான் இருக்கும்.

மாலைப் பொழுது நன்றாக மறைந்து விட்டது!

பிறைச் சந்திரனோடு வெள்ளிகள் பல வானிலே ஒவ்வொன்றாய்ப் பூக்கத் தொடங்கின.

அவ்வேளை - மேல்மாடியின் பலகணி! அங்கு - அவ்விடத்தின் நடுவிலே, சுடர்விளக்கின் அருகிலே நின்று - தலைவி குத்துவிளக்குக்கு மீண்டும் நெய்விட்டாள்.

நெய் ஏறஏற விளக்கின் சுடர்பன்மடங்கு பிரகாசத்தைக் கொடுத்தது. அப்பிரகாசத்தில், தலைவியின் முகத்தில் நெளிந்து மின்னும் மகிழ்ச்சியின் கோட்டினைத் தலைவன் பார்த்தான்.

அம்மகிழ்ச்சியின் புதுமைதான் என்னே!

‘தன் பிரிவை நினைத்துக் கலங்கிய அதே முகமா - இம்முகம்! இல்லையில்லை. முன்னம், திருமணத்தின் முதலிரவில், - மனைவி என்ற உறவால் என் உடலோடு உடலாய் அணைந்து கிடந்தாளே! - அதே கோலத்தின் மகிழ்ச்சி! ஆமாம், அம்மகிழ்ச்சியேதான் - இம் மகிழ்ச்சி!’ எனத் தலைவன் உள்ளூர நினைந்து உவகை பூத்தான்!

தலைவி, குறிப்பறியும் தன் ஓரக் கண்ணால் தலைவனைப் பார்த்தாள்!

அவளோ, - அவளருகில் வந்து - அவள் பொன்னான வதனத்தை மெல்ல வருடி,

‘அன்பே!’ என்றான்.

அவளுடைய இதழ் திறந்தது! ஆனால், மொழி வரவில்லை!

‘அத்தான்’ - என்ற உறவின் மொழியை அவள் சொல்வதற்குள், அவன் - அவளை வாரி அணைத்து - தன் நெஞ்சோடு நெஞ்சாய் தழுவிக்கொண்டான்!

இனிமேல்! -

உறவினால், உரிய காலமாகிய இளமைக் காலத்திற் பெற வல்ல இன்பம்!; அவ்வின்பத்தின் எல்லை யற்ற தொடர்ச்சியைக் காதலர் என்றும் காண்பார்! எங்கும் காண்பார்!

பிரிவு! - அப்பிரிவெண்ணமே அவன் மனதை விட்டு எங்கேயோ ஓடி மறைந்தது!

வே ட டி

நாவலாசிரியர் அகிலன்

நினைப்பினும் இனிக்கும் தீந்தமிழ்க் கன்னியின் வனப்பையும், நேரிய வாழ்வு இதுவெனக் காட்டும் சீரிய அறத்தின் சிறப்பையும் நாவலாசிரியர் அகிலன் அவர்களின் இலக்கியத்தில் எங்கும் காணலாம்.

அவருடைய இலக்கியம் கற்போர்க்கு இனியதாக இருப்பது போலவே, அவரும் காண்போர்க்கு இனியதாக இருக்கிறார். அவருடைய உரையாடல் — பழகும் முறை — வரவேற்பு — அனைத்திலுமே தமிழ்ப் பண்பைக் காணலாம்.

சென்னையில் அவரது இல்லத்திலேயே அவரைச் சந்தித்தேன்.

உரையாடலினால் செவிக்கும் இனிய காப்பியினால் நாவிற்கும் சுவை அளித்து மகிழ்வாதார். நாட்டின் நிலைபற்றிப் பேசிமுடிந்த பின்னர்; இதுவரை வெளிவந்த கலைவாணி இதழ்களை அவரிடம் கொடுத்தேன். கலைவாணி சிறந்த இலக்கிய இதழெனப் பாராட்டிக் கூறினார். நான் அவரைச் சந்தித்த நோக்கத்தைக் கூறினேன். அவர் மகிழ்ச்சியுடன் பேட்டிக்கு உடன்பட்டார்.

(1) இலக்கியத்தின் நோக்கம் என்ன?

இலக்கியத்தின் நோக்கம் வாழ்க்கையை அழகுபடுத்துவது.

(2) சிறிது விளக்கமாகக் கூறியது என்ன?

நன்மை தீமை என்னும் இரண்டும் என்றும் உள்ளவை. இந்த இரண்டையும் ஆராய்ந்து தீமையைப் போக்கியும் நன்மையை ஆக்கியும் வாழ்வை அழகுபடுத்துவது இலக்கியத்தின் வேலை. பாரதம் தருமரையும் காட்டுகிறது. துரியோதனனையும் காட்டுகிறது. தருமரின் வாழ்வு போன்ற அழகிய வாழ்வு வாழவேண்டும் என்கிறது. துரியோதனனின் வாழ்வு போன்ற வாழ்வை வெறுக்க வேண்டும் என்கிறது.

(3) உள்ளத்தை உள்ளவாரே கூறுவது இலக்கியம் என்று சிலர் கூறுகின்றனர். இது பற்றிய தங்கள் கருத்தென்ன?

உள்ளத்தை உள்ளவாரே கூறுவது பத்திரிகை. கற்பனை கலந்து அழகுறக் கூறுவது இலக்கியம்.

(4) இலக்கியத்தின் நடைபற்றித் தங்கள் கருத்தென்ன?

இவ்வாறுதான் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லமுடியாது. எழுதுவோரின் திறமை — சிந்தனை — அனுபவம் முதலியவற்றிற்கும் எழுதப்படும் பொருளுக்கும் ஏற்ப நடை வேறுபடும்.

(5) தமிழிற் சிறுகதை தோன்றியது எப்போது?

சிறுகதை தொடங்கி ஐம்பது ஆண்டுகள் இருக்கும்.

(6) தமிழில் நாவல் தோன்றியது எப்போது?

நாவல் சிறப்பான வடிவத்தோடு தொடங்கி இருபத்தி ஐந்து ஆண்டுகள் இருக்கும். நாவலுக்கு நல்ல வடிவத்தைக் கொடுத்தவர் ஆசிரியர் கல்கி அவர்கள்.

(7) சிறுகதையின் இலக்கணம்?

திருவள்ளுவமாலையில் ஒரு வெண்பா திருக்குறளைச் சிறப்பித்துக் கூறும்போது “மிகச் சிறிய பனித்துளியிலே மிகப் பெரிய பனை மரத்தின் சாயை அடங்கி விளங்குவது போல, மிகச் சிறிய குறள் வெண்பாவில் மிகப் பெரிய பொருள் அடங்கி விளங்குகின்றது” என்று கூறுகின்றது. சிறுகதையும் அதே போலத்தான். மிகச் சிறிய வடிவில் மிகப் பெரிய பொருளை உடையதாக இருக்க வேண்டும். இரண்டு மூன்று பாத்திரங்களுக்கு மேல் இருப்பது சிறப்பன்று. கதை கூறும் மையக் கருத்து ஒன்றாக இருக்க வேண்டும். உரையாடல் சுருக்கமாக இருக்க வேண்டும்.

(8) நாவலின் இலக்கணம்?

இலக்கியப் பொது மரபும் தமிழ்மரபும் சேர அமைவதுதான் நாவல். காப்பியத்துக்குச் சொல்லப்பட்ட மரபு நாவலுக்கும் பொருந்தும். எழுத்தாளன் தான் கண்டு கேட்ட செய்திக்குக் கற்பனையும் சேர்த்துப் படைப்பது தான் நாவல் பாத்திர அமைப்பு முதன்மையான பாத்திரம் — துணைப்பாத்திரம்

ரம்—சிறிய பாத்திரம் என அமைதல் வேண்டும். அடைந்த அனுபவத்தை விட அனுபவத்தைத் தேடியும் பெறுதல் வேண்டும்.

(9) அனுபவத்தைத் தேடிப் பெறுவதென்பதைச் சிறிது விளக்கிக் கூறுங்கள்?

அடைந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு நாவல் எழுதும் ஒருவன், நாவலில் தன்னால் காணப்படாத இடத்தையும் விளக்கி எழுத நேரிடும். அந்த இடத்தைப் பற்றிக் கேட்டதை மட்டும் கொண்டு விளக்கினால் நாவல் சிறக்காது. நேரிற் பார்த்து எழுதினால்தான் இடம் பற்றிய விளக்கம் சிறக்கும். இது தேடிப் பெறும் அனுபவம்.

எனது நாவல் ஒன்றுக்கு இலங்கையிலுள்ள சில இடங்களை விளக்க வேண்டி இருந்தது. அதற்காக இலங்கைக்கு வந்து சில இடங்களை நேரிற் பார்த்தேன். அப்போது ஏற்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியும் நினைவுக்கு வருகிறது. இலங்கை நண்பர் சிலரும் நானும் திருகோணமலையிலிருந்து அனுராதபுரத்திற்குக் காரிற் சென்று கொண்டிருந்தோம். இரவு நேரம் ஆனதால் இருளாய் இருந்தது. எதிர் பாராத விதமாகப் பெரிய யானைக் கூட்டம் எதிர்ப்பட்டது. காரில் உள்ளவர்கள் பயந்து விட்டார்கள். கார் வெளிச்சத்தை நிறுத்த வேண்டாம் என்று டிரைவரிடம் கூறினேன். கார் வெளிச்சத்தில் யானைகளின் கண்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. நான் இரசித்துக் கொண்டிருந்தேன். சிறிது நேரத்தில் யானை

எழுத்தாளன்

எழுத்தாளன் தொழில் மிகுந்த மேன்மையுடையது. உண்மைக்கு உறைவிடமாய் இல்லையெனில் குப்பைத் தொட்டிக்கே செல்ல வேண்டியவன்.

—பிராண்டிசு

எழுத்தாளர்கள் தாம் சிந்திப்பதை எழுதுவதில்லை. பிறர் சிந்திப்பதாகத் தாம் சிந்திப்பதையே எழுதுகின்றனர்.

—காபார்ட்டு

எல்லா நூல்களிலும் எழுத்தாளன் தன் குருதியைக் கொண்டு எழுதியதையே நான் போற்றுவேன்.

—நீட்சே

கள் நம்மை எதிர்க்காது விலகின.

(10) தாங்கள் எழுத்துலகில் ஈடுபட்ட பின் தங்கள் வாழ்வில் நிகழ்ந்த சிறப்பான நிகழ்ச்சியைக் கூறுங்கள்.

வேங்கையின் மைந்தன் நாவலுக்குச் சாகித்திய அக்கடாமி பெரும் பரிசளித்துக் கௌரவித்ததைக் கூறலாம்.

(11) தாங்கள் கலைவாணிமூலம் வாசகர்களுக்குக் கூறவிரும்புவது.

எழுத்து வாசகர்கள் இலக்கியங்களைப் போற்றும் ஆர்வமும் அறிவும் பண்பும் நிறைந்தவர்கள். அவர்கள் ஒற்றுமையினால் தம்மை உயர்த்திக் கொள்ள முடியும்.

பேட்டிகண்டவர் “தமிழன்பன்”

புதிய தொடர் கதை

பனிமலர்

கே.எஸ்.ஆனந்தன்

[இந்நாவலில் வரும் ஸ்தாபனங்களின் பெயர்கள் யாவும் நாவலில் சுவைக்காகச் சேர்க்கப்பட்டனவேயன்றி, அவற்றிற்கும் கதைக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் கிடையாது. பெயர்கள், சந்தர்ப்பங்கள் யாவும் கற்பனையே. ஆ—ர்]

நீலவானப் பந்தலின்கீழ் நில மடந்தை மடியினிலே காலதேவனுடைய ஆட்சி பரிபாலனம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அவனது ஆட்சியின் விளைவால் ஏற்படும் கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கோ, இன்ப துன்பங்களுக்கோ, விருப்பு வெறுப்புக்கோ சுற்றும் செவிசாய்க்காது கால ஓட்டம் என்ற நியதி வேகத்தில் அவன் ஆட்டுவிக்கும் சூத்திர தாரியாகவும், மக்கள் ஆடும் பம்பரமுமாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

காலதேவனின் ஆட்சிக் கொடுமைக்குத் தன் தந்தையையும் தாயையும் பலியிட்ட பின்பு ஒரேயொரு தங்கையுடன் தாய் மாமனான பொன்னம்பலம் வீட்டில் சரண் புகுந்தான் வசந்தன். பதினெட்டு வயதைத் தாண்டிவிட்ட பருவம். உலகத்தின் நடப்பு அறியாத உள்ளம். பெற்றோரால் பிள்ளைகளுக்கென விட்டுச்செல்லப்பட்ட சொற்ப தொகையான செல்வம். அதுமட்டுமன்றி பதினாறு வயதுப் பருவமங்கையான தங்கை சுகந்தியுடனே பொன்னம்பலம் பாதுகாப்பில் அவர் வீட்டில் தஞ்சமடைந்தபோது தன் எதிர்காலம் எப்படியிருக்குமோ என்ற பயம் அவன் உள்ளத்தில் குடி கொண்டிருக்கவில்லை. தாய்மாமன்தானே, தன் பிள்ளைகளான ரகுநாதன், ரஞ்சிதம் போலத் தங்கையும்தான்

பார்த்துக்கொள்வார் என்று எண்ணியிருந்தான். ஆனால் நாளடைவில் அவரது பிரித்தானும் சூழ்ச்சி வெளியானபோது அந்த வீட்டை விட்டே ஓடிப்போய்விட வேண்டும் என்றுதான் விரும்பினான். ஆனால் கல்யாணமாகாத தங்கை சுகந்தியை காழ்குணை மைத்துனன் ரகுநாதன் இருக்கும் வீட்டில் தனிமையில் விட்டுவிட்டு எங்கே போவது? எப்படிப் போவது? என்ற கேள்விகள் விசுவரூபமெடுத்து அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது. அந்தக் கேள்வியை ஊடுருவிச் சிந்திக்க அவனுக்குச் சக்தியில்லை. தைரியம் என்ற உள்ளச் சுடரை நிமிர்ந்து நின்று எரிந்து ஒளிவிட முடியாதவாறு சகோதர பாசம் என்ற காற்று வீசி அழுகிக்கொண்டேயிருந்தது.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. வீட்டிற்குள்ளிருந்த ரகுநாதனின் புத்தக அலுவாரியில் கண்ணைக் கவரும் வண்ண அட்டையுடன் திகழ்ந்த ஒரு புத்தகத்தில் “பாழ் வெளி” என்ற பெயரைப் பார்த்ததும், அதை ஒரு முறை படித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் வசந்தனின் மனதில் தோன்றியது. அந்த நாவலை எடுத்து முதற் பக்கத்தை திருப்பித் தன் பார்வையைச் செலுத்தினான். ஒரு சில பக்கங்களே படித்திருப்பான். அவன் உள்ளத்திலிருந்து ஏக்கப் பெருமூச்சு அனலாக வந்து

வெளிப்பட்டது. அவன் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுவது போல அந்நூலாசிரியரின் கற்பனைக் கொடியும் படர்ந்து சென்றுகொண்டிருந்தது.

எஸ். எஸ். சி. சித்தி எய்திய வசந்தன் மேற்படிப்புப் படிப்பதற்கு ஆயத்தன் செய்தபோது அனாதையாக அவனை அவன் தந்தை விட்டுச்சென்றார் மாமன் பொன்னம்பலம் அவனை மேலே படிக்க வைப்பார் என்றுதான் அவன் எண்ணினான். ஆனால் நடந்தது வேறு விதமாக அமைந்ததைக் கண்டு நெஞ்சம் குமுறினான் வசந்தன். பேச்சுச் சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட கைதியாக “பொன்னம்பலம் அன்ட் கோ” வியாபாரஸ்தாபனத்தில் மனேஜர் பதவியில் அமர்த்தப்பட்டான். அதே போல அவன் தங்கை சுகந்தி எட்டாம் வகுப்புடன் பள்ளிப்படிப்பு நிறுத்தப்பட்டு பொன்னம்பலத்தின் மனைவி காமாட்சியுடன் சமயலறையே கதியெனக் கிடந்தாள். காலப்போக்கில் வசந்தனின் பெற்றோரின் சொத்தே “பொன்னம்பலம் அன்ட் கோ” மூலதனத்தின் பெரும் பகுதியாக விளங்கிய போதும் மாதச் சம்பளத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் வசந்தனுக்குக் கிடைப்பது அரிது. சம்பளப்பணத்திலும் சாப்பாடு. அது இது என்று போக மீதி முப்பதோ, நாற்பது ரூபாய்கள் மட்டுமே அவன் கையில் பணமாகக் கிடைப்பவை. அவற்றைக்கொண்டு தன் ஒரே தங்கையான சுகந்திக்குத் தேவையான யாவும் செய்து வந்தான் வசந்தன். இவையாவும் வசந்தனுக்கு மட்டுமன்றி ஊரா

ருக்கும் தெரிந்த விடயமாகவே இருந்தது. மாமனான பொன்னம்பலத்தை நம்பி வாழவும் முடியாமல் சாகவும் முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தான் வசந்தன். புத்தகத்தில் பதிந்திருந்த கண்கள் சிந்தனையின் முடிவில் நிமிர்ந்து ஜன்னலுக்கு வெளியே வெறிச்சோடிக் கிடந்த வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. அவனது தனிமையைக் கலைப்பதற்கென்றே பக்கத்து அறையிலிருந்து பல பெண்கள் சிரிக்கும் ஒலி காது செவிடு படும்படியாக ஒலித்தது. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ரஞ்சிதம் முன்செல்ல அவளைத் தொடர்ந்து நாலைந்து பெண்கள் வெளியே சென்று கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவர்களது தோற்றம் அவனது கண்களிலிருந்து மறைவதற்குள் “அண்ணா!” என்று அழைத்தவாறே கண்கலங்க வந்து நின்றாள் சுகந்தி. “என்ன சுகந்தி” என்று இருக்கையை விட்டெழும்பியவன்; அவளது மென்தளிர் கரத்திலிருந்து இரத்தம் சொட்டுவதைக் கண்டு பதறிவிட்டான்.

“காய்கறி நறுக்கும்போது கத்தி தவறி விரலில் வெட்டி விட்டதண்ணா” என்ற சுகந்தியை பரிதாபமாகப் பார்த்த வசந்தனுடைய கண்கள் குளமாகி நீரைச் சொரிந்தன. ஒரே வயதையொத்த ரஞ்சிதமும், சுகந்தியும் அவன் இரு கண்களிலும் தோற்றமளித்தனர்.

நாகரீக மோகமும், படித்தவன் என்ற கர்வமும், அடங்காப்பிடாரிக் குணமும் கொண்ட ரஞ்சிதம் எங்கே? அன்பும் அடக்கமும் பண்பும் கொண்ட சுகந்தி எங்கே?

ஓய்வு நாளைக் கழிக்க வழி தெரியாது சினேதிகளுடன் ஊர்சுற்றப் புறப்பட்ட ரஞ்சிதத்தடன் அவர்கள் வீட்டிற்கு அடித்துக் கொடுக்க என்று பிறந்து வந்து எது வித இன்பமும் காணாது கஸ்டப்பட்டுக் கண்ணீருடன் தன் முன்றிற்கும் சுகந்தியை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க அவன் மனம் அருவருப்படைந்தது. ஆனால் தங்கைக்காக ரஞ்சிதத்தை அவனால் வெறுத்துவிடவும் முடியவில்லை. என்னதான் படித்துப் பட்டம் பெற்று ஆசிரியையாக இருந்தாலும் அவன் முறைப் பெண்தானே? அவனையே கல்யாணஞ் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டால்? ரஞ்சிதத்தின் அழகும், அவளது எடுப்பான தோற்றமும் அவன் உள்ளத்தில் சிறு உணர்வுகளுக்கு இடமளித்த போதும் முற்றாக மாமனை நம்பமுடியாது என்பதையும் அறிந்திருந்தான். பீ. ஏ. பட்டதாரியான அவள் சாதாரணமாக எஸ். எஸ். சி. மட்டும் படித்த தன்னை மணம் முடிக்கச் சம்மதிப்பாளா? என்ற கேள்வியும் அவன் உள்ளத்தில் எழாமல் இல்லை. அதே நேரத்தில் பள்ளிப் படிப்பு ஒன்றைத் தவிர மற்றும் விஷயங்களில் படித்தவர்களே அவனுடன் போட்டியிட முடியாத நிலையில் இருப்பதையும் அவன் உணராமல் இல்லை.

“இதுக்கெல்லாம் ஏன் அண்ணா அழகிரும்? கொஞ்சம் “டெற்றோல்” போட்டால் போய்ச்சு காய்ஞ்சு போய்விடும்” என்ற சுகந்தியின் குரல் அவளை இவ்வுலக நினைவிற்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தது. “மணி பதினென்றூச்சு, என்ன அண்ணனும், தங்கையும் செல்லம் பொழிகிறீர்

களே. சாப்பாட்டிற்கு நேரமாச்சு. போய் வேலையைக் கவனி சுகந்தி” என்ற பொன்னம்பலத்தின் குரல் கேட்டுக் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு குசினிப்பக்கம் சென்றாள் சுகந்தி. ஈவிரக்கமற்ற அந்த முகத்தைப் பார்க்க அஞ்சியவனாக முகத்தைத் தாழ்த்திப் புத்தகத்தில் தன் பார்வையைச் செலுத்தினான் வசந்தன்.

சுவர்க் கடிக்காரத்தில் மணி ஒன்று அடித்து ஓய்ந்ததும், வெளிக்கேற்றடியில் மோட்டார் கோண் சப்தம் கேட்டது. வெளிவராந்தாவிற்கு வந்து எட்டிப் பார்த்த பொன்னம்பலம் திடுக்கிட்டவராய் “காமாட்சி! காமாட்சி!” என்று இரைந்தார்.

“என்னங்க யார் வந்திருக்கிறது” என்று புடவைத் தலைப்பால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டே ஓடிவந்தாள் காமாட்சி.

“பாரடி பார் உன் சற்புத்திரனை, மோட்டார் பவனியிலை அழைத்து வந்து தூக்கிக்கொண்டு வாருங்கள்” என்று சினத்துடன் கூறியவர் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றார். இதற்கிடையில் ரகுநாதனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்த இருவரும் வராந்தாவில் போடப்பட்டிருந்த கட்டிலில் படுக்க வைத்துவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்றனர். சுகந்தியை அழைத்துத் தண்ணீர் கொண்டு வரும்படி கூறிவிட்டு ரகுநாதனுக்கு அருகே சென்ற காமாட்சியம்மாளுக்கு வாந்தி வரும் போல் தோன்றியது. மதுவாடை அவளை நெருங்கவிட முடியாதபடி வீசிக்கொண்டிருக்கக் கரும் ஜூரத்தில் புலம்புவனைப்போல ரகுநாதன் அலட்டிக்கொண்டிருந்த

தான். நான் செய்த கர்மத்திற்கு ஆண்டவன் அவனுக்கு இந்தப் புத்தியைக் கொடுத்தான். “சுகந்தி உங்க அண்ணனை வரச் சொல்” என்றார். சுகந்தி உள்ளே சென்ற இரண்டு நிமிடங்களுக்குள் வசந்தன் வெளி வராந்தா விற்கு வந்தான். “இங்கே வாடாப்பா வசந்தன். இவனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் அந்த அறையில் வளர்த்துவோம்” என்று காமாட்சியம்மாள் கூறிய வார்த்தைக்கு மறுபேச்சுக் கூறாமல் ஒத்தாசை செய்துவினான். அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருக்கும் தன் மகனையும் தங்கள் வியாபாரஸ்தாபனத்திலிருக்கும் மருமகன் வசந்தனையும் ஒருமித்துச் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது காமாட்சியம்மாளின் தாயுள்ளம் வெந்து வேதனையால் வெடித்துவிட்டும் போலிருந்தது.

ஊருக்குக் பெரிய மனிதனாக விளங்கும் பொன்னம்பலம் ஒரு சைவசமய சீலர் என்று பலரும் அறிவர். அவருக்கு ஒரு ஊதாரி மகன் இருக்கின்றான் என்பதும் அதைவிடப் பிரசித்தம். கந்தோர் நாட்களிலும், மாலை வீடு திரும்பும் போது மது போதையில் சுய உணர்வு அற்றவனாகவே காட்சியளிப்பான். தகப்பனோ தாயோ கூறுவது அவன் செவிகளில் ஏரது. மாலை வேளைகளில் நாளுக்கு ஒரு பெண்ணுடன் சினிமா, பீச் என்று சுற்றி விட்டு இரவு பத்து மணிக்கு மேலே வீடு திரும்பும் ரகுநாதனை பொன்னம்பலம் பல நாட்கள் கண்டித்தும் பிரயோசனம் இல்லை என்று தெரிந்து கொண்டபின்பு; மௌனமே பெரிதென எண்ணிக் கொண்டார். ஆனால் காமாட்சியம்

மாள் காலையில் பலவாறாக அவனுக்குப் புத்தி கூறி அனுப்புவாள். மாலையில் அதை மதியாது வரும் மகளைக்கண்டு மனம் வெம்புவாள். ‘பிள்ளை மனம் கல்லும் பெற்றமனம் பித்தும்’ என்பார்களே அதே நியதிக்குட்பட்டவளாகவே விளங்கிய காமாட்சியம்மாள் ஓரளவு வசந்தனின் ஆறுதல் மொழிகளில் உள்ளம் தேறி அமைதி பெறுவாள். ஆனால் நாளுக்கு நாள் ரகுநாதன் சீரழிந்து கொண்டிருந்தானேயன்றி திருந்துவதாகக்கானேம். ரஞ்சிதம் ரகுநாதனின் பாதையில் குறுக்கிடுவதில்லை. அவள் தானும் தன்பாடும் என்று திரிவாள். அவள் இட்டதே சட்டம். அவள் சொல்லை மீறிப் பேசும் துணிவு பொன்னம்பலத்திற்கும் கிடையாது. காலையில் கல்லூரிக்குப் புறப்படுவாள். மாலை கல்லூரி விட்டதும் தான் வீரும்பிய இடங்களுக்கெல்லாம் சுற்றித் திரிந்து விட்டு வீடு திரும்புவாள். இத்தனைக்கும் இடையில் யாராவது புத்தி கூற முனைந்தால் அன்று வீடே போர்க்களமாக மாறிவிடும்.

கிராமமும் நகரமும்ல்லாமல் நவீன நாகரீகத்தின் படையெடுப்பிற்கும் பழைய நாள் பண்பாட்டின் எதிர்ப்பிற்கும் இடையே சிக்கித் தவிக்கும் இணுவையூரின் இருதயம்போல் விளங்கிய காங்கேசந்துறை வீதி அன்றைய நடுப்பகல் வெயிலில் சோம்பிக் கிடந்தது உச்சி வெயிலின் கொடுமைக்குப் பணிந்து கொடுக்காத இளம்காளை போன்று பைசிக்கின் வண்டியில் கே. கே. எஸ் வீதியில் வடக்கு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான் வசந்தன். மருதனாடம் சந்திக்கு அருகாமையில் சோலைவன

மாகக் காட்சியளிக்கும் வளவிற்குள் வாணநோக்கி உயர்ந்திருந்த வெண்ணிற கட்டிடங்கள் உள்ள பகுதியின் நடைபாதையில் வசந்தனுடைய சைக்கிள் திரும்பிச் சென்று கொண்டிருந்தது. பன்னிரண்டரைக்கு மணி அடித்ததும் புரக்கூட்டிற்குள்ளிருந்து வெளியே பறந்து செல்லும் புரக்களைப்போல் இராமநாதன் கல்லூரிப்பிள்ளைகள் ஒருவரையொருவர் முண்டியடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்து கொண்டிருந்தனர். வயதுவந்த கன்னியர்கள், பால்மணம் மாருச் சிறார்கள், பாடசாலை ஆசிரியைகள் எங்கு பார்த்தாலும் பெண்கள் மயம். எவரையும் நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்கு விருப்பமற்றவையினை பைசிக்கிள் வண்டியை ஒரு மரத்துடன் சாத்தி வைத்துவிட்டுச் சாப்பாட்டுப் பார்சலை எடுத்துக் கொண்டு ஆசிரியைகள் தங்கும் அறையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். அதே நேரத்தில் ஆசிரியைகள் தங்கும் அறையில் ரஞ்சிதத்தைச் சக ஆசிரியைகள் கேலி பண்ணிக் கொண்டிருந்தனர். “ரஞ்சிதம் இன்று உன் அத்தனைக் காணாமடி என் சாப்பாட்டில் பங்கு எடுத்துக்கொள்” என்றார் சசிகலா. விஞ்ஞானப் பட்டதாரி ஆசிரியையான அவள் என்றும் ரஞ்சிதத்துடன் அன்பாய்ப் பழகுவாள். “சசி எப்போதும் நேரத்திற்கு வந்துவிடுவார். இன்று

.....” என்று அவள் இழுத்துக் கொண்டிருக்கையில் “தன் எதிர்கால மனைவியின் எண்ணத்தில் முழுகித் தினைத்துக் கொண்டிருப்பார்” என்றார் தாவரவியல் ஆசிரியையான மீனாட்சி. “மீனா வாயை மூடு. அவர் ஒன்றும் அப்படிப்பட்டவரல்ல” என்றார் கோபத்துடன்.

“பாரடி சசி, தனக்கு வரப்போகும் கணவனான வசந்தனைப் பற்றி நாம் சொல்வதே அவளுக்குக் கோபம் வருகின்றது” என்று திரோபதை. “என்டி சசி, உனக்குத் தான் ரஞ்சிதம் சொல்லியிருப்பாளே தன் வசந்தன் பற்றி” என்று கூபத்திரா. “நீங்கள் நினைக்கிறது யாவும் சரிதான். தங்கத்தளிர்மேனியான் பசியால் துடித்துப் போவான் என்று இந்த உச்சிவெயிலிலும், ஓடோடி வந்து கொண்டிருப்பாரே அவள் அத்தான்” என்று ஜெயம். “எனடி ஜெயம், அவருக்கு வெய்யில் நிலவுமாதிரியல்லவோ இருக்கும்” என்று மீனாகூறவும்; எல்லோரும் “கொல்” என்று சிரித்தனர். ரஞ்சிதத்திற்கு அவமானம் தாங்கமுடியவில்லை வெளியே எழுந்து செல்லலாம் என்ற எண்ணத்துடன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து வாசலுக்கு வரவும், வசந்தனும் வாசலுக்கு வரவும் சரியாகச் சந்தர்ப்பம் அமைந்து விட்டது. பெண்களின் கேலிச் சிரிப்பால் மனமுடைந்த ரஞ்சிதம் அவனிடம் பார்சலை வாங்காமலே வெளியே சென்று விட்டான். செய்வதறியாது திகைத்து நின்ற வசந்தனைப் பரிதாபத்துடன் நோக்கினர் மற்றும் ஆசிரியைகள். வெயிலில் வந்த களைப்பினால் முத்து முத்தாக வியர்வை நெற்றியிலிருந்து அரும்பிக் கொண்டிருக்கக் கையிலே சாப்பாட்டுப் பார்சலுடன் திகைத்து நின்றவனை “மிஸ்டர் வசந்தன்” என்ற சொற்கள் தலைநிமிர்ந்து பார்க்கும் படி செய்தன. அன்றுதான் துணிவுடன் தலைநிமிர்ந்து அப்பாடசாலையில் படிப்பிக்கும் ஆசிரியைகளைப் பார்த்தான். “அவள் எங்களுடன் கோபித்துக் கொண்டு போனார். நீங்கள் பார்சலைத் தந்து

— தேவை —

‘கலைவாணி’ மொத்த விற்பனை
உரிமையாளர் (ஏஜண்ட்ஸ்) தேவை.

தொடர்புகொள்ள விரும்புவோர் கீழ்க்காணும்
எம் விற்பனை நிலையங்களுடன்
தொடர்பு கொள்ளவும்

கலைவாணி புத்தக நிலையம்,

10, பிரதான வீதி,	:	:	யாழ்ப்பாணம்
130, திருகோணமலை வீதி,	:	:	கண்டி.
23, மெயின் வீதி,	:	:	மட்டக்களப்பு.

விட்டுப் போங்கள்” என்று கூறிக் கொண்டே தன் கையிலிருந்த பார்சலை வாங்கிச் செல்லும் அப்பெண்மணியை மறுமுறையும் பார்க்கவேண்டும் போல் தோன்றியது. பல படித்த பெண்கள் முன்னிலையில் தன்னை அவமானப் படுத்திவிட்டாள் ரஞ்சிதம் என்ற நினைவு அவனுக்கு உள்ளூர எழுந்த போதும்; தன்மீது இரக்கம் காட்டும் சில பெண்களும் இருக்கிறார்கள் என்ற நினைவு அவன் உள்ளத்தில் அரும்பத் தொடங்கியது. அந்த நினைவில் ரஞ்சிதத்தின் கர்வம் அவனுக்கு ஒரு பொருட்டாகத் தோன்றவில்லை. பார்சலை வாங்கிக் கொண்டு சிறிது தூரம் அறைக்குள் வந்துவிட்ட சசிகலா ஏதோ ஆவல் உள்ளத்தை உந்தித்தள்ள வாசலை மறுபடியும் திரும்பிப் பார்த்தாள். அதே நேரம் வசந்தனும் அவளைப் பார்த்தான். நான்கு விழிகளும் ஒரு முறை சந்தித்து மீண்டும் திரும்பின. அந்தச் சந்திப்பில் ஏதோ புத்துணர்வு உள்ளத்தில் அரும்புவதை உணர்ந்தான் வசந்தன். அவன் கால்கள் அவனையும் அறியாமல் பைசிக்கிள் நிற்கும் இடம் நோக்கிச் செல்ல, மனம் சிந்தனைச் சிறகடித்துப் பறந்தது. முடிவில் வானத்தில் எட்டாத உயரமெல்லாம் பறந்து விட்டு அருளானதும் கூட்டில் வந்து விழும் பருந்தைப் போல எல்லாம் வீண்மனக் கோட்டை என்ற நினைவுடன் சுய உணர்வு என்னும் தன்மை வரப்பெற்றவகை “வீட்டில் இன்று என்ன ரகனையை உண்டு பண்ணுவாளோ ரஞ்சிதம்” எண்ணமே அவன் உள்ளத்தில் பெரும் கேள்வியாக நின்றது.

வசந்தகால

வனிதையர்காலம்!

மாஸ்கோவில் புகழ் பெற்ற “வசந்தகால வனிதை” என்னும் கருப்பு ஜாடியின் மீதுள்ள உருவத்தை வரைந்தவர் யார் என்பது இதுவரை புரியாத மர்மமாகவே இருந்து வந்தது. “மாஸ்டர் ஏ. டி.” என்னும் பண்டைக்கால கிரேக்க ஓவியரின் கைவண்ணம் அது என்பதற்குச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. இந்த ஜாடி 2470 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உருவாக்கப்பெற்றது எனக் கூறுவார். லெனின் கிராட் பழங்காலப் பொருட்காட்சிசாலையில் பணி புரியும் லெனியா கோர்புளோவா. அவரது விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியின் படி இந்த ஜாடியானது மேற்கு ஜெர்மனியில் ஊர்ஸ்பெர்க் என்னுமிடத்திலும், ஸ்பெயினில் தோலிடோ என்னும் இடத்திலுமுள்ள மாஸ்டர் ஏ. டி. யின் புகழ் பெற்ற படைப்புகளை மிகவும் ஒத்திருக்கின்றது. “லெனின் கிராட்” என்னும் ஜாடியையும் இவரே உருவாக்கியிருக்கலாம். அந்த ஜாடியிலே தலையில் தண்ணீர்ப்பானையைச் சுமந்த வண்ணம் பெண்கள் பேசிக் கொண்டிருப்பதாகச் சித்திரம் தீட்டப்பெற்றிருக்கிறது. ஏதென்ஸ் நகரத்துப் பெண்கள் அவர்கள். அன்றோரின் ஆடை அணிகள் கி. மு. ஆறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவையாகும்.

[ஆதாரம் டாஸ்]

—சுதேசமித்திரன்

“பொன்னம்பலம் அன்ட் கோ விலிருந்து ஏழுமணிக்கு வீடுதிரும் பிய வசந்தனை மரியாதையுடன் வர வேற்றூர் பொன்னம்பலம். காமாட்சியம்மாள் ஏதும் அறியாத அப்பாவி போல ஒரு மூலையிலிருந்தாள். “ஏன்டாப்பா வசந்தன், நான் நினைச்ச மாதிரியே இதை முடிச்சிட்டா உனக்கும் பாரம் தீர்ந்தது என் மகனும் திருந்தி விடுவான். என்னதான் இருந்தாலும் உன்னை ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிட்டுச் செய்யலாம் என்றுதான் காமாட்சி கூறினாள். நீ என்ன மாட்டன் என்று சொல்லப் போகிறாய்” என்று பலத்த பீடிகையுடன்.

“என்ன சொல்லுகிறீர்கள் ஒன்றும் புரியவில்லையே மாமா என்று வசந்தன். வசந்தன் இப்படிக்கூறிக் கொண்டிருக்கையில் இடையில் வந்து குறுக்கிட்ட ரஞ்சிதம் என்னப்பா தர்பார் நடத்துகிறீர்கள்?” என்றுள்.

“ஒன்றுமில்லையம்மா. உன் அண்ணன் ரகுவிற்கு சுகந்தியைக் கட்டிப் போடலாம்” என்று பொன்னம்பலம் கூறி முடிக்கு முன் “மாமா” என்று கத்தினான் வசந்தன்.

“என்னடா? ஏன்டா கத்துகிறாய்?”

“கல்யாணம் தனி ஒருவரின் விருப்பத்தின்படி நடக்கும் செயலல்ல மாமா. அதை யோசிக்காமல் உங்கள் இஷ்டப்படியெல்லாம் செய்யலாம் என்று மனப்பால் குடிக்காதீர்கள்” என்றுள்.

“ஏன்டா ரகு சம்மதித்து விட்டான். வேறு என்ன வேண்டிக்கிட்டுக்கு?” என்றுர் பொன்னம்பலம்.

“மாமா! நீங்களும் மகனும் சம்மதித்தால் மட்டும் போதுமா? சுகந்தியின் சம்மதம் வேண்டாமா?”

“சுகந்தி அவளை என்னடா கேட்பது? நான் சொன்னால் சொன்னதுதான்” என்று இறுமினார் பொன்னம்பலம்.

“அதுதான் நடக்காது மாமா. சுகந்தி விரும்பாத கல்யாணம் நான் நடக்க அனுமதியேன்” என்றுள் வீராவேசத்துடன்.

“அடே பயலே! என் வீட்டிலே தண்டச் சோறு சாப்பிட்ட உனக்கு என்னை எதிர்த்துப் பேச என்னடா திமிர்.”

“மாமா வீணை கதையேன். நான் உங்கள் வீட்டிலே ஒன்றும் சும்மா சாப்பிடவில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால்..... வீணைச் சரவுகள் வரும். சுகந்தி இந்தத் திருமணத்திற்கு ஒப்பவே மாட்டாள். அவளுக்கு விருப்பமில்லாததைச் செய்ய நான் விடமாட்டேன்”.

“ஏது அவள் சம்மதித்தாலும் நீங்கள் விடமாட்டீர்கள் போலிருக்கே” என்றுள் ரஞ்சிதம்.

“ஆமாம்! அவள்தான் உங்கள் அதிகாரத்திற்கும், அதட்டலுக்கும் பயந்து சம்மதித்தாலும் நான் உயிருடன் இருக்கும்வரை இந்தக் கல்யாணம் நடைபெறாது” என்றுள் ஆவேசத்துடன்.

“ஏன் அப்படிக்கூறுகின்றீர்கள்? என் அண்ணனைப்போல உத்தியோகத்திலுள்ளவர்களைத் தொகையான சீதனம் கொடுத்து மாப்பிள்ளையாக்கப் பலர் இருக்கும் போது தேடிவரும் அதிஷ்டத்தைக் காலால் உதைக்கின்றீர்

களே ஏன்? என் அண்ணனிடம் அழகில்லையா? படிப்பில்லையா? அந்தஸ்தில்லையா?" என்று அண்ணனுக்காகப் பரிந்து பேசினார் ரஞ்சிதம். "உங்கள் அறிவுரைக்கு நன்றி. கல்யாணஞ் செய்யப் போவது நீங்களோ அன்றி நானோ அல்ல. என் தங்கைக்குத் தேவையானது நல்ல குணமும், பண்புமுடைய ஒரு கணவனேயன்றி உங்கள் அண்ணனைப்போல அந்தஸ்தும், கௌரவமுமுடைய ஒரு வரல்ல. பட்டமும், படிப்பும், பகட்டான வாழ்வும் இருந்துவிட்டால் மட்டும் போதும் என்று நீங்கள் கருதலாம். எனக்குத் தேவையான தங்கையின் வாழ்வைச் சிறப்புறச்செய்ய ஒரு பண்புமுடைய கணவன். தெரிந்து கொண்டீர்களா?" வசந்தனுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சாட்டை அடிபோல ரஞ்சிதத்தைத் தாக்கின. பொன்னம்பலம் ஆவேசம் வந்தவராய்க் கத்தினார்.

"அம்மா! நீங்கள் சொல்லுங்கள் அம்மா, என்னை என் வாழ்வை வேண்டுமானால் பலியிட நான் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால் என் தங்கையின் வாழ்வுடன் விளையாடாதீர்கள்" என்று அழுதான் வசந்தன்.

"நீ அழாதேயப்பா. உன் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக எதுவும் நடக்க நான் விடமாட்டேன்". என்றார் காமாட்சியம்மாள்.

"நீதான்டி இவனுக்குத்

எழுத்தாளன்

எழுத்தாளன் கூறுவதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டாம். செவிகொடுத்துக் கேட்டால் போதும். இதுவே எழுத்தாளன் வாசிப்போரிடம் எதிர்பார்ப்பது.

— இலாங்பெல்லோ.

எழுத்தாளன் ஆவதற்கு சாமர்த்தியம்மட்டு மிருந்தால் போதாது, சரக்கு மிருக்க வேண்டும்.

— எம்ர்சன்.

தியிரை வளர்க்கிறாய்" என்றார் பொன்னம்பலம்.

"நீதான் அம்மா செல்லம் கொடுக்கிறாய். அப்பாவை எதிர்த்துப் பேசும் அவருக்கு நீ ஆதரவு கொடுப்பது கூடாதம்மா" என்றார் ரஞ்சிதம்.

"மாமா! உங்கள் இஷ்டப்படையும் உங்கள் மகள் இஷ்டப்படையும் நான் நடந்து கொண்டால் நல்லவன் அப்படித்தானே? அப்படியானால் என் வேண்டுகோட்டி நீங்கள் நடக்கத்தயாரா? என்றான் பலத்த பீடிகையுடன்.

"என்னடா பெரிய பீடிகை போடுகிறாய்?"

“என் தங்கையை உங்கள் மகனுக்கு மனைவியாக்க விரும்புவது ஏன்?”

“என் தங்கை மகள் என்ற காரணத்தால்”.

“ஓ! அப்படியா?” என்றான் ஏளனமாக.

“என் பிள்ளையென்றால் என் சொந்தட்டி நடக்குமா? என்ன தான் ரகுநாதன் செய்தாலும் நான் கேட்டவுடன் சம்மதித்து விட்டான். நீ என்னடா என்றால் என்னை எதிர்த்துச் சண்டித்தனம் காட்டுகிறாய்” என்றார்.

“அப்படியானால் ஒன்று செய்யுங்கள்”.

“என்ன செய்ய வேண்டும் சொல்லுங்கள். நிறைவேற்றி வைக்கலாம்” என்றான் ரஞ்சிதம்.

“என் தங்கையின் இஸ்டப்படி நீங்கள் என்னை மணந்து கொள்ள வேண்டும்.” என்று வசந்தன் கூறி முடிக்குமுன் “அப்பா” என்று கத்திக்கொண்டே துள்ளி எழுந்தான் ரஞ்சிதம்.

“என்னடா சொன்னாய்” என்று திமிறினார் பொன்னம்பலம்.

“ஏன் மாமா பதறுகின்றீர்கள்? இரஞ்சிதத்தை எனக்குக் கொடுக்க உங்களுக்கு ஏன் இஸ்டமில்லை?” ஏளனமாகக் கேட்டான் வசந்தன்.

“மிஸ்டர் உம்முடைய எண்ணம் இந்த இரஞ்சிதத்திடம் பலிக்காது. எப்படியாவது பட்டதாரிப் பெண்ணை மணந்துகொண்டு எங்கள் திரண்ட செல்வத்திற்கு அதிபதியாகிவிடலாம் என்று கனவு

காணுகின்றீர். உமது தங்கை கல்யாணமும் தேவையில்லை. அவள் இஸ்டப்படி நான் நடக்கவும் தயாரில்லை” என்று வெடுக்கெனக் கூறிவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டகன்றான் இரஞ்சிதம்.

மௌனம் அந்த ஹோலில் குடிகொண்டிருந்தது. “மாமா மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். இனிமேல் இப்படியாக உங்கள் மனம் நோகும்படி நடக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்க மாட்டீர்கள் என நம்புகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு வெளியே சென்றான் வசந்தன்.

குண்டடிப்பட்ட வேங்கைபோல அறையிலே உலாவிக்கொண்டிருந்தான் ரகுநாதன். அவன் முன்னே குனிந்த தலையுடன் நின்று கொண்டிருந்தான் ரஞ்சிதம். “அண்ணா! எப்படியாவது சுகந்தியை நீ அடைய வேண்டும். அவன் முகத்தில் கரிபூச வேண்டும். என்ன திரிராகப் பேசுகிறான்” என்று ரகுநாதனுக்கு மேலும் மேலும் ஆத்திர உணர்வைக் கூட்டிக்கொண்டிருந்தான் ரஞ்சிதம்.

“ரஞ்சிதம்! நடப்பது நடக்கட்டும். என்னைத் தூற்றிய அதே வாயினால் வசந்தன் என்னிடம் மன்றூட்டம் கேட்டுத் தன் தங்கையை ஏற்கும்படி என் காலில் விழுந்து கெஞ்சச் செய்யாவிட்டால் நான் ரகுநாதன் இல்லை” என்று சபதம் கூறினான்.

தொடரும்

நிலைமாறில்

புலவர் 'தமிழ்மாறன்'

ஈய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்த படி நாவல் ஒன்றை ஆழ்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“இந்தாங்க கோப்பியைக் குடித்துவிட்டு உங்கள் வேலையைப் பாருங்கள்” என்ற மனைவியின் ஆணையும் கோப்பியின் மனமும் என்னை நிமிர்ந்து பார்க்கச் செய்தன.

எத்தனையோ மக்களை ஆட்டிப் படைக்கும் அதிகாரிகூட மனைவிக்கு முன்னால் அடங்கி விடுகிறான். ஊமையாக அடங்கி விடுகிறான். அவளால் ஆட்டிவைக்கப்படும் பொம்மையாக மாறிவிடுகிறான். இப்படி ஆடவர்களெல்லாம் அடங்கி விடும் படியாக இந்தப் பெண்களிடம் என்ன சக்தி தான் அமைந்து கிடைக்கிறதோ? எத்தனையோ மாணவர்களுக்கு ஆணையிடும் எனக்கு அவள் ஆணையிடுகிறாள். இந்த உலகம் முடிவிலே நீருள் அடங்குகிறது. உலகத்தை அடக்கும் நீரோ நெருப்பினால் அடங்குகிறது. இவ்வாறு ஒன்றை அடக்கும் சக்தி இன்னொன்றினுள் அடங்குகிறது. இது தான் உலக இயற்கை. இதற்கு நான் மட்டும் என்ன விதிவிலக்கா? அவள் தந்த கோப்பியை வாய் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதே நேரத்தில் கண்கள் அவள் எழிலைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தன.

“உங்களுக்குகென்ன பொழுது விடிந்தால் பொழுது போகும்வரை பள்ளிக்கூடத்திலும், புத்தகங்களிலும் தான் பொழுதைப் போக்கிறீர்கள். எப்பொழுதாவது உங்கள் குடும்பத்தைப் பற்றி நினைச்சுதுண்டா” என்று கூறினாள்.

“அது சரி சுமமா கதையை யளக்காமல் வந்த விஷயத்தைச் சொல்லு” என்றேன்.

“என் தம்பி வாத்தியார் வேலைக்கு எழுதிப் போட்டிருந்தானும், அந்த வேலைக்கு ஆட்களை எடுப்பதற்கு எதோ நேர் முகப் பரீட்சை நடக்கப் போகுதாம். அதுவும் நாளைக்கு நடக்கப் போகுதாம். அதுக்கு எங்கடை ஈ. ஓவும் (கல்வி அதிகாரி) வந்திருப்பாராம். அவரைச் சந்தித்தால் வேலையே கிடைச்சதிற்குச் சரியாம் என்று என் தம்பி சொல்லுகிறான். இண்டைக்கே போய் அலுவலை முடிச்சுக் கொண்டு வாருங்கள்,” என்றாள்.

நாவலைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு கல்வி அதிகாரியின் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

“கண்டவர்கள் கண்ணைக்கவரும் பங்களா, முன் புறத் தோட்டத்தில் மலர்ந்திருந்த மணமற்ற மலர்கள் போலி வாழ்க்கை நடத்தும் மனிதர்களை நினைவூட்டிக் கொண்டிருந்தன. வெண்ணிற

வண்ணம் பூசப்பட்ட கேற், மதியிலுள்ள மறுப்போல் “நாய் கடிக்கும் கவனம்” என்று கொட்டை எழுத்தில் எழுதப்பட்ட பலகை ஒன்று அந்தக் கேட்டில் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. “உள்ளே எவருக்கும் இடமில்லை” என்பதை, அந்தப்பலகை அறிவுறுத்தாமல் அறிவுறுத்திக்கொண்டிருந்தது. “செல்வீருந்து ஓம்பி வருவீருந்து பாத்திருந்தவன் அன்றைய தமிழன். வீட்டிற்கு வரும் வீருந்தினர்களுக்கு வீண் தொல்லை கொடுக்கும் மறந்தான் இன்றே வீட்டிற்கு வருபவர்களை விரட்டியடிக்கும் சாதனங்களில் ஒன்றாக நாயை வளர்க்கிறார்கள் என்று நினைத்தோ என்னவோ நாயை வளர்க்க என்றில்வாரான எண்ணங்கள் அந்தப் பலகையைக் கண்டதும் என் உள்ளத்தில் எழுந்தன.

என்னைக் கண்டதும் அந்த வீட்டிலுள்ள அல்சேஸியன் நாய் அரைகுறை சங்கீத வித்துவான் போல் அலற ஆரம்பித்தது.

அதைத் தொடர்ந்து பையன் ஒருவன் ஓடிவந்து கேற்றைத் திறந்தான்.

“ஐயா இருக்கிறாரா”? என்று கேட்டேன்.

“ஐயா உள்ளே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வந்து விடுவார். அது வரையில் இங்கே உட்காருங்கள்” என்று விருந்தையில் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டு உள்ளே போய் விட்டான்.

“அந்த விருந்தைச் சுவரில் பல படங்கள் அழகாக மாட்டப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொன்றாகப்

பார்த்துக்கொண்டு வந்த நான், ஒரு படத்தைக் கண்டதும் திகைத்து விட்டேன். அந்தப் படம் குண்டு, வீழ்ந்ததும் கொந்தளிக்கும் கடல்போல் அமைதியாக இருந்த என் உள்ளத்தைப் பழைய நினைவலைகளால் கொந்தளிக்கச் செய்தன.

இராவணன் விடுதி. 20-ம் நம்பர் அறை; அந்த அறையில் இடைத்தேர்விற்காகப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். மாலை ஐந்து மணி இருக்கும் எல்லோரும் விளையாடச் சென்றதால் அறையில் அமைதி நிலவியது.

“கோவிலுக்கு வருகிறாயா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே நண்பன் நம்பி அறைக்குள் நுழைந்தான்.

“ஏன்டா இன்றைக்கு ஏதாவது விருந்தா?” என்று கேட்டேன்.

“இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமையடா” அங்கு சென்றால் அத்தனை பொறிக்கும் என் உள்ளத்திற்குமே நல்ல விருந்து கிடைக்கும். அதுதான் உன்னையும் அழைத்துக் கொண்டு போகலாம் என்று வந்தேன்” என்றான் நம்பி.

“உன்னைப்போன்ற ஒரு சிலருக்காகத்தானே இந்தக் கோவில்களெல்லாம் எழுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பொழுதே சென்று வணங்கிலும் வணங்கு, இல்லை. அன்றடம் நீ செய்கின்ற வேலையைச் செய்தாலும் செய். இங்கே நின்று கொண்டு என் நேரத்தை வீணாக்காதே. நாளைக்குத் தேர்வு நாள் படிக்கவேண்டும்,” என்று சொல்லிவிட்டுப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

“இரவு 7-30 மணி இருக்கும்.”

பழையபடி நம்பி பல்லவிபாட வந்துவிட்டான். அவனுடைய முகத்தில் எல்லையற்ற உவகை ததும்பி வழிந்தது.

“இன்றைய வெள்ளி பயன் பட்ட வெள்ளியடா” என்று சொல்லித் துள்ளிக் குதித்தான்.

“அமர்க்களப்படுத்தி என் நேரத்தை வீணாக்காதே சொல்ல வந்த செய்தியைச் சுருக்கமாகச் சொல்லு,” என்றேன்.

“டேய்! புத்தகப்பூச்சியே! படித்து என்ன பயனைக் கண்டு விட்டாய்? நானும் வெள்ளிக்கிழமை தோறும் கோயிலுக்குச் செல்கிறேன். இன்றைய மகிழ்ச்சி என்றுமே இருந்ததில்லை. இன்றைக்கு அவளும் நானும் அருகிலே நின்று ஆண்டவனை வணங்கினோம். அவள் முகத்தை அலங்கரித்த பவுடர் என் மூக்கைத் துளைத்தது. அவள் அணிந்திருந்த வளையல்களின் ஒலியும், வொயில் புடவையின் சலசலப்பும் சங்கத்தமிழ் முழங்கின. எந்தப் பயலுக்காவது இந்தப் பாக்கியம் கிடைக்குமா?” என்றான்.

“அவளுடைய கழுத்தில் தாலியைக் கட்டி அழைத்து வந்தாயனால் விருந்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பேனே,” என்று சொல்லிச் சிரித்தேன்.

“நடவாத செயலென்று நினைத்துச் சிரிக்கிறாயா? நானும் அவளும் உன் வீட்டிற்கு விருந்திற்கு வராவிட்டால் என் பெயர் நம்பியல்ல நாயே” என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

அடுத்த நாள் மாலை ஐந்து மணியளவில் நம்பி என் அறைக்கு வந்தான். “அவன் கன்னத்தில் பதிந்து இருந்த ஐந்து விரல்களின் அடையாளத்தைக் கண்டவுடன் துள்ளி எழுந்தேன். டேய் முதலில் உன்னுடைய கன்னத்தில் அடித்தவனுடைய பெயரைச் சொல்லு. இப்பொழுதே சென்று அவன் உடல் முழுவதும் என் கை அடையாளத்தைப் பதித்துவிட்டு வருகிறேன்” என்றான் ஆத்திரத்தோடு. “அவசரப்படாதே அவளது செங்காந்தட் கரங்கள் என் கன்னத்தில் பதிவதற்குப் பெருந்தவம் செய்திருக்க வேண்டுமா? பாரதியாரின் படம் பொறிக்கப்பட்ட அஞ்சல் தலையைப் (முத்திரை) போற்றுவதுபோல் அவள் விரல் பதித்து முத்திரையிட்ட என் கன்னத்தைச் சாகும்வரை போற்ற வேண்டும். கன்னம் வலிக்குமென்று கவலைப்படவில்லை. காந்தள் விரல்கள் கன்றுமே யென்றுதான் கவலைப்படுகிறேன்” என்றான்.

“காலம் மாறிவிட்டது ஒரு கன்னத்தில் அடித்தவனுக்கு அடுத்த கன்னத்தையும் காட்டு” என்ற யேசுவாக்கு அந்தக்காலத்திற்குத் தான் பொருந்தும். இந்தக்காலத்திலோ அடித்தவர் பெண்கை இருந்தால் இளைஞன் அடுத்த கன்னத்தையும் காட்டத்துணிகிறான். ஆணை இருந்து விட்டால்.....? என்று எண்ணினேன்.

“அடித்த அவளுடைய கரங்களை அணைக்கும்படி செய்வது உன்கையில்தான் தங்கியிருக்கிறது. இதற்கு ஒரு வழி சொல்லு” என்றான். சிறிது நேரம் சிந்தித்தபின் ஒரு வழி உதயமாயிற்று

அதைச் செயலாற்றுவதற்குத் துணிந்தேன்.

“மனிதன் தன்னைக்காட்டிலும் உயர்ந்த ஒருவரோடு-உலகப்புகழ் படைத்த ஒருவரோடு தான் பழகுவதற்கு விரும்புவான். அதைப் பெருமையாகவும் கருதுவான். தனக்குக் கீழ்ப்பட்டவரைக் கண்டால் தலையைத் திரும்பிக்கொண்டு போய் விடுவான். இதற்குப் பெண்கள் மட்டும் விதிவிலக்கா? என்ன? அடிக்கடி அழகுசாதனப் பொருட்களைத் தேடி அலையும் அவர்கள் அழகுள்ள ஆடவர்களைத் தான் விரும்புவார்கள் என்று எண்ணுவது முட்டாள்தனம். பலர் போற்றும் புகழும் அமைந்த இளைஞர்களைத்தான் போட்டி போட்டுக்கொண்டு காதலிப்பார்கள், இதுவே பெண்களுக்கு இயல்பான குணம். எனவே நீ புகழூடையவகை மாறி விட்டால் அவள் வலியவந்து உன் கால் களில் விழுவாள். எனவே உன்னிடம் புகழைத்தேடி வரும்படி செய்வது என் பொறுப்பு. நீ கவலைப்படாமற் போய்வா என்று அவளை அனுப்பி வைத்தேன்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. எங்கள் கல்லூரி மண்டபத்திலே ஈழ நாட்டு மாணவர்மன்ற உறுப்பினர்கள் அனைவரும் கூடியிருந்தனர். கூட்டம் ஆரம்பமாகுவதற்குக் கால் மணி நேரம் இருந்தது.

அருகில் அமர்ந்திருந்த நம்பியை நோக்கி “உன்னை இந்த மன்றத்தில் செயலாளராகத் தெரிவு செய்கிறேன். சிலர் சாகும்வேளையில் கிழவர்கள் பேசுவதுபோல் திக்கித்திணறிப் பேசுவார்கள். உடல் நடுக்கமும் உள்ளத்து நடுக்கமும் அவர்களுடைய சொற்

களில் இழைந்தோடும். கேட்பவர்கள் இவன் எப்பொழுது தொலைவான், என்று எண்ணுவார்கள். அப்படிப் பேசுவதல்ல. உண்மையான சொற்பொழிவு, கேட்பவர்களின் கைகள் காய்க்கும்படியாகவும், விழிகள் வியப்பால் நோக்கும்படியாகவும் பேச வேண்டும். அப்படிப் பேசி அனைவருடைய உள்ளங்களையும் கவர்வாயா?” என்றேன்.

“என்னால் இயன்றவரை செய்கிறேன்” என்றான் நம்பி.

செயலாளராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அவன் நன்றியுரை சொல்லத்தொடங்கினான். சிரித்துச் சிரித்துச் சபையோருடைய தொண்டை புண்ணாகிவிட்டது. கைகள் காய்த்துவிட்டன. அவனை மட்டுமல்ல, அவையிலுள்ள அனைவரையும் தன் குறும்புப் பேச்சினால் கவர்ந்து கொண்டான். “இவ்வளவு திறமைசாலி இவ்வளவு நாளும் எங்கிருந்தான்”? என்று அனைவரும் பேசிக்கொண்டு சென்றனர்.

செய்தித்தாளில் வருகின்ற சிறு கதைகளெல்லாம் என் பெயருக்குப் பதிலாக அவனுடைய பெயரே இடம் பெற்றது. கல்லூரி முழுவதும், நம்பியைப் பற்றிப் பேச்சே காதில் கேட்டது. அன்று நம்பி புன்னகை தவழ அறைக்கு வந்தான். நீ சொன்னபடி நடந்து விட்டது. இன்று அவன் என்னிடம் மன்னிப்புக்கேட்டு, என் பெயரில் உன்னால் எழுதப்பட்ட கதைகளைப் புகழ்ந்தான். எனக்கு ஐஸ்கிரீம் குடித்ததுபோல் இருந்தது. உண்மையிலேயே உனக்குத்தான் நன்றி செலுத்த வேண்டும் என்று கூறிவிட்டுப் போய் விட்டான்.

எனக்கு அவனுடைய பெற்றோர்களை நன்றாகத் தெரியும். ஒரு முறை அவனை அவளுடைய வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றேன். அவளுடைய பெற்றோர்களுக்கு அவனை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தேன். இன்னும் அவனுடைய காதல் வளர்வதற்கும் என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அத்தனையும் செய்தேன். ஏப்பரல் மாதம் இறுதித்தேர்வு ஆரம்பமாயிற்று. அன்று கணக்குத்தேர்வு காலையிலே கணக்குகளைப் போட்டு மூளையைக் குழப்பிக்கொண்டிருந்தேன்.

“நீதான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். எவ்வளவோ உதவிகள் செய்த நீ இந்த உதவியையும் மறக்காமல் செய்ய வேண்டும் என்று நம்பிக் கெஞ்சினேன்.

அவனுடைய சொற்கள் இதயத்தில் இரக்க உணர்வைத் தூண்டி விட்டன. “என்னடா செய்தி உனக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்” என்றேன்.

“எனக்கும் கணிதத்திற்கும் ஊடலென்பது உனக்கு தெரியும். என் குடும்ப நிலையும் உனக்குத் தெரியும். எனவே இன்றைக்கு நீ தான் எனக்குப் பதிலாகக் கணக்குத்தேர்வை எழுதவேண்டும். என் நம்பரை நீ எழுது, உன் நம்பரை நான் எழுதிக் கணக்குத்தேர்வை எழுதுகிறேன்” என்று எதிர்பாராத குண்டைத் தூக்கிப்போட்டான். நான் தயங்கினேன்.

“என்னுடைய வாழ்க்கையே உன்னிடம்தான் இருக்கிறது” என்று அவன் கெஞ்சிய கெஞ்சல் என்னைச் சரியென்று ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்துவிட்டது.

இது உண்மையா?

பெரும்பான்மையான பெண்டிர் தம் பர்த்தாக்களை விட குறைந்தபட்சம் ஐந்து ஆண்டுகள் அதிகமாகவே வாழ்கிறார்கள் என்பது அண்மையில் இன்ஷ்யூரன்ஸ் நிறுவனங்கள் சங்கத்தார் அனுபவ ரீதியாக ஆராய்ந்தறிந்த விஷயமாகும். கணவனை இழந்த மாதர்களின் எண்ணிக்கை மனைவியை இழந்த கணவன்மார் தொகையை விட நாலரைப் பங்கு கூடுதலாகக் காண்கின்றது. அத்துடன் போய்விடவில்லை. இந்த மாபெரும் வித்தியாசம் நாளொருமேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாகப் பெருகியும் வருகிறது. இதற்குக் காரணம் வயதான ஆண்கள் விரைவில் இறந்துவிடுவதும், மாதர் ஆடவருடன் ஒப்பியப்படும்போது சற்று அதிகமாக வாழ்வதும் தான்.

ஆடவர் வயதானதும் சீக்கிரம் மறைவதற்கும், மாதர் அவ்வாறு ஆகாமலிருப்பதற்கும் ஒரு காரணம் கூறப்படுகிறது. அதாவது விதவைகளில் பெரும்பாலோர் மீண்டும் திருமணம் செய்து கொள்வதில்லை. ஆனால் ஆண்கள் அப்படியல்ல. மனைவி இறந்துவிட்டாலும், மறுமணம் புரிந்துகொள்ளத் தயங்குவதில்லை. மறுமணம் புரிந்துகொள்வதனால் மட்டும் சீக்கிரம் இறந்துவிடுகிறார்கள் என்பதையும், மணம்புரியா விதவையர் நீண்டநாள் வாழமுடியும் என்பதைத் தப்பான கருத்தென்று பலர் ஒதுக்கினாலும்—அதிலும் ஓரளவு உண்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது!

(முலம்: ஹிந்துஸ்தான். ஸ்டான்டேர்ட்)

—சுதேசமித்திரன்

அந்த முறைத்தேர்வில் எதிர் பார்த்தபடி நான் தவறிவிட்டேன். என் வாழ்க்கை இந்தப் பாதையில் திரும்பிவிட்டது. “பள்ளிக்கூட நட்பு, படலை மட்டும்” என்று என்ற பழமொழி பொய்க்குமா? பள்ளிக்கூட நட்பு பள்ளிக்கூடப் படலையோடு சரி. வாழ்க்கையில் தொடர்ந்து வராத இதை உறுதிப்படுத்துவதுபோல் தேர்வு எழுதிவிட்டுச் சென்றவன் சென்றவன்தான். அதற்குப் பிறகு அவனைச் சந்திக்கவேயில்லை.

அவனுடைய உருவப்படத்தை எதிர்பாராதவிதமாக அந்தச் சுவரில் கண்டால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியை அளவிட்டுக் கூறமுடியுமா? நண்பனை நிழற்படத்தில் கண்டதும் என் அலுவல் நிறைவேறும் என்ற நம்பிக்கை உள்ளத்தில் தளிர்விட்டு மரமாகியது.

வாயிற்கதவு திறக்கப்படும் ஒலியுடன் “வாடா வா” என்ற அன்புக்கலந்த ஒலியும் ஏற்படுமென எதிர்பார்த்தேன்.

வாயிற்கதவு திறக்கப்பட்டது

நண்பன் நம்பியே நின்று கொண்டிருந்தான். வாவென்று சொல்லவுமில்லை. உட்கார் என்று சொல்லவுமில்லை.

“வந்த விஷயம் என்ன?” என்றான்.

“என்னைத் தெரியவில்லையா?” என்றேன் நான்.

“அதையெல்லாம் அப்புறம் பேசிக்கொள்வோம். இப்பொழுது நான் ஒரு இடத்திற்கு அவசியமாகப் போகவேண்டும். சிக்கிரம் விசயத்தைச் சொல்லும்”.

அவனுடைய இச்சொற்கள் ஏற்கனவே என் உள்ளத்தில் முளைத்துக் கிளைத்து வளர்ந்திருந்த நம்பிக்கை மரத்தின் கிளைகளை முறித்தன.

அரைமனதுடன் அலுவலைச் சொன்னேன்.

“என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அங்கே வந்திருப்பவர்களும் உம்முடைய அலுவலுக்கு உடன்பட வேண்டும். அல்லாமலும் உம்முடைய மைத்துனரின் திறமையைப்பற்றி எனக்குச் சரியாகத் தெரியாது. திறமையில்லாத ஒருவரை நான் எப்படித் திறமைசாலியெனச் சிபார்சு செய்யலாம்” என்று கூறி நம்பிகையை விரித்தான்.

இந்தச் சொற்கள் இதயத்தில் புகுந்து அங்கு முளைத்திருந்த கிளைகள் முறிந்த நம்பிக்கை மரத்தை அடியோடு வெட்டிச் சாய்த்தன.

வருகிறேன் என்று கூடச் சொல்லாமல் வெளியே வந்தேன்.

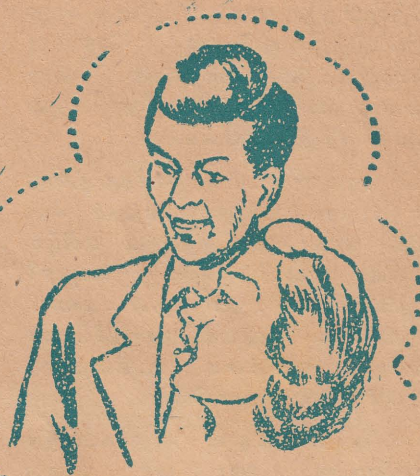
அன்று நம்பிக்கு எவ்வளவோ உதவிகள் செய்தேன். ஏன் என் வாழ்க்கையைக்கூடத் தியாகம் செய்தேன். இன்று அவன் இந்தச் சிறிய உதவியைக்கூடச் செய்வதற்கு தயங்குகிறான். உயிர் நண்பனாயிருந்த நம்பி இன்று இப்படி மாறுவதற்குக் காரணம் என்ன? என உள்ளம் என்னையே வினாவிக்கொண்டது.

இக்கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதுபோல் அவன்விட்டு வானொலி “நிலைமாறினால் குணம் மாறுவான்” என முழங்கிக்கொண்டிருந்தது.

* * *

அருமை மனைவி

ஜோ, புகைவண்டியின் ஓரமாக அமைந்துள்ள ஆசனத்தில் அமர்ந்து, தனது பிரயாணப் பையையும், பாரமான விலைப்பட்டியல்கள் அடங்கிய பெட்டியையும் மிக அவதானமாக ஒருபக்கத்தில் வைத்தான். “பங்குனிமாத முற்பகுதியில் வெப்பம் அதிகம்தான். இப்போதே இப்படியானால் ஆவணிமாதத்தில் இன்னும் அதிகமாக இருக்கும்” எனத் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். பின் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். நேரம் 2-28 புகைவண்டி ஐந்து நிமிடங்கள் தாமதமாகிவிட்டது. புகைவண்டி தாமதமாகக் கிளம்பும் எனத் தெரிந்திருந்தால், அவசரப் படாமல் ஆறுதலாக மாதிரிச் சாமான்களடங்கிய பெட்டியையும் கொண்டு வந்திருக்கலாம், என எண்ணிக் கொண்டான். திருமதி வில்சனிடமிருந்து தந்தி கிடைத்த போது, புகைவண்டியைப் பிடிப்பதற்குச் சில நிமிடங்கள் தான் இருந்தன. அதற்குள் அவசர அவசரமாகத் தனது பெட்டிக்குள் சாமான்களைத் திணித்துக் கொண்டு ஹோட்டலை விட்டு வெளியேறி ஸ்ரேசனை அடைந்தான்.

முலம்: வில்லியம் மார்ச்
தமிழில்: "யாழ்வாணன்"

ஜோ, 'ரை'யைத் தளர்த்தி விட்டு வியர்வையைக் கைக்குட்டையினால் துடைத்துக் கொண்டான். அவனது விலைப்பட்டியல் அடங்கிய பெட்டியின் மூலையோரம் பூட்டப்பட்டாததால், சில பத்திரங்கள் வெளியே தலை நீட்டிக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தான். அவற்றைத் தனது காலினால் அமுக்கி உள்ளே தள்ளி, இருக்கையின் கீழே தள்ளிவிட்டான். கறுத்த நிறத்தையுடைய அப்பெட்டி, நான்கு மூலைகளிலும் செப்புத் தகடு வைத்து நல்ல முறையாகத் தைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனுடைய பழுதடைந்த கைப்பிடி மாற்றப்பட்டுப் புதிதாகப் போடப்பட்டிருந்தது. அது பழைய பெட்டியே யானாலும், பாவிக்கக் கூடிய வகையில் திருத்தப்பட்டிருந்தது.

அந்தத் தந்தியில் கண்டிருந்த செய்தி ஜோவைத் தடுமாற்றத்திற்குள்ளாக்கியது. எதிர்பாராதவிதமாக, திடீரென வந்ததினால் அவனால் நம்ப முடியவில்லை யாராவது கேலி செய்வதற்காக அப்படி அனுப்பியிருக்கலாம் என எண்ணினான். அவனுடைய மனம் குழம்பிய நிலையிலிருந்தது. அவனது மனைவி, கடுமையான நோய்க்குள்ளாயிருப்பாள் என்பதை அவனால் நம்ப முடியவில்லை. தனது கை நகங்களை உற்று நோக்கியபடி திக்கப்பிரமை பிடித்தவன் போல இருந்தான். அந்த நேரத்தில் அடுத்தநாள் காலை வியாபார விடயமாக ஒரு வரைச் சந்திப்பதாகச் சொல்லியது ஞாபகத்திற்கு அவனுக்கு வந்தது. எழுந்து ரெலிபோன் மூலம் அவருடன் தொடர்பு கொண்டு நிலமையை விளக்கிக் கூறலாம் என எண்ணினான். ஆனால் வண்டி

புறப்படும் நேரமாதலால் அவ்வெண்ணத்தைக் கைவிட்டு அடுத்த நாள் அவருடன் கடிதமூலம் தொடர்பு கொள்ளலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தவனாக மீண்டும் இருக்கையில் அமர்ந்து விரல் நகங்களை வெறித்து நோக்கியபடி இருந்தான்.

அவனுக்கு முன்பாக அமர்ந்திருந்த இரு இளம் பெண்கள் ஜன்னலுக்கு வெளியே தங்கள் தலைகளை நீட்டித் தங்கள் நண்பர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது விழிகள் கவர்ச்சியுடையனவாகவும், கன்னங்கள் உப்பிச் சிவந்து தக்காளிப் பழங்கள் போலவும் இருந்தன. சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தும், அவர்கள் பிரயாணத்தில் மகிழ்ச்சியுடையவராகக் காணப்பட்டனர்.

ஒதுக்குப்புறமான ஆசன மொன்றில், கிராமப்புறத்துப் பெண்ணொருத்தி அமர்ந்திருந்தாள். அவளது கையில் வெளியுலக வெப்பங்காரணமாக வாடி வதங்கிய கீரைக் கட்டொன்று ஓலையினால் இழைத்த கூடை ஒன்றில் சிறு சிறு பார்சல்கள் காணப்பட்டன. அதனைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு ஜன்னலுக்கு வெளியே நோக்கியபடி இருந்தாள். உள்ளே பார்த்தால் யாராவது தன்னுடன் பேசிவிடுவார்கள் என்ற அச்சம் கொள்கின்றாளா!

புகைவண்டியில் வெப்பம் சிறுகச் சிறுக அதிகமாக இருந்தது. அங்கு மின்விசிறி சுழன்ற போதிலும், அதனால் வெப்பநிலையை மட்டுப்படுத்த முடியவில்லை

* * *

ஜோ, தனது சட்டைப்பையிலிருந்த தந்தியை எடுத்து மீன்

டும் ஒரு முறை படித்தான். “மனைவி ஆபத்தான நிலையிலுள்ளாள். உடனடியாக வரவும் ஆண் குழந்தை பிறந்துள்ளது. தேவையேற்படின் அறிவிக்கின்றேன்.

“அம்மா”

என அதில் கண்டிருந்தது.

ஜோவினுடைய கரங்கள் தந்தியை இறுகப் பற்றிக் கொண்டன. எல்லாமே எதிர்பாராத முறையில் நடை பெற்றுவிட்டன. அவன் தனது வாடிக்கைக்காரனொருவனை வெளியில் மதிய போசனத்திற்கு அழைத்து அவனுடன் பொழுது போக்கி விட்டுச் சுமார் 2 மணியளவில் அறைக்குத் திரும்பினான். அதற்குப்பின்தான் தந்தி அவனது கைக்குக் கிட்டியது. தந்தி வந்து இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாகி விட்டதாக அறையிலுள்ள மற்றைய நண்பன் கூறினான்.

தந்தி தனக்குத்தான் விலாசமிடப் பட்டிருக்கின்றதா எனத்திரும்பத்திரும்ப பார்த்துக் கொண்டான். அவன் இறுதியாக அவனது மனைவி மேரியைச் சந்தித்த போது அவள் திடகாத்திரத்துடனும், ஆரோக்கியத்துடனும் காணப்பட்டாள். குழந்தை பிறப்பதற்கு ஒரு மாதகாலம் வரை இருந்தது. குழந்தை பிறக்கும் சமயத்தில் தானும் அங்கு இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடனிருந்தான். ஆனால் எல்லாவற்றையுமே பொய்ப்பித்து விட்டது அந்தத் தந்தி. தந்தி வந்து இங்கு காத்திருந்த போது தான் விருந்தாளியுடன் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்ததை எண்ணிய அவனது மனம் சஞ்சலமடைந்தது. அதையே திரும்பத் திரும்ப முணுமுணுத்தபடி இருந்தான்.

அவன் மிகவும் களைத்துப்போயிருந்தான். தந்தியில் “அம்மா” என்ற சொல் அவனைக் குழப்பத்திற்குள்ளாக்கியது. அவனுடைய தாயார், எப்படித் தனது மனைவியின் இருப்பிடம் சென்றாள் என்ற புரியாத புதிராக இருந்தது. பின் மனைவியின் தாயார்தான் அப்படி அனுப்பியிருக்க வேண்டுமென நினைத்துக் கொண்டான்.

திருமணத்தின் பின்பு அவனுடைய மாமியாரும் அவர்களுடனேயே தங்கியிருந்தாள். அவன் அதை மனப்பூர்வமாக விரும்பினான். அந்த ஏற்பாட்டினால் தனது மனைவி மேலும் சந்தோஷமாக இருக்க முடியுமெனவும், தான் வீட்டில் இல்லாத சமயங்களில் மனைவிக்குத் துணையாக மாமியார் உதவுவாள் எனவும் எண்ணிச் சந்தோஷப்பட்டான். அவனது உத்தியோகம் அவனை வீட்டில் அதிக நாட்கள் தங்கியிருக்க அனுமதியாது. என்றாலும் கூட அவன் அடிக்கடி மனைவியின் இல்லத்திற்கு வந்து போவான். அவர்களுக்குத் திருமணமாகிய முதல் ஆண்டு மிகவும், இன்பமானதாகவும், மகிழ்ச்சிகரமாகவும் கழிந்தது. அவன் மாத்திரமல்ல மேரிகூட அகமகிழ்ந்திருந்தாள்.

அவனது கண்ணெதிரே, மேரியின் அன்றைய நிலை நிழற்படம்போல் தோன்றியது. “அவள் படுக்கையில் முகம் எல்லாம் வெளிறி எலும்பும் தோலுமாக பயந்த நிலையில் மனக் குளப்பம்டைந்தவளாகக் கிடக்கின்றாள்.”

அவன் சுயநிலையை அடைந்து தனக்குள் “இந்தக்காலத்து டாக்

டர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. மேரியின் உடல் நலம் நன்றாகவே இருக்கும். மாமி பயந்து போய் தந்தி அடித்திருக்க வேண்டும்.” எனக் கூறி மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

அவனது ஆசனத்துக்கு அருகில், வயோதிபத் தம்பதிகள் அமர்ந்திருந்தனர். கிழவன்தனது பெட்டியைப் மூடுவதற்கு பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தான். அதைக் கண்ணுற்ற அவனது மனைவி பெட்டியை அவனிடமிருந்து வாங்கித் தான் மூடிவிட்ட பின் புத்தகமொன்றைப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

அந்தச் சமயத்தில் ஜோவின் அறைக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் நண்பனொருவன் வேர்க்க விறுவிறுக்க, புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்த புகைவண்டியினுள் ஏறித் தந்தியொன்றை அவனிடம் கொடுத்து விட்டு இறங்கிக் கொண்டான்.

* * *

இளம் பெண்களிருவரும் தங்களுக்குள் அளவளாவி கெக்கொலி கொட்டிச் சிரித்தபடி, ஜோவை ஒரு மாதிரியாக நோக்கினர். கிழவர் தொப்பியை அணிந்து கொண்டு சுருட்டொன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்துக்கொண்டார்.

ஜோவின் தொண்டை வறண்டு விட்டது. அவனது கரங்கள் நடுங்கின. அவன் ஜன்னல் ஓரத்தில் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டிருக்க விரும்பினான். ஆனால் தனக்குச் சுகமில்லையென எண்ணி மற்றவர்கள் தொந்தரவு கொடுப்பார்கள் என அஞ்சினான். தனக்குப் பக்கத்தில், தந்தியை உடைத்துப்

பார்க்காமல் அப்படியே வைத்து விட்டு அதையே உற்றுப் பார்த்த படி நீண்ட நேரமிருந்தான். இறுதியாக முந்திய தந்தியை எடுத்து மீண்டுமொருமுறை வாசித்தான். அதில் “தேவையானால் மீண்டும் அறிவிக்கின்றேன்” என்ற சொற்றொடர் அவன் கண்களில் பட்டன. மாமியாரிடமிருந்துதான் அத்தந்தி வந்திருக்க வேண்டுமென எண்ணினான். இல்லை. அப்படி இருக்காது. வேறுயாரிடமிருந்தாவது வந்திருக்க வேண்டுமென மாறி மாறித் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

எதிரேயிருந்த பெண்களிருவரும் அவனை நோக்கிக் கண்சாடை காட்டியவாறு தங்களுக்குள் சிரித்துக்கொள்வது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

அவன் தன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து உடைக்கப்படாத தந்தியையுமெடுத்துக் கொண்டு பெட்டிகளினூடாக நடந்து இறுதிப் பெட்டிக்கு வந்து விட்டான். அங்கிருந்த “றெயில்காட்” லாந்தரைத் தூக்கி இவனது முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு “நல்லாகத்தானே இருக்கின்றீர் மிஸ்டர்” எனக் கேட்டான்.

“ஆம் நான் நல்லாகத்தான் இருக்கின்றேன்” என்றான் ஜோ.

றெயில்காட் ஏதோ வேலையாக அடுத்த பெட்டிக்குள் சென்று விட்டான். அதையிட்டு ஜோ சந்தோஷப்பட்டான். அந்த நேரத்தில் அவன் தனிமையையே விரும்பினான்.

புகைவண்டி ‘கடகடா’வென்ற ஓசையை எழுப்பி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கிராமப்புறத்து மங்கை

யொருத்தி, ரெயில்பாதையருகே நின்று கையசைத்து வேடிக்கை பண்ணினாள். வயலில் உழுது கொண்டிருந்த வயோதிபன் தனது வேலையை அப்படியே விட்டுவிட்டு, ரெயின் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ரெயின் இவை ஒன்றையும் சட்டை செய்யாது தனது போக்கில் விரைவாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. ஜோ, புகைவண்டியில் பொருத்தப்பட்டிருந்த கண்ணாடியில் தனது தோற்றத்தைப் பார்த்தான். முகம் வெளிற்றிப் பார்ப்பதற்கே பயங்கரமானதாக இருந்தது. அவனை ரெயில்வேகாட், அவனது நிலைபற்றிக் கேட்டதில் தவறில்லையென எண்ணினான்.

தன்னைப்பற்றி மற்றவர்கள் கவனிப்பதையோ, கதைப்பதையோ அவன் மனதார வெறுத்தான்.

அவன் தந்தியைத் திருப்பிப் பார்த்தபடி, “இதைத் திறந்து பார்க்க வேண்டும். அதற்குள் இருக்கும் செய்தி, மேரி சம்பந்தப்பட்டதாக இருக்க மாட்டாது. வேறு யாரும் ஏஜெண்டுமாரிடமிருந்து ஓடரை ரத்துச்செய்து வந்த தந்தியாகத்தானிருக்கும்” எனத் தனக்குள் சொல்லியபடி, தந்தியைத் திறந்து பார்க்காமலேயே தூள் தூளாகக் கிழித்துக் காற்றில் பறக்கவிட்டான். அவை மஞ்சள் நிற வண்ணத்திப்பூச்சிகள், கூட்டங்கூட்டமாகப் பறந்து செல்லுவதைப் போலக் காற்றுடன் கலந்து சென்றன.

அவனது மனம் திருப்தியடைந்தது. புகைவண்டியின் ஜன்னலூடாகத் தலையை நீட்டி, கிரா

ம்புறத்துக் காற்றை உள்ளே இழுத்துச் சுவாசித்தான். பின்தனக்குள் “எல்லாம் சரி நான் வீட்டிற்குச் சென்று எனது அருமை மனைவியைக் காண்பேன் என எண்ணிக்கொண்டு சந்தோஷமாகச் சிரித்துக்கொண்டான். விபத்துக்குள்ளாகது தற்செயலாகத் தப்பியவன் எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருப்பானோ, அதே நிலையில் அவனும் இருந்தான். மேலும் காற்றில் பறந்து போய்க்கொண்டிருந்த கடதாசித்துகளைப்பார்க்க விரும்பாது தனது இருப்பிடத்திற்கு, சுறுசுறுப்புள்ளவனாக, சீட்டியடித்தபடி திரும்பினான்.

அவன் இருப்பிடத்திற்கு வரவும், ரிக்கற் பரிசோதகர் வரவும் சரியாக இருந்தது. தனது ரிக்கற்றை எடுத்து அவரிடம் காட்டிவிட்டு “ரிக்கற் இல்லாது பிரயாணம் செய்பவர்கள் உம்மிடம் சிக்குவதில்லையா” எனக் கேட்டான் ஜோ.

அதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லை என்றான் ரிக்கற் பரிசோதகன்.

ஜோ, உரத்துச் சிரித்தான். பரிசோதகன் அவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்தபடி “இந்த வெப்பமான நேரத்திலும் நீர் பொழுதைச் சந்தோசமாகக் கழிக்கின்றீர்?” என்றான்.

“ஏன் நான் அப்படியிருக்கக் கூடாது? எனது மனைவியைப் பார்க்க ஊருக்குப் போகின்றேன். ஆண் குழந்தை பிறந்துள்ளது” என்றான்.

பரிசோதகன் தனது கையிலிருந்த தாள்களையும், ரிக்கற்றையும் இருக்கையில் வைத்துவிட்டு ஜோவுடன் கைகுலுக்கி, “எனது

சந்தோசத்தைத் தங்கள் மனைவியிடம் தெரிவியுங்கள்” என்றான்.

“கட்டாயமாகத் தெரிவிக்கின்றேன்”.

பரிசோதகன் அதிக நேரம் தங்காது போய்விட்டதில் ஜோவிற்கு மனவருத்தமாக இருந்தது. அவனுக்கு யாருடனாவது, தனது மனைவியைப்பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்போல் தோன்றியது. சுற்றும் முற்றும் திரும்பிப் பார்த்தான். இரண்டு இளம்பெண்களும் அவனை நோக்கி புன்முறுவல் பூத்தனர். அவர்களிருவரும் எங்கேயோ சுற்றுப் பிரயாணம் செய்வதாக ஜோ எண்ணினான். அவர்களுடன் அளவளாவி பொழுதைப் போக்கலாம் என்ற நோக்கத்துடன் அவர்களை அணுகி அங்கிருந்த ஆசனத்திலமர்ந்து கொண்டான்.

“நீங்கள் எங்கே போகின்றீர்கள்” அவர்களைப் பார்த்து ஜோ கேட்டான்.

“நாங்கள் ஊருக்குப் போகின்றோம்” என்றான் பொதுநிறமாக இருந்த பெண்.

“நாங்கள் பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கின்றோம்” விடுதலையைக் கழிப்பதற்காகச் செல்லுகின்றோம். என்றான் மற்றவன்.

பொதுநிறமானவளிலும் பார்க்க மற்றப் பெண் அழகாகவிருந்தாள். ஆனால் முன்னவளுடைய முகத்தில் கவர்ச்சி இருந்தது.

ஜோ, அவர்களை நோக்கி, “உங்களால் இயன்ற அளவு நன்றாகப் படியுங்கள். பின் ஒருகாலத்தில் படிக்கவில்லையெனக் கவலைப்படுவீர்கள்” என்றான்.

அவனைப்பார்த்து இரண்டு பெண்களும் சிரிக்கத் தொடங்கினார்கள். ஒருவளுடைய கழுத்தின் மேல் மற்றவளுடைய கையைப் போட்டுப் பிணைத்தபடி கெக்கலிகொட்டிச் சிரித்தார்கள். அவர்கள் ஏன் சிரிக்கிறார்கள் எனத் தெரியாத ஜோவும் அவர்களுடன் சேர்ந்து சிரித்தான்.

“இது தேவையில்லாத புத்திமதி” என்றான் முதலாமவன்.

“எங்களைப்பற்றித் தப்பாக எண்ண வேண்டாம்” என்றான் மற்றவன்.

“ஏன் சிரித்தீர்கள்” என்றான் ஜோ. அவனும் அவர்களுடன் சேர்ந்து காரணம் தெரியாமல் சிரித்தவன் தானே.

“உங்களுடைய உபதேசத்தைக் கேட்டு” என்றான் பொதுநிறமுடைய மங்கை. மீண்டும் இருவரும் சேர்ந்து சிரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்கள் சிரித்து ஓய்ந்ததும், ஜோ அவர்களைப் பார்த்து “நான் உபதேசம் செய்ய உரிமை இருக்கின்றது. இப்பொழுதுதான் குழந்தையொன்றிற்குத் தந்தையாகி உள்ளதாகத் தந்தி கிடைத்திருக்கிறது” என்றான்.

அவனது வார்த்தைகள் அப்பெண்களுக்கு ஒருவிதமான பிடிப்பை அவன்மேல் ஏற்படுத்தின. அவர்கள் இருவரும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு எல்லா விபரங்களையும் அறியத் துடித்தனர். அவன் அவர்களுக்குத் தன்கதையைச் சொல்லத் தொடங்கவும், பக்கத்திலிருந்த கிழவி காதைக் கூர்மையாக்கிக்கொண்டு சற்று

நகர்ந்து உட்கார்ந்து கொள்ளவும் சரியாகவுமிருந்தது.

அவன் “நீங்களும் வரலாமே” என அவனையும் அழைத்தான்.

“இப்போது எல்லாவற்றையும் சொல்லலாம்” என்றான் பொது நிறமுடைய மங்கை.

“நீர் மிகவும் சந்தோஷப்படுவீர்” என்றான் கிழவி

“ஆம்” எனக் கூறி விட்டு மேலும் தொடர்ந்தான். எனக்கு மாமியாரிடமிருந்து தந்தியொன்று வந்தது. அதில் “மனைவி ஆண் குழந்தையைப் பெற்றிருக்கிறாள் எனவும் தாயும் சேயும் நலமேயுள்ளனர்” எனவும் கண்டிருந்தது.

பிரவச நேரத்தில் தனக்கருகில் இருக்கவேண்டுமென என் மனைவி விரும்பினாள். நானும் சம்மதித்தேன். ஆனால் அந்த எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. நான் அவளைத் திருமணம் செய்து ஒரு வருடகாலமாகின்றது. நாங்கள் சந்தோஷமாகவே வாழ்க்கை நடத்தினோம். என்னுடைய தொழில் காரணமாக அடிக்கடி வெளியூர் போய்விடுவேன். ஆனால் அவள் அதைப்பற்றி ஏதும் கதைக்கமாட்டாள். எங்களிடையே மனஸ்தாபம் என்றுமே ஏற்பட்டது கிடையாது. அருமையான மனைவியவள்.

“குழந்தையை விட வேறு செல்வம் வேண்டியதில்லை” என்றான் பொது நிற மங்கை.

“என்ன பெயர் வைக்கப் போகின்றாய்” என்றான் கிழவி.

“எனது மனைவி பிள்ளைக்குப் பெயர் சூட்டுவதை என் பொறுப்பில்

வில் விட்டுள்ளாள். ஆனால் என் மனதுக்கு இனியவளாகிய அவளிடமே இப்பொறுப்பை ஒப்படைக்கப்போகின்றேன் எனக் கூறிய ஜோ, தொடர்ந்து “நண்பனொருவனுடைய பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்தில் அவளை முதல் முதல் சந்தித்துக் காதல் கொண்டதாகவும் கூறினான்.

அவன் அளவுக்கு மிஞ்சி அவனைப்பற்றிக் கூறிக்கொண்டே போனான். அவனுடைய பேச்சில் மற்றவர்களுக்கு அலுப்புத்தட்டி விட்டது. ஆனால் ஜோ அதை உணரவில்லை.

தேனீர் அருந்துவதற்குச் சென்றிருந்த கிழவியின் கணவன் அவ்விடம் வரவே, அதைச் சாட்டாகக் கொண்டு அம்மாதுவெளியேறி விட்டான். ஜோ மேலும் தொடர்ந்து தனது மாமியாரைப்பற்றி அளக்கத் தொடங்கினான். நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. அவனும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

புகைவண்டி ஓர் ஸ்டேசனில் வந்து நின்றது. பெண்களிருவரும், தங்களுடைய பெட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு இறங்கினர். அந்த இடத்தைவிட்டு விரைவில் செல்வதையே அவர்கள் விரும்பினர். ஜோவைப்பற்றி எந்தவித தீர்மானத்திற்கும் வரமுடியாது தத்தளித்தனர். முதலில் அவன் பொழுதுபோக்கிற்காக அப்படி கதைக்கிறான் என எண்ணினார்கள். ஆனால் சிறிது நேரத்திற்குப்பின் அவன் சிறிது மது அருந்தியிருக்கவேண்டுமென நினைத்தார்கள். ஆனால் பின் அவனுக்குச் சிறிது புத்தி பேதலித்திருக்க வேண்டு

மென நம்பினார்கள். கடந்த ஒரு மணித்தியாலமாக அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அர்த்த புஷ்டியுடன் நோக்கியபடியே இருந்தனர்.

ஜோ, அவர்கள் இறங்குவதற்கு உதவி செய்தான். அவர்கள் போகும்போது, அவனது மனைவிக்கும், குழந்தைக்கும் நலம் கூறும்படி கூறிச் சென்றனர்.

புகைவண்டி புறப்பட்டதும், ஜோ தனது இருப்பிடத்துக்குத் திரும்பினான். “எவ்வளவு இனிமையான பெண்கள்” எனத்தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான். பின்கைக்கடிக்காரத்தைப் பார்த்தான். நேரம் ஐந்து மணி இருபத்தெட்டு நிமிடங்களாயிருந்தன. அவனால் ஓய்வாக இருக்க முடியவில்லை. “சிக்ரட்” ஒன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்துக் கொண்டான். பெட்டியிலிருந்தவர்கள் தங்களுக்குள் கதைத்துச் சிரித்துக் கொண்டுமிருந்தனர். அவனால் அதில் பங்குபற்ற முடியவில்லை. அவனுக்குச் சிந்தனை மீண்டும் தந்தியை நோக்கிச் சென்றது. “தந்தி வந்து காத்திருந்தபோது தான் அந்த ஏஜெண்டுடன் சிரித்துப் பொழுதுபோக்கிக் கொண்டிருந்ததை” எண்ணியபோது அவன் முகத்தில் வேதனைக்குறி தென்பட்டது. அவன் எழுந்து அங்கும் இங்கும் நடந்தான்.

அவனது சிந்தனையெல்லாம் மனைவியைப்பற்றியே சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருந்தது. அவனைப்பற்றி யாருடனாவது கதைக்க வேண்டுமென எண்ணினான். அவனைப்பற்றி எவ்வளவு நேரம் தனது மனைவி நலமாக இருப்பாள் என உள்ளூர் நம்பினான்.

எழுத்தாளன்

புரிந்து கொண்டால் போதும், புகழவேண்டாம் என்பதே நல்ல எழுத்தாளர்கள் விரும்புவது. நல்ல நூல்கள் மிக அருமையாகத் தோன்றுவதற்குக் காரணம், எதையுமிறிந்த எழுத்து வல்லுநர் அருமையாயிருப்பதே.

— பேசுகாட்டு.

எழுத்தாளன் தன் ஆன்மாவைத் திறந்து காட்டுமளவே நமக்குத் தேவையாவான்.

— இடால்கடாய்.

அவன், கிழத்தம்பதிகள் ஆசனத்திலிருந்தபடி உணவருந்திக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அவர்களை நோக்கி “உங்களுடன் சிறிது நேரம் சம்பாஷிக்கலாமா?” என வினவினான்.

“கட்டாயமாக, நீங்கள் உங்களுடைய மனைவியையும் பிறந்த குழந்தையையும் பார்க்க வீட்டிற்குப் போவதாக எனது மனைவி கூறினாள்” என்றான் கிழவன்.

ஆம் உங்கள் மனைவி கூறியது சரிதான் என்ற ஜோ; தனது மனைவியைப்பற்றி மேலும் மூச்சு விடாமல் புழுக்கத்தொடங்கினான். கிழவி அர்த்தபுஷ்டியுடன் கிழவனின் முகத்தை நோக்கினாள். அவளது பார்வையில் “ஏன் வீணாகக் கதை கொடுத்தீர்கள்?” என்ற வினாக்குறி தொக்கி நின்றது.

ஜோ, தனது திருமணத்தைப் பற்றிக் கூறத்தொடங்கினான். “எங்

கள் திருமணம் மிக எளிய முறையில் நடைபெற்றது. மேரி மறையை பெண்களைப்போல நாகரீகம் பித்துப்பிடித்தவள் அல்ல. நாங்கள் தேன் நிலவைக் களிப்பதற்காகப் பல ஊர்களுக்கும் சென்றோம். திருமணமான பின் சில மாதங்கள் தங்கள் வாழ்க்கை எவ்வளவு இன்பமாகக் கழிந்தது என்றும், மேரியினுடைய சமையல் திறமையுள்ளது என்றும், அவள் கருவுற்றதும், அவள் அடைந்த மகிழ்ச்சியைப் பற்றியும் கூறினாள்.

கிழவனுக்கு ஜோவினுடைய பேச்சு எரிச்சலை மூட்டியது. இறங்குமிடம் விரைவில் வராதாவென எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கிழவியோ, நாடிக்குக் கைகொடுத்த படி வெளியே தன் பார்வையைச் செலுத்திக்கொண்டு இருந்தாள்.

ஜோவிற்கு நேரம் போவதே தெரியாமல், மேரியைப்பற்றி அளந்து கொண்டிருந்தான். புகை வண்டி ஸ்டேசனொன்றில் நின்றது. தான் இறங்கவேண்டிய இடம் வந்துவிட்டதைக் கண்ணுற்ற ஜோ, நேரம் போனதே தெரியவில்லை எனச் சொல்லிக் கொண்டு கிழத்தம்பதிகளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வண்டியிலிருந்து பெட்டிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு இறங்கி பிரயாணிகளுடன் கலந்து வெளியேறும் “கேற்”றடிக்கு வந்தான்.

“கேற்”றுக்கு அப்பால் ஜோவினுடைய மாமியார் நின்றாள். அவள் கறுத்த நிறமுடைய ஆடை அணிந்திருந்தாள். ஜோ அவளை நோக்கி நடந்து அவளது முகத்தை நோக்கினான். அவளது கண்கள் சிவந்து, கன்னங்கள்

வீங்கிப்போயிருந்தன. அவள் அவளை ஆதரவாகத் தன் கரங்களினால் அணைத்தபடி,

“தந்தி கிடைத்ததா?” என்றாள்.

“ஆம்”.

“இரண்டாவது தந்தி”

ஜோ மௌனம் சாதித்தான்.

மீண்டும் அவள் “இரண்டாவது தந்தி கிடைத்ததா?” எனக் கேட்டாள்.

ஜோவினால் மேலும் தொடர்ந்து கதைக்க முடியவில்லை. மனைவியைப்பற்றி யாருடனாவது கதைப்பதனால் அவளை உயிருடன் காணலாம் என்ற எண்ணம் தவறாகி விட்டது என்பதை உணர்ந்தான். அவளது முகத்தில் வேதனைக் கதிர்கள் படர்ந்தன. ஒன்றுமே கூறாது கீழேயிருந்துவிட்டான்.

அவளது மாமியார் அவளைத் தேற்றினாள். ஜோ அவளைப் பார்த்து, “இரண்டாவது தந்தி கிடைத்தது. ஆனால் அவள் இறந்து விட்டாள் என்பதையறிய நான் விரும்பவில்லை. அவள் உயிருடன் இருக்க வேண்டுமென்றே விரும்பினேன்” எனக் கூறிவிட்டு முகத்தை முழங்கால்களினிடையே புதைத்தபடி விம்மினாள்.

அவனுக்கு ஆறுதல் மொழிகள் பல கூறி அவளது மனத்தைத் தேற்றி அரவணைத்தபடி வெளியே அழைத்துச் சென்றாள் திருமதி வில்சன்.

* * *

ஜலியஸ் சீசர்

ஏ.பி.வி. கோமஸ்

பின்னணி ...

ஜலியஸ் சீசர். ஆமாம் இத்தாலியின் சர்வாதிகாரி. இத்தாலி ஒரு குடியரசு நாடு, ஆனால் அங்கு ஏறுபோல் பீடுநடை போட்டவன் ஜலியஸ் சீசர். அவன் படைபல கொண்டான். விடைபெற்றுச்சென்றான். தடைபல வென்றான். வீரநடைபோட்டு வந்தான் தன் நாடு நோக்கி. சிறை பிடித்த மன்னர்கள் திறை கொடுத்தார்கள் அன்னவருக்கு. வெற்றிப் பறையோசை எங்கும் ஒலிக்க, மக்கள் திரைகடல் போல் எங்கும் பொங்கி வழிய, உரை அறியா உற்ற ரோமராஜ்ஜியத்தின் மறை அறிவோன், மாமன்னன் சீசர் பவனி வந்தான் அவனி புகழ். எழில்மிகு ரோமராஜ்ஜியத்தின் ஏற்றமிகு மன்னவன் சீசருக்கு, பொழில்மிகு வண்ணமலர்களாலும், வாழ்த்தொலிகளாலும் புகழ்மழை பெய்தனர் மக்கள் கூட்டம். ஆமாம்! எங்கும் ஒரே கொண்டாட்டம்.

தெருவெல்லாம் ஆட்டம். பொங்கும் மக்களின் கூட்டம். நடுவில் வருகிறான், பொன்னும் மண்ணும் போற்றும் புகழும் தன் நாட்டுக்குக் கொணர்ந்த ஏற்றமிகுக் கொற்றவன், மக்கள் வாட்டத்தைத் தீர்ப்பவன், நாட்டுக்கு நல்லவன், கூற்றத்தை வென்றவன்..... ஜலியஸ் சீசர்..... அங்கே.....!

ஆமாம், ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் அந்நகர விழா, அவ்வாண்டோவெனில், ஜலியஸ் சீசரின் வெற்றி விழாவாக, வீரவிழாவாக மாறியது. வாழ்க சீசர்! வையம் புகழும் எம்மரசர்! என்று வாழ்த்தொலி வாணப் பிளந்தது. நல்லவர் நாவெல்லாம் புகழ்பாட, வல்லவர் வாய் எல்லாம் வாழ்த்துக்கூற..... (மக்கள் ஒலி.....)

(குழலொலியும், முரசொலியும் ஒலிக்க முன் திரை மெதுவாகத் திறக்கிறது.)

காட்சி 1. ஊர்வலம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது... .. பாத்திரங்கள் ... சீசர், அன்ரனி, புரூட்டஸ், கசியஸ், காஸ்க்கா, மக்கள் கூட்டம்.

மக்கள்: வாழ்க, வாழ்க எம்மரசர் சீசர் வாழ்க!

குரல்: (கண்டிப்பான குரலில்) ஏ..... சீசரே! ஜலியஸ் சீசரே. மார்ச் மாத நடுநாளில் மன்னன்

உன் பெருமிதம் என்ன ஆகிறது என்று பார்.

சீசர்: (உற்றுக் கேட்டல்).

(மீண்டும் அதே குரல்)

அன்ரனி: ம்... யாரது?
யாரது அங்கே எச்சரிக்கை விடுப்
பது?

சீர்: என்ன எச்சரிக்கையா?

அன்: இல்லை அரசே. மார்ச்
மாதத்து நடுநாளில் உங்கள் பெரு
மிதம் என்ன ஆகிறது என்று
பார்க்க வேண்டுமாம். யாரோ ஒரு
முட்டாளர் எச்சரிக்கை விடுக்கிறான்.

சீர்: ஆமாம். யாராவது
பைத்தியமாகத்தான் இருக்க
வேண்டும்.

குரல்: ஏ..... சீசரே. ஜூலி
யல்சீசரே. மார்ச்மாத நடுநாளில்
மன்னன் உன் பெருமிதம் என்ன
ஆகின்றது என்று பார்.

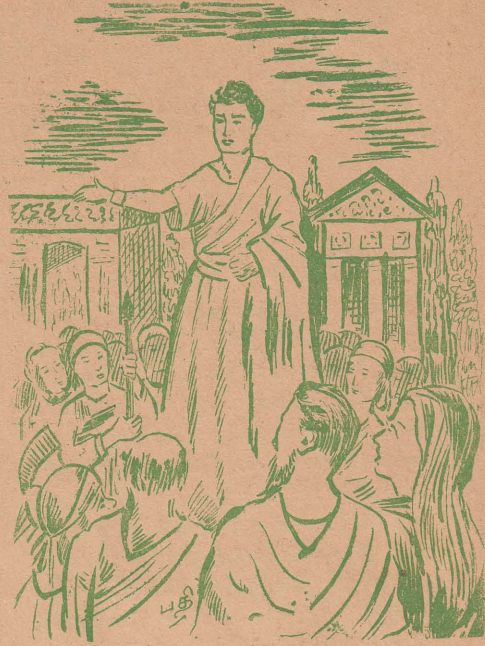
அன்: மன்னரே தங்களை
அவதூறுகப் பேசும் யாரோ ஒரு
வன்.....

சீர்: யாரோ பைத்தியக்
காரன். அவன் பேச்சுக்குக் காது
கொடுப்பதா. விட்டுத்தள்ளு அன்
டனி.

மக்: வாழ்க சீசர்! வாழ்க எம்
அரசர்..... வாழ்க வாழ்க நீரேழி
வாழ்க.....!

(கசியஸ் புருட்டசைப் பிடித்
திழுத்தல்..... மற்றவர்கள் மறை
தல்.....)

கசியஸ்: புருட்டஸ், உன்
அகத்தின் அழகு உன் முகத்தில்
தெரிகிறது. ஏழு நூற்றாண்டுக
ளாக ஏற்றம் பெற்ற நம் எழில்
இத்தாலியில், குடியாட்சி மலர்ந்
திருக்க அதனை அழித்து முடியாட்
சியை நிலைநிறுத்தப் பார்க்கின்றான்
ஜூலியஸ் சீசர். அதைக்கண்டு
சீற்றம்கொண்டிருக்கிறாய் நீ, உன்
னைப் போற்றுகிறேன் நான்.
ஆமாம். ஒரு காலத்தில் முடியாட்
சியை வீழ்த்திக் குடியாட்சியை

வாழ்த்தி வரவேற்ற ஜூலியஸ்
லூசியஸ் புருட்டசின் வழிவந்த
மாக்கஸ் புருட்டசே! உன்னை
நான் வாழ்த்துகிறேன், வணங்கு
கிறேன்.

புருட்: என்ன கசியஸ், நீ
என்னைப் போற்றுகிறாய்.

கசிய: ஆமாம். ரோமைநகர
மக்கள் சீசரின் முடியாட்சி நிறுவும்
எண்ணத்தைத் தூற்றுகிறார்கள்.
மக்களின் எண்ணத்தை நீ மன
தில் கொண்டிருக்கிறாய். ஆகை
யால் நான் உன்னைப் போற்று
கிறேன். இதில் என்ன ஆச்சரி
யம் இருக்கிறது.

புருட்: அப்படியென்றால்.....

கசிய: அப்படியென்றால்
என்ன. குடியாட்சிக்குக் குழி
தோண்டப் பார்க்கும் குள்ளநரி
சீசரின் எண்ணத்துக்கு ஒருமுடிவு

காணவேண்டுமென்றுதான் கூறுகிறேன் நான். சந்தியில் வைத்து மந்திக்கு மலர்மாலை சூட்டப்படுகிறது.

புருட்: அதற்காக.....

கசிய: அதற்காக என்ன. குடியாட்சிக்குக் குலதெய்வமாகிய ஜூனியஸ் புருட்டசின் வழிவந்த நீதான் வழிகாட்ட வேண்டுமென்கின்றேன் நான்.

புருட்: (தனிமையில் எண்ணுதல்)..... நான் வழிகாட்டுவதா? நல்லவர் போற்றும் பெருந்தன்மை, வல்லவர் போற்றும் வீரம், இவைகளைத் தன்னகம் கொண்டவர் சீசர். அவரே இப்படிச் செய்தால்..... நான் என்னத்தைச் செய்வது.

(விழா மண்டபத்திலிருந்து பேராவாரச் சத்தம்.....)

புருட்: (எண்ணம்) ஆமாம். அப்படியேதான் நடந்திருக்க வேண்டும். நான் கேள்விப்பட்டது உண்மைதான். அண்டோனியோவின் முயற்சி பலனளித்திருக்கிறது சீசர் முடிசூடப்பட்டிருக்கிறார். ஆமாம். அண்டோனியோவின் சூழ்ச்சியால் பேரரசனாகிவிட்டான் சீசர். அப்பப்பா என்ன ஆரவாரம் எவ்வளவு கொண்டாட்டம்

கசிய: புருட்டஸ், என்ன ஆழ்ந்த சிந்தனை. ஆரவாரத்தின் ஒலி உன் ஆழ்ந்த சிந்தனையைக் கலைக்கவில்லையா? அல்லது என்ன இது சத்தம் என்று சித்தம் கலங்குகிறாயா?

புருட்: அது தெரியாமலா நான் இருக்கிறேன். ஏகச்சக்கர

எழுத்தாளன்

பிற்காலத்தவரும் படிக்க வேண்டுமானால் முற்காலத்தவர் நூல்களுள் எந்தப் பகுதிகள் சுவைதருவன என்று ஆராய்த்து பார்.

— சுவீப்ட்டு

கருத்தானருது படிப்பது சோம்பேறிகளின் பொழுது போக்குகளில் ஒன்று. அதனால் கற்க வேண்டுமென்ற கருத்தின்றிப் படித்தால் போதும் என்ற கருத்துடன் எழுதுவோர் பலர்.

— சான்சன்

வர்த்திப் பதவிக்கு ஏற்றி வைக்கப்பட்டிருக்கிறான் சீசர்.

சீசர்:

கசிய: ஆமாம் புருட்டஸ் தெரிகிறதா, இப்பொழுது. புருட்டஸ் இதோபார். நீதான் இருக்கிறாயே, நீ புருட்டஸ் அவன் இருக்கிறானே, அவன் சீசர், சீசருக்கும் புருட்டசுக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்று எனக்குத்தெரியாது. சிறிதும் அறிந்துகொள்ள முடிவதேயில்லை. ஆனால் புருட்டசாகிய நீ உண்மையான புருட்டசாக நடந்துகொள்ளவில்லை, என்பதை மட்டும் நான் அறிவேன்.

புருட்: கசியஸ், இப்பொழுதுதான் நான் என்னையே உணர்கிறேன். நீ கூறியவைகளை நான் இனிமறுக்கவும் மாட்டேன். மறக்கவும் மாட்டேன். இந்த சூழ்ச்சிகளுக்கு ஒரு முடிவு காண்கிறேன்.

கண்டு தான் ஆகவேண்டும். என்ன..... சீசரும் அவரின் கூட்டத்தினரும் வருகிறார்கள் போல் தெரிகிறதே.

கசிய: ஆமாம். வெற்றிவிழா கொண்டாடிவிட்டு பவனிவருகிறார்கள் வீடுநோக்கி.

புருட்: சரி சரி. வரட்டும் வரட்டும். இப்போதைக்கு நான் போகிறேன். நீ இருந்து அவதானித்துவிட்டு வா. (சீசர், மக்கள் புடைகுழி வருதல்... அண்டனி தோளில் கை... கசியஸ் ஒரு பக்கமாக ஒதுங்குகிறான்).

சீசர்: நண்பா, எல்லாம் நலமாக முடிந்திருக்கிறது நல்லவைகளையே நம் நாட்டுக்குச் செய்தல் வேண்டும்.

அன்ர: ஆம் பேரரசே, அறம் வளர்ப்பதுதான் அரசன் கடமை. மக்கள் மனதை மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கச் செய்தலே மன்னனின் மகிமை. மற்றவருக்கு உற்றதுணையாக இருப்பதே கொற்றவன் கொள்ள வேண்டிய கொள்கை.

சீசர்: சரி அன்ரனி. உன்னைப்போன்ற நண்பனை நான் பெற்ற பிறகு எனக்கு என்ன குற்றம் வரப்போகிறது.

(காஸ்கா வருதல்... கசியஸ் அவனை அழைத்தல்..... மற்றவர்களும் மறைதல்)

கசிய: காஸ்கா. என்ன. கொண்டாட்டங்களில் கலந்துகொண்டு மன்னாதி மன்னனுக்கு ஜே! எங்கள் குலதெய்வமாம் சீசர் நீடுழி வாழ்க, என்று தொண்டைநீர் வற்றக் கத்திவிட்டு வந்தாயாக்கும் நீ.

காஸ்: கசியஸ். தவறாக எடை போட்டிருக்கிறாய் நீ. என்னை யார்

என்று நினைத்தாய். காஸ்கா திட்டமிட்ட பிறகுதான் அவர்களை வட்டமிட்டு வருகிறான்.

கசிய: என்ன? திட்டமாம்..... சரி அதுகிடக்கட்டும், முதலில் அங்கு என்னென்ன நடந்தன சொல்லு பார்க்கலாம்.

காஸ்: என்ன நடந்தது. சீசர் வந்தார். மக்கள் வாழ்த்தினர். அன்ரனி மாமன்னன் பதவியை சீசருக்குக் கொடுக்க முன்வந்தான். மூன்று முறை முன்வந்தான். ஆனால் மகுடம் ஏற்க மறுத்தான் சீசர். சீ..... வெட்கக்கேடு..... வெட்கக்கேடு.

கசிய: மடப்பயல். ராஜாப் பதவியைச் சீசருக்குக் கொடுத்து, பிறகு தாஜாபண்ணி, தனக்கு வேண்டியதைப் பெறலாம் என்று எண்ணுகிறான் இந்தக் கூஜாப்பயல், அன்ரனி. இருக்கட்டும்.....ம். முதலில் நாம் நம் நண்பர்கள் சிலரைச் சந்திக்க வேண்டும்.

காஸ்: யார் அந்த நண்பர்கள்.

கசிய: எதையும் திட்டவாட்டமாகத் திட்டமிட்டுத்தான் வேலை செய்ய வேண்டும். செய்தால் சரி வரச் செய்ய வேண்டும். இல்லையேல் விட்டுவிடல் வேண்டும். ஆகையால் ஒரு சிலரின் உதவியை நாட வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காகத்தான் திரௌபோனியஸ், தெசிமஸ், மெஜலஸ், சிம்பம், சின்னோ போன்றவர்களைக் கலந்தாலோசித்து, ஒரு திட்டம் தீட்ட எண்ணியுள்ளேன்.

காஸ்: அதுவும் சரிதான்... சரி... நானும் வருகிறேன்..... முதல் காட்சியின் முடிவு....

காட்சி 2. பாத்திரங்கள் ... கசியஸ், காஸ்க்கா, திரௌபோனியஸ், தெசிமஸ், சிம்பர், சின்னா, மெஐலஸ்ப, புரூட்டஸ் ஆகியோர்.

(எல்லாரும் கதைத்துக் கொண்டே அரங்கத்தில் நுழைகிறார்கள்.....)

கசிய: உம். நமக்கேற்ற இடமாகத் தோன்றுகிறதே. இங்கே இருந்தே பேசலாமே, என்ன சொல்கிறீர்கள்?

மெஐல: ஓஓ..... தாராளமாகப் பேசலாமே.

கசிய: காஸ்க்கா என்னுடைய திட்டத்துக்கு என்ன சொல்கிறாய். இவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள்?

காஸ்: நல்ல திட்டம்தான் கசியஸ். ஆனால் ஒன்று அது பலிக்க வேண்டுமே. என்ன திரௌபோனியா

திரௌ: வந்து... நமக்கு மக்கள் மத்தியில் மதிப்புக் கிடையாது என்பது நமக்குத் தெரிந்ததே. இல்லையா தெசிமஸ்?

தெசிம: நண்பர் திரௌபோனியஸ் தன்னிலை அறிந்தவராக இருக்கிறார்..... அது மட்டில் மகிழ்ச்சி.

மிபர்: என்ன தெசிமஸ், உன்னை மட்டும் மக்கள் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டாடுகிறார்களே.

தெசி: ஆமாம் சிம்பர். நம் நண்பர் சின்னாவைக் கேட்டுப்பார். நம்மைப்போன்ற அரசியல்வாதி

களுக்கு அகல்விளக்கேற்றும் காலம் அதிதூரத்திலில்லை.

மெஐல: என்ன சின்னா மௌனம்.

தெசி: ஞானியின் எடுத்துக் காட்டு.

சின்னா: நான் வெத்துவேட்டு அல்ல. மெஐலஸ், சின்னா பேச மாட்டான். பேசினாலும் யோசியாமல் பேசமாட்டான்.

காஸ்: கசியஸ், என்ன இவர்கள் பாட்டுக்குத் தொடங்கி விட்டார்கள் தொணதொணக்க. இப்படி இவர்கள் குறுக்கு விசாரணை நடத்தப்போனால் நம் திட்டத்துக்கு நிறுத்துவிழா கொண்டாட வேண்டியதுதான்.

கசிய: நிறுத்துங்கள். வீண் பேச்சுக்கு இடங்கொடுக்க வேண்டாம். கடைசியாகக் கேட்கிறேன், என் திட்டத்தை எல்லாரும் ஏற்றுக்கொள்கிறீர்கள் தானே?

சின்னா: சின்னாதான் பேசுகிறேன், ஆனால் சின்னவன் அல்ல. இங்குக் கூடியிருக்கும் அனைவர்களாலும் உன் திட்டத்துக்கு வழங்குகிறேன் என் வாழ்த்துக்களை.

கசிய: திட்டம் கடைசிக்கட்டத்தை அடைந்து அதற்கு வெற்றி விழாக் கொண்டாட எல்லாம்வல்ல இறைவன்.....

மெஐல: நல்லாக் கண்களைத் திறந்து பார்ப்பாராக.

கின்று: சரி..... நம் தலைவராகப் புருட்டசைத்தானே ஏற்றுக் கொள்வது?

கசிய: அப்படித்தானே முடிவு செய்தோம். இந்த மக்கள் இருக்கிறார்களே. அவர்களுக்கு பழமையைக் காட்டினால் ஆஆ ஊ என்று துள்ளுவார்கள். புருட்டசின் பாட்டன் அப்படி இப்படி என்றவுடன் அவனின் பூட்ஸ்காலில் விழுந்து கூட பூஜை செய்வார்கள்.

நீரெள: பாட்டனின் புகழில் இந்தப் பூட்டலுக்கு ஒரு பங்கு. வாழ்க பரம்பரை.

கசிய: சரி சரி .. நான் புருட்டசைச் சந்திப்பதாக இருக்கிறது. நீங்கள் எல்லாரும் போங்கள். அவனிடமும் விஷயத்தைச் சொல்லி நம் வழிக்குக் கொணர்கிறேன்.

(எல்லாரும் வணக்கம் செலுத்திவிட்டுச் செல்லுதல். புருட்டசின் வருகை. அவனைக் கண்டவுடன்.....)

கசிய: வெற்றி புருட்டஸ், வெற்றி புருட்டஸ்; நல்லது கசியஸ் நல்லது. எப்படி இருக்கிறது நம் நிலைமை.

கசிய: என் வாழ்த்துக்கள் புருட்டஸ். என் உளங்கனிந்த வாழ்த்துக்கள்.

புருட்: என்ன வாழ்த்துக்களா எனக்கா.

கசிய: ஆமாம். எழில்கொழிக்கும் ரோம சாம்ராச்சியத்தின் எதிர்கால மன்னவனே, ஏழை எந்தன் வாழ்த்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளும்.

புருட்: எதிர்கால மன்னவனா. நானா?

எழுத்தாளன்

மக்கள் வாசிக்காத நூல்களை எழுதுபவன் எழுத்தாளன்ல்லன்.

— மார்சியல்

சிறந்த எழுத்தாளன் வாசகருடைய நண்பனும் வள்ளலுமாவான்.

— மக்காலே

ஆசிரியர்கள் இருவகையினர்; சுரங்கத்தைத் தோண்டிச் சொர்ணம் எடுப்போர். சொர்ணத்தைத் தூய்மை செய்து சுடர்விடச் செய்வோர்.

— கோல்ட்டன்

கசிய: பிறகு யார். அந்த ஆஷாடபூதி அன்ரணியா மன்னன் ஆகவேண்டும் என்கிறாய்.

புருட்: சீ அந்தச் சொறியின் நாமத்தை உன் நாவாலும் கூறுகிறாயே.

கசிய: ஆகையால்தான் கூறுகிறேன் புருட்டஸ், நீதான் ஏற்ற மிகு ரோம ராச்சியத்தின் கொற்றவன் பதவிக்கு ஏற்றவன் என்று.

புருட்: மக்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களா?

கசிய: மக்கள். யாரிந்த மக்கள். மின்னுவதெல்லாம் பொன்னென்று எண்ணுபவர்கள். மன்னன் நீ என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் சின்னாகூடி பண்ணிசைத்துப் புகழ்பாடினானே உன்னைப் புகழ்ந்து.

புருட்: உம்..... சந்தோஷம். அது கிடக்க திட்டம் எப்படி?

கசிய: கசியஸ் திட்டமிட்டால் அது மட்டமாகவாயிருக்கும்.

புருட்: கட்டாயம் வெற்றிக் கட்டம் வரை போய்தான் நிற்கும்.

கசிய: புருட்டஸ் இதோ திட்டம். கேள், உன் செவிகளைக் கூர்மையாக்கிக்கொண்டு கேள். மார்ச் மாதத்து நடுப்பகுதி. அன்று அரசியல் மன்றக்கூட்டம். அங்கே சீசர்: ஆமாம் உரோம சாம்ராச்சியத்தின் ஏகச்சக்கரவர்த்தி என்று இறுமாந்திருக்கும் சீசர். அவன் உயிர் குடிக்கப்படும்.

புருட்: என்ன கொலையா.

கசிய: வேறு என்ன. இதோ பார். ரோமராச்சியத்தின் சிம்மா சனத்தில் நீ அமரப்போகிறாய். பிறகு கேட்பானேன். ஆஆஆஆ புருட்டஸ், சீசரின் ரத்தத்தினால்

தான் புருட்டசின் வாழ்க்கை வரலாறு எழுதப்பட வேண்டும் புருட்டஸ். ரூபகத்தில் வைத்துக் கொள்.

புருட்: ஆமாம். அவன் ஒழிய வேண்டும். ஒழியத்தான் வேண்டும். அவன் ஒழிந்தால்தான் வாழமுடியும்.

கசியஸ் என் ஆசிகள். ஆனால் ஒன்று, அந்த அதிகப்பிரசங்கி அன்ரனி மட்டில் அதிகவனமாக இருக்க வேண்டும்.

கசிய: தேனைக் கொல்ல வேண்டும். அந்தத் தேளின் கொடுக்கையும் ஒடிக்க வேண்டும். அதற்கும் இந்த கசியசிடம் திட்டமுண்டு நண்பா, திட்டமுண்டு. பொறுத்திருந்து பாரேன். இப்போதைக்கு நான் வருகிறேன்.

(இருவரும் பிரிந்து செல்லுதல்)

இரண்டாம் காட்சியின் இறுதி.

காட்சி 3. பாத்திரங்கள் ... சீசர், கல்பூர்னியா, தெசீமஸ், சீசரின் அரண்மனையில்.

சீசர்: யாரங்கே. இன்றைய அரசியற் கூட்டத்துக்குப் போக ஆயத்தங்கள் நடைபெறட்டும்.

கல்பூ: (உள்ளேயிருந்து வந்து) அரசர் இன்று அரசியற் கூட்டத்துக்குப் போய்த்தான் ஆக வேண்டுமா?

சீசர்: ஓ ... அரசியாரா ... என்ன ... ஏன்.

கல்பூ: மக்களுக்கு நீங்கள் மன்னனாக இருப்பதுபோல இந்த மனைவிக்கும் நீங்கள் மன்னவன் தானே.

சீசர்: கல்பூர்னியா! அதில் என்ன சந்தேகம்.

கல்பூ: சந்தேகமில்லை. மன்னவா. ஆனால் நான் நொந்து சொல்லும் வார்த்தைகளுக்குக் கொஞ்சம் காது கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

சீசர்: என்ன? என்ன நடந்தது? பீடிகை வேண்டாம் சொல்.

கல்பூ: எப்படிச் சொல்வேன் மன்னவா. எப்படிச் சொல்வேன். ஏனோ என் மனம் ஒரு நிலையி

லில்லை. நேற்றிரவு நான் கண்ட அந்தக் கனவுகள்... ஐயோ. எண்ணிப் பார்த்தாலும் என் எண்ணம் சிதைகிறதே. எப்படிக்கூறுவேன் மன்னவா எப்படிக்கூறுவேன்.

சீர்: கனவுகள், பூ, இதற்குத்தான இவ்வளவு அழகையும் கண்ணீரும். ஏன் கல்பூர்னியா, கனவு இயற்கையான நிகழ்ச்சி தானே.

கல்பூ: இயற்கையாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்தப் பேதையின் மனம் அதைக் கேட்க மாட்டேன் என்கிறதே. ஆனாலும், அபலைகள் இறக்கும்போது வால் நட்சத்திரம் முளைப்பதில்லையே.

சீர்: சரி அப்படித்தான் என்ன ஆகாத கனவு கண்டாய், வால் நட்சத்திரம் வந்ததோ?

கல்பூ: எப்படித்தான் சொல்வேன் அந்தக் கெட்ட கனவுகளை. அந்தோ ஒரு சிங்கம் ஒரு கோடியில் அழுவதைக்கேட்டேன். மண்ணில் ஆழப்புதைக்கப்பட்டவர்கள் மீண்டும் எழுந்து வரக்கண்டேன். மன்னவா, விண்ணில் என்னென்ன போர்க்கோலம். அந்தோ...

சீர்: இவ்வளவுதானே. இதில் என்ன கெட்ட அறிகுறியிருக்கிறது.

கல்பூ: அதுமட்டுமா. குதிரைகள் குரல் எழுப்பின. குற்றுயிராய்க் கிடந்த மக்கள், கூக்குரலிட்டனர். அந்தோ, பூதங்கள் பல ஒன்றுகூடி ஆரவாரித்து ஆர்ப்பரித்தன. மன்னவா, ஆரவாரித்து ஆர்ப்பரித்தன. இவைகளைக் கண்டது முதல் என் மனம் ஒரு நிலையிலில்லை. போகவேண்டாம் மன்

னவா, போகவேண்டாம். மனைவி என்ற கோதாவில் இறைஞ்சி மன்றுகிறேன், மன்னவா போகவேண்டாம்.

(தெசிமஸ் தலையை நீட்டுகிறான்..... கண்ணுற்ற கல்பூர்னியா மறைகிறான்.)

“யாரது. வரலாம்” என்ற குரல் கேட்க தெசிமஸ் நுழைகிறான்.....)

சீர்: ஓ.. யாரது... தெசிமசா. வரலாமே.

தெசி: ஆமாம், தெசிமஸ்தான். மன்னரை அரசியற் கூட்டத்துக்கு அழைத்துப்போக வந்திருக்கிறேன்.

சீர்: அரசியற் கூட்டத்துக்கா. அதைப்பற்றித்தான் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

தெசி: சரி. புறப்பட வேண்டியதுதானே. அங்குத் தலைவர்கள் அனைவரும் ஒருங்கு கூடியிருக்கிறார்கள். தங்களின் வரவைத்தான் எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(கல்பூர்னியா நுழைகிறான்...)

கல்பூ: மன்னா. அந்தோ காணிக்கை கொடுக்க ஒரு காளையை வெட்டியபோது அதில் இருதயம் என்பதையே காணவில்லையாமே. என்ன விபீதம் நடக்கப் போகிறதோ.

தெசி: வணக்கம் மகாராணி. என்ன தடை உத்தரவோ.

சீர்: ஆமாம் கனவு கண்டாளாம் கனவு. இதயம் அற்றயிருகத்தைப்போல்தான் ஆகிவிடுவான் இந்த சீசர், அரசியற் கூட்டத்துக்குப் போகாவிட்டால்.

தேசீ: ஆமாம். மன்னவா. யாரோ உங்கள் சிலை ஒன்று இரத்தம் கக்குவதாகக்கூட கனவு கண்டார்களாம் இருக்கட்டுமே. அதன் அர்த்தத்தான் என்ன? போர்க்கோலம்தானே? ஏன் ரோம சாம்ராச்சியத்தின் பெருங்குடி மக்கள், அதன் பெருமைக்குரிய மன்னவர் ஜூலியஸ் சீசரின் குருதியினால் தான் வாழப்போகிறார்கள் என்பது உறுதி என்பதைத்தானே விளக்குகிறது அக்கனவு. இல்லையா மன்னவா, ஏனோ மக்கள் விபரீதமான அர்த்தம் கொள்கிறார்கள், அனர்த்தம். அனர்த்தம்.

சீசர்: கேள் கல்பூர்னியா கேள். அருமையான விளக்கம்.

கல்பூ: மன்னருக்கு பதிலாக மார்க் அன்ரனியோவை அனுப்பலாமே?

தேசீ: மார்க் அன்ரனியை மன்னனுக்காக அனுப்பினால் ஏற்குமா மக்கள் கூட்டம். இல்லை. என்னதான், மக்கள் சொல்வார்கள். ஒரு பெண்ணின் வார்த்தைக்காகத் தன் எண்ணத்தையே மாற்றிக்கொண்டான் மன்னவன் என்றுதான் ஏளனம் பண்ணுவார்கள். ஒஓ ... சீசர் பயந்தாங்கொள்ளி. அரசியற் கூட்டத்தை அப்படியே நிறுத்திவைப்போம் அவரது மனைவி நல்ல கனவு காணும்வரை என்றுதானே எள்ளி நகையாடுவார்கள் அரசியற் தலைவர்கள் ஆகையால் மன்னவா நடப்பது நடக்கட்டும். நேரமாகிறது போவோம்.

சீசர்: சீ, சாதாரண ஒரு குடிமகன் தைரியம் கூறும் அளவுக்கு நான் என்ன கோழையா. இல்லை மோழையா.

தேசீ: இல்லை. மன்னிக்கவேண்டும் மன்னவா. தீரம் செறிந்த வீரர்களைக் கொண்ட எழில்ராச்சியத்தின் மன்னாதி மன்னன் என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் சுடர்விளக்குக்கும் ஒரு...

சீசர்: சரி நிறுத்து வா புறப்படு.

கல்பூ: ஐயோ... மன்னவா (மயக்கமுற்று விழுதல்).

முன் காட்சி.....பாத்திரங்கள்.....
சீசர், தெசீமஸ்.

சீசர்: ஆமாம், தெசீமஸ், அன்ரனியும் அங்கு இருக்கிறுந்தானே.

தேசீ: ஆம்; பிரபு. அன்ரனியும் தங்களுக்காக அரசியற்சபையில் ஆவலுடன் காத்திருக்கிறார்.

சீசர்: உம் உம்.

கூரல்: ஏ சீசரே..... ஜூலியஸ் சீசரே.

சீசர்: உம், என்னை எச்சரித்தவன்போல் தெரிகிறதே என்ன நண்பரே. மார்க் மாதத்தின் நடுநாள் வந்துவிட்டதே.

கூரல்: ஆனால் இன்னும் முடிந்துவிடவில்லை மன்னரே. என்ன நடக்கிறதென்று கொஞ்சம் பொறுத்திருந்து பாரும்.

சீசர்: சரிதான் போ.....பைத்தியக்காரனின் உளறல்.

கூரல்: (ஏளனச்சிரிப்பு).....
ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ.

சீசர் இளஞ்சிரிப்புடன் வெளியேறத்தெசீமன் ஏளனப்புன்னகையுடன் அவரைத் தொடர்கிறான்.

தொடரும்

கார்ணன்

'நல்லை அமிழ்தன்'

நடுநிசி! நிலமடியில் புரளும் அவனோடு நித்திராதேவி போராடித் தோற்ற நிலை. விதவிதமான ஆசைகள் வினையாட்டுத்தனமான கற்பனைகள், வெட்கத்திற்குத் திரைபோடும் வீம்புகள், இத்தனை சிந்தனைச் சுழற்சிகளிடையே கர்ணன் புரண்டு கொண்டிருக்கும் போது அவனுக்கு எப்படித் தூக்கம் வரும்.....

தலையணை அவன் தவிப்புக்குத் தாராளமாய்ப் பயன்பட்டது. வாலிபக் கோலத்தின் வளர்ச்சிக் குமுறல்கள் அவன் இமைக்கதவுகளை மூடவிடாதபடி பருவக்கனவுகளில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தது. அவன் கனவுக் கற்பனைகள் திரைப்படத்தில் ஒளி தெறிக்கும் நடிக நட்சத்திரங்களையோ? அன்றித் திருவிழாக்களில் பார்த்துச் சிரித்த பாவையர்களையோ? அவன் இதயப் புரஜெக்டரில் ஏற்றிப் படமோட்டிக் கொண்டிருக்கவில்லை. வயிற்றில் சிசுவாக வளர்ந்தபோதே கர்ணனுக்குத் தான் என்று உறுதி செய்யப்பட்டவன் கமலம். பெயரில்கூட அவர்கள் தாய் தந்தையர் ஒருவித பிணைப்பை ஏற்படுத்தி விட்டனர். அவனை நினைத்துத் தான் அவன் மனம் நாற்றிசையும் சுழன்றுகொண்டிருந்தது.

ஆரூயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலே ஐந்து வயதிலே கடந்து சென்றவள் இன்று பதினாறு வயதுப் பருவ மங்கையாக வருகின்றாள். பல ஆண்டுகள் இடைவெளிவிட்டு இன்று அவனைச் சந்திக்கப் போகின்றாள் அன்று துறைமுகத்தில் கமலப் பைங்கிளியைக் கட்டியணைத்து முத்தம் கொடுக்க-அவளும் பதிலுக்கு அவளை ஆரத்தழுவ, இந்தப் பிஞ்சுகளின் செய்கை கண்டு பெரியவர்கள் சிரித்து மகிழ்ந்தார்களே, அப்படி ஆரத்தழவி வரவேற்க முடியுமா? இப்பொழுது கர்ணன் தலையணையோடு கன்னத்தை இணைத்தபடி சிரித்துக்கொண்டான்.

கர்ணனின் மாமன் செல்வநாயகம் இங்கிலாந்துக்கு ஸ்தானி கர்பதவிபெற்று செல்லும்பொழுது, தன் அருமைமகள் கமலத்தையும், மனைவி கனகாவையும் அழைத்துச் சென்றார். அப்பொழுது கமலத்துக்கு ஐந்து வயதுதான். இங்கிலாந்துக்குக் கமலம் போகும் போது கப்பலில் நின்று பொம்மை போல் கையசைத்தாளே..... அது அன்று ... இன்று அவள் எப்படி இருப்பாள் கற்பனையில் வடித்தெடுத்த சிகிரியா ஒவியமாய், வானத்தில் ஓடிவரும் வெள்ளி ஓடமாய், வாலிப மலராய் வந்து

“அத்தான் என்று அழைத்து ஆம்பல் மலர்போலத் தலை குனிவாளே... அவனை...” கர்ணனின் கற்பனைக் குதிரை மனவெளியில் கட்டவிழ்ந்து ஓடத்தொடங்கியது. கையணைப்பிலே புரள்வது தலையணையென்பதை அவன் மறந்தது நீண்ட நேரமாகிவிட்டது. மார்பில் கமலமே மலர்ந்து கசிவாகத் தேனை உமிழ்வதுபோல அவனுக்கு எண்ணம் அவனது கனவுக் காட்சியில் அற்பத்தனமான கற்பனைகள் வேலிதாண்டிப் பறந்தன.....

லண்டனிலிருந்து காலை பத்து மணிக்குக் கொழும்புத் துறைமுகம் வந்து சேரும் குயின் எலிசபேத் கப்பலில் கர்ணனின் மாமனும் அவரது மனைவியும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை அன்புடன் வரவேற்கக் கர்ணன் அதிகாலையிலேயே எழுந்து அலுவல்களைச் செய்யலானான். ஏன் கொழும்பு மாநகரத் தமிழ் மக்களே ஓய்வு பெற்றுத்தாயகம் திரும்பும் தமிழ் ஸ்தானிகரை வரவேற்க ஒருங்கே தீரண்டிருந்தது. கர்ணனே கமலத்தைக் கண்ணில் வைக்கும் பொருட்டுத்தான், தன் மாடிபங்களாவை அற்புதமாக அலங்கரித்து வைத்திருந்தான். பங்களாவில் பார்வைபடும் இடங்களிலெல்லாம் குழந்தை வயது முதல் குமரிப் பருவம் வரை உள்ள கமலத்தின் படங்களை எடுப்பாக மாட்டி வைத்திருந்தான். கொழும்பில் கமலத்துக்கு என்னென்ன காட்டுவது, எங்கே அழைத்துக் கொண்டுபோவது என்று முதலே தீர்மானம் மனதில் நிறைவேற்றியிருந்தான். தெஹிவளை மிருகக்காட்சிச்சாலை கோல்பேஸ்திடல், சிஸி

எழுத்தாளன்

நன்றாக எழுத்தாதவர்கள் மொழியைக் கெடுத்துவிட முடியாது, மொழி கெடுவது நன்றாக எழுதுவதற்கு வேண்டிய அறிவுடையோர் நன்றாக எழுத்தாதிருப்பதே.

— காம்பெல்

எழுத்தாளர்கள் ஒன்று சேர்வார்களானால் எண்ணியவாறு மக்கள் மனத்தை உருவாக்கி விடலாம்.

— பார்க்கு

ன்கோ மாளிகை, பாராளுமன்றம், மியூசியம், பலதொழிற்சாலைகள், புதிய தமிழ்ச் சினிமாப் படங்கள்... என்று தன்னுள் தீர்மானித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது பொழுதும் புலர்ந்தது.....

குளித்து ஒப்பனை செய்து “கோட்டும், லோங்கும்” மாட்டிக் கண்ணாடி முன் வந்து நின்றான். எடுப்பான தோற்றமும் சிவந்த மேனியும் அவனைச் சினிமா நடிகன் போல் வெளியில் காட்டியது. தன் அழகைக்கண்டு அவனே பூரித்து விட்டான். கமலம் தன் கடைக் கண்ணீச்சில் விழுவாள் என்று தன்னுள் சொல்லிக்கொண்டான்.

வெள்ளவத்தையிலிருந்து டாக்சி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கர்ணன் அதில் உல்லாசப்பயணம் செய்துகொண்டிருந்தான். கமலத்தைக் கண்டதும் கண்ணால் என்ன பேசுவது என்பதைக் கற்

பனை செய்துகொண்டிருந்தான். டாக்சியின் வேகத்தை அவனது மனோவேகம் தோற்கடித்து விட்டது. ஒரு வருடமாக எனக்கு ஏன் கடிதம் போடவில்லை? இது முதற் கேள்வி. ஒவ்வொரு ஆண்டும் உன் பிறந்த நாளன்று புகைப்படம் எடுத்து அனுப்புவாயே இந்த ஆண்டு ஏன் புகைப்படம் அனுப்பவில்லை? இரண்டாவது கேள்வி. கமலத்தின்மீது கர்ணனுக்கு ஏதாவது கோபம் இருக்குமானால் இது ஒன்றுதான். இவற்றிற்குக் காரணம் கேட்டுப் பத்துக் கடிதம் எழுதினால் நாலுக்குத்தான் அவன் மாமியிடமிருந்து பதில் வரும்.

இலண்டனிலிருந்து அவன் கையொப்பம் இல்லாமல் வரும் கடிதங்கள் அவனுக்கு வெறும் குப்பைக் காகிதங்கள். “ஆசை அத்தான்”..... என்ற எடுப்பும் இப்படிக்கு “இதயராணி கமலம்” என்ற முடிப்பும் இல்லாமல் வரும் கடிதங்களும் ஒரு கடிதங்களா?

இலண்டனுக்குச் சென்ற நாள் தொட்டுக் கமலம் கர்ணனுக்குக் கடிதம் எழுதிக்கொண்டே இருந்தான். அத்துடன் பாடசாலையில் அவ்வப்போது எடுக்கும் படங்களை அனுப்பி வைக்கவும் தவறமாட்டான். விளையாட்டுப் போட்டியில் பாய்வது போலவும், சிந்தனையில் இருப்பது போலவும், நீச்சலுடையில் குளிப்பது போலவும் எத்தனையோ வகையான படங்கள். ஒவ்வொரு படத்திலும் அவள் அழகு அத்துமீறிப் பிரகாசிப்பதைக் கண்டு கர்ணன் பூரித்துப் போவான். ஒரு முறை அவள் பள்ளி நாடகத்தில் டாக்டராக

நடித்த படத்தை அவனுக்கு அனுப்பியிருந்தான். அதைத் தன் நண்பர்களிடமெல்லாம் காட்டிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டான். மக்கள் வங்கியில் மனேஜிங் டைரக்டராய் இருந்தாலும் சிறிதும் கர்வமில்லாது தன்கீழுள்ள அதிகாரிகளுக்கெல்லாம் கமலத்தின் படங்களைக் காட்டிக்காட்டி குழந்தை மாதிரிக் குழைவான். அப்படிச் செய்வதில் அவனுக்கு அலாதிப் பிரியமாக்கும்.....”

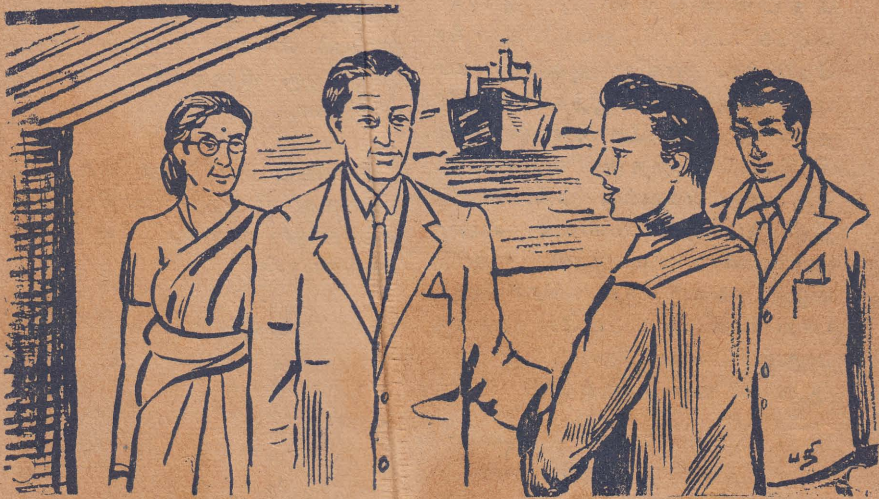
இவ்வளவு தூரம் அவன் உள்ளத்தை ஆக்கிரமித்த கமலம் ஓராண்டு காலமும் தொடர்பற்று இருந்தது அவனுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. கமலம் கடைசியாக அனுப்பி வைத்தது அவள் ஸ்கூட்டரில் சவாரி செய்யும் படம். அதற்குப் பிறகு அவளிடமிருந்து கடிதமோ புகைப்படமோ வரவில்லை. கமலம் கொழும்பு வந்ததும் அவளைத் தனியாக அழைத்து அதற்கான காரணத்தைக் கேட்கவேண்டும். இந்த ஆண்டே திருமணத்தையும் முடித்து விடவேண்டும்... கல்யாண ஊர்வலம் வருகின்றது. மணமேடையில் இருவரும் மாலை மாற்றுகின்றனர். முதலிரவு..... அவள் வெட்கித் தலைகுளிகின்றாள்..... இருவரும் மலர் மஞ்சத்தில் கட்டிப் புரள்கின்றனர். முடிவு..... நாடகம் நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. அதற்குத் தடை விதிப்பதுபோல ஓடிக்கொண்டிருந்த டாக்சி துறைமுக வாசலில் நிற்கின்றது.....

கர்ணன் டாக்சிக்கு காசைக் கொடுத்துவிட்டு பிரயாணிகளும் பொதுமக்களும் தங்குமிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். காலை பத்து

மணி அடிக்கவும் குயின் எலிசபேத் கப்பல் வந்து நிற்கவும் சரியாயிற்று. விடுதியின் மேற்றளத்தில் நின்றுகொண்டு கப்பலிலிருந்து இறங்குவோரை ஆவலோடு கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் கர்ணன். அதோ அவன் மாமாவான ஸ்தானிகர் வந்துகொண்டிருக்கின்றார். அவருக்குப்பின்னாலே அவன் மாமி, இரண்டு மூன்று பெண்கள், ஒரு வாலிபன்... கர்ணனின் கண்கள் அகல விரிந்தன. உள்ளம் குருவளில் புயல் அலைகள்போல்

விம்மிக்குமுறியது. தாயகத்தின் மண்ணை மிதிக்கப்போகின்ற பேரார்வத்தில் தோளோடு தோள் இணைத்து வந்த இரண்டு மூன்று பெண்களில் கமலமும் ஒருத்தியாக இருக்க வேண்டும்.

ரயிலிலிருந்து இறங்கியதும் ஸ்டேசனை விட்டு வெளியேறுவது போல் துறைமுகத்திலிருந்து ராசாவானாலும் வெளியே வரமுடியாது. சுங்க அதிகாரிகளின் சோதனையும் நடந்தது. கர்ணனும் தன் காதல் சிட்டைக் காண்பதற்குத் தவி

யாய்த் தவித்தான். ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு பெட்டி படுக்கைகளைக் கூலிகள் தூக்கிவர அவர்களுக்கு பின்னாலே கர்ணனின் மாமனும் மாமியும் வந்தனர். மகிழ்ச்சி தேனாய்த்தோய மாமாவிற்கு மாலை அணிவித்து அவரைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு வரவேற்றான் கர்ணன். மாமியின் கரங்களை கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டான். அடுத்து..... அவன் யாருக்காக இவ்வளவு நேரமும் தவங்

கிடந்தானோ? அவள் அந்தக் கமலம். அங்கு இல்லை. அவன் விழிகள் கமலத்தை வெகுதூரம் தேடின. விழிகளுக்குத் தோல்வி தான். “மாமி கமலம் எங்கே” அவன் பரபரப்போடு கேட்டான். பருமூச்சுத்தான் சோகத்துடன் பதிலாய் பரிணமித்தது.

“கமலம் எங்கே.....? கமலம் எங்கே.....? ஏன் மாமா ஊமைகள் போல் இருக்கிறீர்கள்.....? என்று விசரன்போல் பன்முறை

கத்தினன். கண்களில் ஆருக நீர்
சொரிந்தது.

கர்ணனின் மாமா அவனது
தோளைப் பற்றிக்கொண்டு பயப்
படாதே இதோ.....? என்று ஒரு
வாலிபனைக் காட்டி மெல்லப் புன்ன
கைத்தார். கமலத்தின் முகச்சாயல்
கொண்ட அந்த வாலிவன் அரும்
பிக் கொண்டிருக்கும் அழகு மீசை
யைத் தட்டிக்கொண்டு லேசாகச்
சிரித்தான்.

“மாமா நான் கமலத்தைக்
கேட்கின்றேன். அவள்
எங்கே”.....? அவர் கவலை
தோய்ந்த குரலில் அமைதியாகப்
பதில் சொன்னார் “இந்த வாலிபன்
தான் நீ ஆசையோடு எதிர்நோக்
கிக்கொண்டிருந்த வனிதை கமலம்.
ஒரு வருடங்களுக்கு முன் கமலத்
தின் நடவடிக்கைகளிலும் பெண்
தன்மையிலும் மாறுதல் ஏற்படு
வது எங்களுக்குத் தெரிந்தது.
டாக்டர்களிடம் பரிசோதனைக்கு
அனுப்பி வைத்தோம். முடிவு -
ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு

அறுவைச் சிகிச்சை மூலம் பூரண
மாக அவள் ஆண் தன்மை பெற்று
விட்டாள். கன்னிப்பருவம் மாறி
காளைப்பருவம் வந்து விட்டது
பெயர்கூட கமலம் அல்ல - கண்
ணன். அவர் பேச்சை முடிக்க
வில்லை.....

கர்ணனின் கண்கள் சுழன்
றன. ஆயிரம் அணுக்குண்டுகள்
விழுந்து துறைமுகம் மட்டமாகி
யது. கடல் கொந்தளித்தது.
ஊரைக் கொள்ளைகொண்டது. குரு
வளி பாய்ந்தது. கட்டிடங்களைச்
சாய்த்தது. இன்னும் எரிமலை,
பூகம்பம் எல்லாம் அவன் இதய
த்தை ஒரு வினாடிகளில் கசக்கிப்
பிழிந்தன.

மயங்கி விழப்போன கர்ணனைக்
கமலமாக இருந்து மாறிய கண்
ணன்தான் தாங்கிப் பிடித்துக்
கொண்டான்.

(யாவும் கற்பனை)

* * *

விசேட அறிவித்தல்

இதுவரை கலைவாணிக்குரிய சந்தாப் பணம் கட்டாத
அன்பர்கள் தயவு செய்து பணம் அனுப்பித் தங்க
ளின் பெயர்களைப் பதிவு செய்து ஆதரிக்குமாறு பணி
வுடன் கேட்டுக் கொள்கின்றோம். சந்தாப் பணம்
கட்டாத அன்பர்களுக்குக் கலைவாணி அனுப்பமுடியா
தென்பதை வருத்தத்துடன் அறியத்தருகிறோம்.

— நிர்வாகி

சீங்கடேடி

காலம்
2.1.1970 கி.பி. த.கிந்திரலிங்கம் அரியாலே

சென்றமாதத் தொடர்ச்சி:

திறந்தவாய் மூடாது கேட்டுக்கொண்டிருந்த பூலோகவாசி டெலிவிசனிலே நிகழ்ந்த ஒரு கட்டத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்டான்; அங்கே-எரிந்த அறை அணைக்கப்பட்டதும் ஜோர்ஜ் வந்தார்; ஆனால் மறுகணமே அவர் மயங்கி வீழ்ந்துவிட்டார்; இதை டெலிவிசனிலே கண்டதும் வானவெளி வீரனின் (பூலோகவாசி) உள்ளத்துட்ப்பை எடுத்தியம்ப முடியாது இறுதியிற் சோகத்துடன், “என்னை என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்; சந்திரமண்டலவாசி, “இன்னும் முடிவு செய்யவில்லை! உன்னுடைய கவச உடைகளைக் களைந்துவிட்டுச் சாதாரண உடையுடன், சந்திரமண்டலத்திலே சூரிய ஒளி படும்போது நிறுத்தி வைப்பதுதான் தண்டனையாயிருக்குமென எண்ணுகிறேன். ஏனெனில் இங்கே பகலில் ஒரே சூடு! இரவில் ஒரே குளிர்! அங்ஙனம் செய்யின்-நீ உயிரோடு சாம்பலாகி விடுவாய்!” என்றான்.

பூலோக வானவெளி வீரனின் உடல் நடுங்கியது. சந்திரமண்டல வாசி சென்றுவிட்டான். பூலோக வாசிக்கு, விஞ்ஞான நிலையம் எரியவில்லை என்ற உண்மை டெலிவிசனிலே பார்த்தபோதே புரிந்துவிட்டது. எனினும் அவர்களைக் காத்திருக்க முடியுமா?

சந்திரமண்டல மனிதர்கள் பூலோகவாசி தப்பிவிடுவானோ வென்பதில் அதிக அக்கறையெடுக்கவில்லை; சந்திரமண்டல மனிதர்கள் பூலோக வானவெளி வீரனின் உடைகளைப் பரிசோதனை செய்யவும் இல்லை, அவன்கைகளுக்கு விலங்கிடவும் இல்லை. ஆனால் எமகிங்கரர் போன்ற இரண்டே - இரண்டு காவலாளிகள், தப்பினாலும் சந்திரனை விட்டு ஒடிவிடப்போகின்றனா? என எண்ணிவிட்டார்கள்;

நடந்ததை நினைத்துப்பார்க்கக் பார்த்துப் பூலோக வானவெளி வீரனிற்குத் தலைவலிக்க

ஆரம்பித்தது; தன்னுடைய உடையினுள்ளிருந்த - நீண்ட குழாய் ஒன்றை எடுத்தான்; அதனுள் ஒருவித வாயு இருந்தது. அந்த வாயுவை அமெரிக்கர் மட்டுமே கண்டுபிடித்திருந்தார்கள்; வானவெளியிலே தலைவலித்தால் அவ்வாயுவை முகர்ந்தவுடன் தலைவலி பறந்துவிடும்; அவ்வாயுக்குமுாயின் மூடியை மெதுவாகத் திறந்தான். 'குப்' பென்று அவ்வாயு அவ்வறையிலே நிறைந்தது. மூடியை இறுக-மூடிக்கொண்டான்; அவனுடைய தலைவலி எங்கேயென்று தெரியாமற் குணமாகி விட்டது; ஆனால்.....

பூலோக மனிதனைக் காவல் காத்து நின்ற இரு காவலாளிகளும் பூலோக மனிதனிற்கு ஏதோ சைகை காட்டியவண்ணம் ஓடிவந்தனர்; ஆனால் வரும் வழியிலேயே மயங்கி வீழ்ந்து விட்டனர். பூலோக வாசிக்கு எதுவுமே புரியவில்லை! காவலர்கள் மயங்கி விட்டதனால் பூலோகவாசி அறையை விட்டு வெளியே வந்தான்; வெளியே வந்தவுடன் நடந்ததை - மீண்டும் சிந்தனை செய்து பார்த்தான். தான் வாயுக்குழாயைத் திறந்ததும் சந்திரமண்டல மனிதர் ஓடிவரக் காரணமென்ன? அவர்கள் மயங்கி வீழ்ந்தது ஏன்? என்று யோசித்தான்; இறுதியில் அவனுக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது; தன்னுடைய குழாயினுள்ளிருக்கும் வாயு சந்திரமண்டல வாசிகளின் உடலிற்குப் பொருந்தாது மயக்கத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது! இந்த முடிவுக்கே வந்தான்; அதை நிச்சயப்படுத்திக்கொள்

வதற்காக அறையின் வெளியே வந்த பூலோகவாசிமீண்டும் ஒரு முறை அக்குழாயைத் திறந்ததும், தூரத்தில் நின்ற சந்திர உலக மனிதர்கள் மூவரும் மயக்கமுற்று அவ்விடத்திலேயே வீழ்ந்தனர்; இவ்வாயுக்குழாயைத் திறக்க வேண்டாமென்று தான் முதலிலே சந்திரமண்டலக் காவலாளிகள் சைகை காட்டினர்போலும் என எண்ணிக்கொண்டான். பூலோக-வான வெளி வீரன்; அந்த வாயுவை வைத்துக்கொண்டே தப்பிவிடலாம் போலிருக்கிறது என எண்ணினான் பூலோக வானவெளி மனிதன்; ஆனால் அவனிடம் இரண்டே இரண்டு வாயுக்குழாய்களிருந்தன; அவை முடிவதற்குள்ளாகவே தான் தப்பிவிட வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டான்; அவ்வாயுவைக் கண்டுபிடித்த அமெரிக்க-விஞ்ஞானிகளை மனதாரப் பாராட்டினான்;

பூலோகவாசி "ராக்கெட்" நிலையத்தை நோக்கி நடந்தான்; அவன் பயமின்றி நடந்தான்; அதைவிடக் கையிலே ஆயுதம் இருந்ததால் துணிவுடன்-நடந்தான்; அவனுடைய உடைகளும் ஏறக்குறையச் சந்திரமண்டல வாசிகளைப்போலிருந்தன; அதனால் அவனை யாரும் சந்தேகிக்கவில்லை! எந்தவிதத்தடையுமின்றி இராக்கெட் நிலையத்தை அடைந்தான். (ஒரு விடயம் நம்முடைய உலகிலே வானவெளிப் பிரயாணத்திற்கு விமானத்தை - ஆகாய விமானத்தை - உபயோகித்தது போலவே சந்திரனிலே எந்த-ஆகாயப் போக்குவரத்திற்கும்

“ராக்கெட்”டை உபயோகித்தார்கள்; அவர்களின் ராக்கெட்டுகள் போக்குவரவிற்கு மட்டுமின்றிக் கோளத்திலிருந்து வேறுகோளங்களிற்குச் செல்லவும் அவை பயன்பட்டன. அத்தனை சக்தி படைத்தவை) ராக்கெட் நிலையக் காவலாளியைக் கண்டதும் பூலோக-வானவெளி மனிதன் தன்னுடைய வாயுக்குழாயைச் சிறிது திறந்தான்; காவற்காரன் மட்டுமன்றி அவன் பின்னே நின்ற இரு சந்திரமண்டல வாசிகளும் மயங்கி வீழ்ந்தனர்; ஐரோப்பாவையே அடிபணிய வைத்த அலெக்சாண்டர் கேவலம் கொசுக்கடியினால் உயிர் துறந்ததுபோலவே - அந்தப் பெரிய விஞ்ஞானிகளினால் அந்த வாயு விற்குப் பதில் சொல்லமுடியவில்லை; பூலோக விஞ்ஞானிக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி; விரைவாகச் சென்று “இராக்கெட்-தளத்”தையடைந்தான்; அங்கே சென்று “கன்ட்ரோல் அறை”யை அடைந்து எந்தஎந்த இராக்கெட் புறப்படுகின்றன என்பதை அறிந்து கொண்டான்; எவரும் சந்தேகிக்காமலிருந்ததற்குக் காரணம் அவனுடைய துணிவே; பின்னர் பிரயாணிகளின்றிப் பைலட் மட்டுமேயிருந்த ராக்கெட் ஒன்றினுள் ஏறினான்; உள்ளேயிருந்த பைலட் (விமானி) இவனைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டான்; அவனுடைய உடைகளிலிருந்த சின்னங்களைப்பற்றிச் சந்திரமண்டல அரசாங்கம் விமானிகளிற்கு அறிவித்திருந்தது; அதனாலேயே விமானிக்கு உண்மை புரிந்தது; விமானி

தன் பக்கத்திலிருந்த நீண்ட இரும்புத்துண்டை எடுத்தான்; அவனுடன் போராடப் பூலோக வாசி விரும்பவில்லை; எனவே அவன் வாயுக்குழாயைத் திறந்தான். அவ்வளவுதான், விமானி “கப் சிப்” என அடங்கிவிட்டான்; அப்போதுதான் “எண்ணித்துணிக கருமம் துணிந்த பின், எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு” என்ற குறளின் உண்மை தெரிய வந்தது; விமானி (பைலட்)யே - மயங்கி விட்டால் விமானத்தை (ராக்கெட்டை) இயக்குவது யார்? பூமியை அடைவது எப்படி? என்ற உண்மை பூலோகவாசிக்குப் புரிந்தது; எனவே கைக்குக் கிடைத்த மட்டையினால் விசிறி மயக்கம் தீர்க்கமுயன்றான். சுமார் ¼ மணி நேரம் இந்தச் சிகிச்சை நடந்த பின்னரே - சந்திரமண்டல விமானி சுய உணர்வு வரப்பெற்றான்; உடனே இராக்கெட்டைச் செலுத்தும்படியும் அல்லாவிடில் மீண்டும்-மீண்டும் மயக்கமடையச் செய்வேனென்றும் மீண்டும்-மீண்டும் இவ்வாயுவைச் சந்திரவாசி முகர்ந்தால் இறுதியில் இறந்து விடுவான் எனவும் பூலோக வாசி-பயமுறுத்தினான்; தனக்கு வழிதெரியும் என்றும் பூமியை விட வேறிடங்களிற்கு ராக்கெட்டைச் செலுத்தினால் மயக்கமடைவாய் என்றும் கூறினான் பூலோக வாசி. ஒரு கணம் திகைத்த சந்திரமண்டல விமானி மறுகணம் பயத்துடன் விமானத்தைக் கிளப்பினான்.

விபுலாந் தரின் தமிழ்த் தொண்டு

செ. வேலாயுத
பிள்ளை

சென்றமாதச் தொடர்ச்சி:

1936-ஆம் ஆண்டில் பழந்தமிழ்
ரின் இசை, சிற்பம், கலையறிவு
என்னும் பொருள்பற்றிச் சென்
னைப் பல்கலைக் கழகத்தின்
ஆதரவில் அடிகள் ஆங்கிலத்
தில் நிகழ்த்திய ஆறு விரிவுரை
கள் ஆங்கில இதழாகிய இந்
துச் செய்தித்தாளில் வெளிவந்
தன. இவையே பின்னர்த்
தமிழ் முதல் நூலாகிய யாழ்
நூலுக்குக் கருவாய் அமைந்தன.

ஆங்கிலத்திலிருந்து கவிதை
வடிவிலும் கட்டுரை வடிவிலும்
அடிகள் மொழிபெயர்த்துவிய
வற்றுள் மதங்க துளாமணி, ஆங்கில
வாணி, பூஞ்சோலை காவலன், பாவலர்
ஊருந்து என்பன சிறப்பாகக்
குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றுள்
'மதங்க துளாமணி' என்பது

1924-இல் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்
கத்தின் ஆண்டுவிழாவில் அடி
கள் நிகழ்த்திய 'நாடகத் தமிழ்'
என்னும் விரிவுரையின் நூல்வடி
வமாகும். இந்நூல் ஆங்கிலப்
பெரும்புலவரான செகசிற்பி
யார் இயற்றியநாடக நூற்பொரு
ளையும், தனஞ்செயனார் தந்த
தசரூபம் முதலிய வடமொழி
நாடக நூல்களிற் கண்ட நாடக
அமைதிகளையும், சிலப்பதிகாரம்
முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களிற்
கண்டநாடகநூல் முடிபுகளோடு
ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்தெழுதப்
பட்டது. செகசிற்பியாரின் நாட
கங்களிலிருந்து சுவையான சில
பகுதிகள் இதில் மொழிபெயர்த்
துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

ஆங்கிலவாணி என்பது
ஆங்கில இலக்கிய வரலாற்றைச்

சுருக்கமாகக் கூறும் பாட்டிடை யிட்ட உரைத்தொடர் நிலையா கும். அடிகள் தம்மரு நண் பரும் தமிழோடு ஆரியம் அறிந் தவருமான பண்டிதமணி கதிரே சச் செட்டியாருக்கு ஆங்கிலக் கவி நலத்தினை ஒரு சிறிது காட்டுதல் வேண்டி, அப்பெரி யாரின் அறுபதாமாண்டு நிறைவு விழாவில் அவருக்களி த்த மணிமலருக்கு எழுதிய கட்டுரையே இது. இக்கட்டுரை யில் ஆங்காங்கே அருமையான ஆங்கிலக் கவிப்பகுதிகளை அடிகள் பாங்குறத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ளார். ஆங்கில மூலத்தோடு இம்மொழி பெயர்ப்புக் கவிகளை ஒப்பு நோக்கின், மூலமோ மொழி பெயர்ப்போ எது சிறந்தது என்று சொல்ல முடியாதவாறு வாசகர் இறும்புதெய்துவர். பாம்பின்கால் பாம்பறியும் என் னும் பழமொழிப்படி கவியுள்ளம் படைத்த ஒருவரே மற்றைக் கவிஞரின் உள்ளத்தை உள்ள வாறு உணரவல்லவராவர். அடி கள், தாமுந் தலைசிறந்த ஒரு கவிஞராகத் திகழ்ந்தமையாலே தேனினுமினிய செஞ்சொற் கவிகளை இயற்றித் தமிழ்மொழி க்கு வளமூட்டினார். எடுத்துக் காட்டாக இங்கே சில பாட்டுக் களைத் தருவாம்:

சீசரின் பெருமிதமான பேச்சு வீரங் கொப்பளிக்கும் பாட்டாக வெளிவருகின்றது:

“அஞ்சினர்க்குச் சதமரணம்
அஞ்சாத நெஞ்சத்
தாடவனுக் கொருமரணம்
அவனிமிசைப் பிறந்தோர்

துஞ்சுவரென் றறிந்திருந்தும்
சாதலுக்கு நடுங்கும்
துன்மதிமு டரைக்கண்டாற்
புன்னகைசெய் பவன்யான்;
இன்னலும் யானும்பிறந்த
தொருநினத்தில் அறிவாய்
இளஞ்சிங்கக் குருளைகன்யாம்;
யான்முத்தோன் எனது
பின்வருவ தின்னலென்ப
பகைமன்னர் அறிவார்
பேதுறல்பெண் ணணங்கேயான்
போய்வருதல் வேண்டும்”.

தன் சகோதரன் பொருட் டுச் சிம்பர் என்பவன் முழந் தாட்படியிட்டு நின்று இரந்த போது சீசர் அவனை நோக்கிக் கூறியதாகவுள்ள ‘தமிழ்ந்து மென் மொழி யுரைத்திடேல்’ அண்ணல் நீர்மையேன்’ என்னும் பாடல்கள் கம்பராமாயணம், சீவகசிந்தா மணி போன்ற பெருங் காப்பி யங்களில் வரும் பெருமிதங் கொழிக்கும் விருத்தப் பாடல் களையொத்த சிறப்புடையன. ‘இரங்குநிர் என்ன இரக்கும் நீர்மையர்’ என்னும் பாட்டுப் புறநானூற் றுப் பாடல் போன்ற எடுப்பும் மிடுக்கும் உடையது. இவ் வாறே ஆங்கில வாணியில் வரும் பிற பாடல்களும் அழகு மிக்கவை.

பூஞ்சோலை காவலன் என் பது வங்கமொழிப் பெருங்கவி ஞரான இரவீந்திரநாத தாகூ ரின் செய்யுணூல் ஒன்றன் செவ்வி தெரிவிக்குஞ் செந் தமிழ்க் கட்டுரையாகும். அடி கள் தாகூரின் செய்யுள்நூல் பற் றிக் குறிப்பிடுகையில், அஃது ‘அன்பும் அறனும் பொருளாக இன்பந்தரு நீர்மையவாகிய எண்பத்தைந்து செய்யுட்களா

னியன்று கேட்டார்ப் பிணிக்
குந் தகைமையதாய் நிலவுவது
என்று கூறுகின்றார். அந்நூலி
லுள்ள முதற்பத்துச் செய்யுட்
களையும் முப்பத்தாரும் செய்யு
ளையும் அழகிய இனிய தமிழ்ச்
செய்யுட்களாக மொழிபெயர்
த்து அவற்றின் நயங்களையும்
அடிகள் விளக்கியுள்ளார். அடிக
ளின் தமிழாக்கங்கள் மொழி
பெயர்ப்பென்று சொல்ல முடி
யாதவாறு, செந்தமிழ்ப் புலவ
னொருவன் இயல்பாகவே சிந்
தித்துப் பாடிய செய்யுட்கள்
போன்று திகழ்கின்றன. இசை
யும் இனிமையும் பொருட்சிறப்
பும் பொருந்திய தாகூரின்
பாடல்களின் அழகையெல்லாம்
அவ்வாறே தமிழிலும் அமைத்
துத் தந்திருக்கும் அடிகளின்
மொழிபெயர்ப்புத்திறன் போற்
றத்தக்கது. எடுத்துக்காட்டாக
36-ஆம் செய்யுளின் மொழி
பெயர்ப்பைத் தருவாம். இது
தலைமகள் வந்தவழி எள்ளி,
அவன் பிரிந்தவழிக் கலங்கினு
ளொடு தலைவி தன்னெஞ்சை
முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியதாக
வுளது,

“காதற் கணிகலமே
கண்டிறந்து பாரிதுவு
ந்நீயோ வென்றென்மு
னின்ருனைப் போதிந்
பென்னக் கொடுஞ்சொல்லா
லேசினேன் கேளான்போல்
முன்னின் றகலான்
முளரிமலர்க் கையிரண்டும்
பற்றினுன் விட்டகல்வாய்
பாபியென்றேன் போகாறாய்
நெற்றியென்கா நிற்சேரு
நீர்மையறக் கிட்டினுன்
வெட்கமிது வென்றேன்
விலகா னிதழ்பொருந்த
முத்தமிட்டு நின்ருள்

மொழிகுளறிச் சித்தமிகக்
கூசியே மிஞ்சிநடந்
தாயென்னக் கூறினேன்
ஆசைவெட்கந் தன்னை
யறியாதற் பேசானாய்
நின்ருனென் பூங்குழலை
நீன்கரத்தாற் ரெட்டுமலர்
ஒன்றை யணிந்தா
றுரையாடான் மன்றன்
மலர்மலை யொன்றென்
மணிக்கழுத்தி னின்று
நிலகும் படியெடுத்து
மீண்டா னகலவே
ஆரமை மிக்கரற்றி
யன்பனிவி வன்னெஞ்சே
வாரானே வென்றேன்
வறிது”.

கலித்தொகைச் செய்யுளொடு
ஒருங்குவைத்துச் சுவைக்கத்தக்
கது இக்கவி. இவ்வாறே ஏனைப்
பாடல்களும் இறவாச் சிறப்
புடையன.

‘பாவலர் விருந்து’ என்பது
கிரேக்க தேசத்து அறிஞர்
பிளேட்டோ என்பவர் இயற்றிய
“விருந்து” என்னுங் கட்டுரை
யைத் தழுவி யெழுதப்பட்ட
உரைத்தொடர். கிரேக்கதேசத்
துப் புலவர்களின் பெயர்களுக்
குப் பதிலாகச் சங்கச் சான்
ரோர்களின் பெயரை வைத்து
அடிகள் இதனைத் தமிழ் விருந்
தாகச் செய்து தந்துள்ளார்.
பிற மொழி இலக்கியங்களைத்
தமிழாக்க முயல்வோர்க்கு இஃ
தோர் வழிகாட்டியாகவுளது.
விழுமிய கருத்து நிறைந்த இப்
பாவலர் உரையாடலின்
இடையே இழுமென மொழி
யால் இயன்ற சில பாடல்களும்
இடம்பெறுகின்றன. அவற்றுள்
ஒன்றைக் காட்டாகத் தருவாம்:

தொடரும்

ஆய்வுக் கட்டுரை வரிசை

புலவர். க.ப. அருணாசலம். B.O.L

சென்றமாதத் தொடர்ச்சி:

‘இறப்பாவது தொழிலது கழிவு; நிகழ்வாவது தொழில் தொடங்கப்பட்டு முற்றுப் பெரு நிலைமை, எதிர்வாவது தொழில் பிறவாமை. தொழிலாவது பொருளினது புடைபெயர்ச்சி ஆகலின் அஃதொருகண நிற்ப தல்லது இரண்டுகண நில்லாமை

யின் நிகழ்ச்சி என்பதொன்று அதற் கில்லை’- (சொல் நூ: 200 உரை) என்று எழுதுகிறார். தொல்காப்பியரே தம் நூற்பாக் களில் நிகழ்காலம் பற்றித் தெளிவு செய்யாது போய்விட்ட டதும் ஒரு காரணம்.

1. நிலனும் பொருளும் காலமுங் கருவியும் வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் உளப்பட அவ்வறு பொருட்கும் ஓரன்ன உரிமைய செய்யும் செய்த என்னுஞ் சொல்லே —

நூ 719

இந்நூற்பாவில் ‘செய்கின்ற’ — என்பதைக் கூறுமை,

கால வினையெச்சங்களைக் கூறியிருப்பினும் வினை எச்சத்தில் நிகழ்கால இடைநிலை இயல்

(2) வினையெச்ச வாய்பாட்டு நூற்பாவில் அவர் முக்

(சிறு, கின்று) அமைந்துகிடக்காமை, (713)

3. முந்நிலைக் காலமும் தோன்றும் இயற்கை எம்முறைச் செல்லும் நிகழ்ங் காலத்து மெய்ந்நிலைப் பொதுச்சொற் கிளத்தல் வேண்டும்—725

என்ற நூற்பாவிற்கு உரையாசிரியர்கள், “மலை நிற்கும், ஞாயிறு இயங்கும், யாறு ஒழு

கும்,” என்பன போன்றவற்றையே காட்டாகக் காட்டி வந்தமை,

4. மிக்கதன் மருங்கின் வினைச் சொல் சுட்டி
 அப்பண்பு குறித்த வினைமுதற் கிளவி
 செய்வது இவ்வழி நிகழுங் காலத்து
 மெய்பெறத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே — 727

என்ற நூற்பாவிற் குத் “தவஞ் செய்தான் சுவர்க்கம் புகும்,” என்பன போன்ற செய்யும் என்னும் முற்றுக்களையே காட்டாகக் காட்டியமை,

(5) கிறு, கின்று ஆநின்று, இடைநிலைகள் வெளிப்படையாகத் தொல்காப்பியத்தில் எந்நூற்பாவிலும் இல்லாமை,

(6) இடையியலில் இடைச் சொல்லின் பொதுவிலக்கணஞ் சொல்லி அதன்பாகுபாடு சொல்லும் நூற்பாவில் (735)

“வினைசெயன் மருங்கில் காலமொடு” வகுநவும்” — என இடைநிலையைப் பற்றி; பொதுவாகவே சொல்லிச் சென்றமை.

இவையெல்லாம் சேர்ந்து தொல்காப்பியர் நிகழ்காலம் என ஒன்று உண்டு என நினைத்தாரா? என்ற ஐயத்தைக் கிளறி

இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்று
 அம்முக் காலமும் குறிப்பொடுங் கொள்ளும்
 மெய்ந்நிலை உடைய தோன்ற வாறே — வினை : 685

என்ற நூற்பாவைத் தொடர்ந்து வரும் நூற்பாக்களுக்குச் சேனாவரையர் காட்டும் எடுத்துக்காட்டுக்களைக் காணவேண்டும். நிகழ்காலத்திற்கு ‘உண்ணுநின்ருன், உண்ணுநின்றனம், உண்கின்றனம்’ என்பன போன்றவற்றைக் காட்டிச் செல்கின்றமையும் ஆராயத் தக்கது. சேனாவரையர் ‘நுனிப்புல் மேயும்’ உரைகாரர் அல்லர், தொல்காப்பிய மணற் கேணியைத்

விட்டுவிட்டது. ஆனால் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களையும், பண்டைப் பேரறிஞர்கள் வகுத்த உரைகளையும் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தால் இவ்வையம் ஒருவாறு விலகி விடைபெறத் தொடங்குகிறது.

முக்காலவினை என வகுத்த தொல்காப்பியர் நிகழ்காலத்திற்குமட்டும் காலஎழுத்துக்கூறாமல் போயிருந்தால் அது குன்றக்கூறல் என்னுங் குற்றத்தின்பாற்பட்டதுதான் (செந்தமிழ்ச் செல்வி 28. தேவநேயப் பாவாணர் கட்டுரை). ஆனால் தொல்காப்பியர் முக்காலத்தில் எக்காலத்திற்கும் இடைநிலைகளை காலஎழுத்துக்களைப் பகுத்துச் சொல்லவில்லை. பொதுவாகவே சொல்லிச் செல்கிறார். ஆகலின்-இது குற்றமாகாது. அன்றியும்

தோண்டித் தோண்டி அறிவுநீரை வெளிப்படுத்திய பேரறிஞர். இத்தகு பேரறிஞருடைய நோக்கம் தொல்காப்பியர் காலத்தும் நிகழ்கால இடைநிலைகள் வழங்கப் பெற்றன என்பதல்லவா? சேனாவரையர் இக்கருத்து உடையவர் அல்லர் என்று, அவர் உரைவழி நின்று யாராவது நிறுவ முடியுமா? அடுத்து,

“நிகழூஉ நின்ற பலர்வரை கிளவியின்
உயர்திணை ஒருமை தோன்றலும் உரித்தே
அன்ன மரபின் வினைவயி னுள்”—

473 என்ற

பெயரியல் நூற்பாவுக்கு விளக்கம் கூறவந்த சேனாவரையர்,

“நிகழூஉ நின்ற தொழிலை உணர்த்துஞ் சொல்லை
ஒற்றுமை நயத்தான் நிகழூநின்ற பலர்வரை கிளவி
என்றார் நிகழூநின்ற என்றது நிகழா நின்ற என்றவாறு”

இவ்வாறு சேனாவரையர் உரையெழுதும் உள் நோக்கமென்ன? சேனாவரையர் தொல்காப்பியப் பெருங்கடலில் மூழ்கித் தினைத் தவர். நாம் மறுக்கமாட்டோம்; சேனாவரையர் தொல்காப்பியப் பூங்காவில் தேனுண்ணும் தும்பி-நாம் ஏற்கத் தயங்கமாட்டோம்; சேனாவரையர்-தொல்காப்பியம் என்னும் ஒல்காப் பெருநூலைத் திறனாய்வு செய்த பெருந்தகை-நாம் உறுதியாக ஒத்துக் கொள்வோம். இத்துணையும் உண்மையென்றால் சேனாவரையர், நிகழூஉநின்ற என்பது நிகழாநின்ற

என்றவாறு”— என்று கூறுகிறாரே? ஆழ்ந்துதோய்ந்த சேனாவரையர் தொல்காப்பிய காலத்தில் நிகழ்காலம் (இடைநிலை) இல்லை என்பதற்கு உடன்படுவதாகப்பொருளா? அல்லது முரண்படுவதாகப் பொருளா?

தொல்காப்பியத்தின் மற்றொரு உரையாசிரியரும், தொல்காப்பியத்திற்கு முதல் உரை செய்தவருமான இளம் பூரணர்கருத்தையும் சற்று ஆய்வோம். அவர்தம் பொருளதிகார களவியலில்,

வண்டே இழையே வள்ளி பூவே
கண்ணே அலமறல் இமைப்பே அச்சமென்று
அன்னவை பிறவும் ஆங்கண் நிகழ
நின்றவை களையும் கருவி என்ப” —

1041

என்ற நூற்பாவிடற்கு விளக்கம் எழுதும்போது,

“ஐயமென்பது அதிகாரத்தாள் வந்தது
நிகழாநின்றவை என்பது குறுகிநின்றது”—

என்றெழுதிச் செல்கிறார். நிகழூஉநின்றவை என்பது நிகழா-நின்றவை (நிகழ் + ஆநின்று + சேவை) என்பதன் குறுக்கம் என்பது அவர் கருத்து, இன்னும் சற்று விரித்துச் சொன்னால்

‘ஆநின்று’ என்ற இடைநிலை பெற்றசொல் ‘நிகழாநின்றவை’; அது குறுகி நிகழூஉநின்றவை என்று நின்றது என்பது பொருள்.

தொடரும்

அட்டைப் பட வீருந்து

கன்னியும் களமும்

நிலவு வரும் நேரம் ; நெஞ்சில்
நினைவு வர — கன்னி
உலவி வந்து உடலிறுத்தி
உருகுகிறாள் !

குடமணைத்த கொங்கை ரெண்டும்
குலுங்க அவள் — வழி
தடம் விரைந்த கண்களுடன்
தவிக்குகிறாள் !

களமமைத்த காதற் போதை
கலகலக்க — மரக்
கிளைபடைத்த கலையைக் கண்டு
கனியுகிறாள் !

உணர்வு பொங்கி உடலிலெங்கும்
உருவெடுக்க — குஞ்சி
புணர்வு இன்றி புரளத், தோன்றி
புடைக்குகிறாள் !

களவுதந்த காலம் வீணில்
கடக்குதென — மையல்
களைப்புடனே கதைமுடிக்க
கலங்குகிறாள் !

சென்ற பங்குனி
 இதழை அலங்கரித்த
 மூவர்ண அட்டைப்
 படத்திற்குரிய கவிதை
 கள்.

ஏன் ஏங்குகிறாய்?

பாலென்ற முகத்திலிரு
 வேலென்ற விழிகளுடன்
 'பூ' வென்ற இதழிரண்டும்—அழகைப்
 "பார்" என்று மலர்ந்திடவே.

'காரெ'ன்ற கூந்தலெலாம்
 காற்றொடு கதை கதைக்க
 நேர்நின்று உன் தனங்கள் — என்
 நெஞ்சை வதைவதைக்க,

ஆறங்கே மெய்மறந்து
 அசையாது நிற்பவன்போல்
 "பாரிங்கே இவளழகை" — என்று
 பக்கத்தில் பார்த்திருக்க,

பாராளும் அரசியென
 பாம்பொத்த உன்கரத்தை
 நேராக உன் மடியில் — வைத்து
 நீயிங்கே தனிமையிலே,

பாராமல் என் வதனம்
 பதுமைபோல் வீற்றிருந்து
 ஏராளம் நினைவுகளை — அன்பே
 எண்ணியேன் ஏங்குகின்றாய்?

MINORITY LANGUAGE RIGHTS IN SOME MULTILINGUAL STATES

II

BY: Professor K. KULARATNAM

More specific regulations in the Language Act and the Act concerning the knowledge of languages required of Public Officials (both of 1922). The right to use one's own language in all dealings with public authorities, is laid down by law. This right is enjoyed not only by individuals, but also by municipal authorities, foundations, associations and other bodies having a definite language. The basic principle of the legislations is that citizens from both language groups should be treated equally. Therefore, the "external official language" of the Central Government authorities must be both Finnish and Swedish. The citizen can make application to these authorities in either language and receive a reply in the language used. The

same applied to courts of justice and to municipal or local state authorities in bilingual administrative districts. All announcements made by these authorities to the public are made in both languages, just as all laws and decrees are published in both languages. The "internal official language" is, by law, the language spoken by the majority of the population in the administrative district concerned.

The Language Act clearly defines unilingual and bilingual administrative districts. A district shall be considered unilingual if more than 90 p. c. of its inhabitants speak one national language; otherwise it is declared bilingual. Every ten years, after each Census, these linguistic districts are re-considered. To reduce sudden fluctuations, safeguards

are provided: viz: a bilingual district shall not be declared unilingual unless the percentage of inhabitants belonging to the smaller language group in it has fallen to eight or less. Likewise, a unilingual district shall not become bilingual unless the percentage of the smaller language group has risen to twelve or over. In 1953, out of the 549 communes in Finland, only 49 were unilingually Swedish, 32 were bilingual with Swedish as the majority language, 12 were bilingual with Finnish as the majority language and the remaining 458 districts were unilingually Finnish.

Yet, both national languages are taught in all schools. For every student, one of the compulsory tests in the Matriculation examination is a translation from and into the other language which is not his mother tongue or medium of instruction.

In the first twenty years, or period of flush, of Finnish independence, before the Second World War, there was tangible "battle of languages" between the two language groups. This was

due to the radical demands of certain nationalistic political groups who wished to give the Finnish language a clearly dominating position, but reason prevailed in the long run in favour of harmony and a sense of national unity has now prevailed over language fanaticism.

A Century ago, the Swedish population of Finland constituted 15 p. c. of the total; but it has not grown at the same rate as the Finnish population; so it is now only 8.6 of the total. But this has not made any change in the language rights of the minority. "The relative numerical stagnation does not mean that the vital spirit of the Swedish minority in Finland is dying. The cultural and economic importance of this population is certainly greater than its mere numbers would indicate. In Swedish Finland there are several strong organisations, about 570 Swedish primary schools and 50 secondary schools, one entirely Swedish University (for a total of only 350,000 Swedes), while parallel instruction in both Swedish and Finnish is given in the central University of

Helsinki 16 Swedish news, papers, and about 200 other periodicals, four permanent theatres performing in the Swedish language, etc. One of the political parties, the Swedish People Party gets about 80 p. c. of the votes of the Swedish-speaking population. At the 1958 elections, it received 14 seats in Parliament. In the same year, the bilingual leftist Parties had six Swedish members elected (4 Social Democrats and 2 Communists). Thus there are only 20 Swedish members in a Parliament of 200. Yet all citizens and their two languages have complete equality".

Many places in Finland have their names in both languages. Since the Finnish and the Swedish languages are unrelated, these names are often absolutely different. For example, the Finnish name of the oldest city is Turku and the Swedish name for it is Abo. The Finns call the capital Helsinki and the Swedes, Helsingfors.

The Swedish language in Finland differs very little from that in Sweden. Since every educated person in Finland knows at least some Swedish all public officials have to know it, the cultural ties between Finland and its Scandinavian neighbours are strong. The fact that a Scandinavian language is one of the national official languages of Finland, makes it easy for Finland to maintain friendly relations with her Scandinavian neighbours, for Finnish is not used anywhere outside Finland!

"Thus the minority Swedish language in Finland serves both as a fruitful diversification in the national culture and also as a medium for drawing Finland out of her linguistic isolation into the cultural sphere of Scandinavia and Baltic sphere of peaceful co-existence, which could not be, if the battle of languages were to be continued."

(continued)

விற்பனையாகின்றது !

பௌதிகவியல்

PHYSICS IN TAMIL

ஆசிரியை:

செல்வி இன்பம் சின்னத்தம்பி B. Sc.

[ஆசிரியையின் நீண்டநாள் அனுபவத்தைக் கொண்டு கல்வித்திணைக்களத்தின் (பொ.க.த.ப.) 1965-ம் ஆண்டு புதிய பாடவிதானத்துக்கு அமையக் கலைச்சொற்கள் சேர்த்து ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டுள்ளது]

அடங்கன் I — விலை 6 - 00

அடங்கன் II — விலை 6 - 50

கலைவாணி புத்தக நிலையம்

யாழ்ப்பாணம் — கண்டி — மட்டக்களப்பு

தொலைபேசி: 221

7196

406

எமது மங்களகரமான புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்

எமது

ஆதரவாளர்கள், அன்பர்கள், ஆசிரியர்கள்,
மாணவர்கள் யாபேருக்கும்
புனிதத் திருநாளின் அன்பு கனிந்த
வாழ்த்துக்கள் உரித்தாகுக.

கலைவாணி அச்சகம்,
கலைவாணி புத்தக நிலையம்,
யாழ்ப்பாணம் — கண்டி — மட்டக்களப்பு

‘கலைவாணி’ தமிழ்ப் பண்பாட்டுத் திங்களிதழைக்
கலைவாணி அச்சகத்தில் அச்சிட்டுவெளியிடுபவர்: பி. எஸ். சங்கரப்பிள்ளை
நிர்வாகி: கு. வி. தம்பித்துரை ஜே. பி.
ஆசிரியர்: வித்துவான் புலவர் பி. ஆனந்தராயர் (வேல்மாறன்)
முகவரி: 10, பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.